

A close-up, artistic photograph of a person's eye, looking slightly to the right. The eye is light-colored, possibly hazel or green, with a dark pupil. The surrounding skin is a warm, reddish-orange hue, suggesting a close-up of a face. The background is a soft, out-of-focus gradient of red and orange. The overall mood is intimate and dramatic.

Guillaume
Musso

și
după...

Prolog

Insula Nantucket

Massachusetts

Toamnă, 1972

Lacul se întindea la estul insulei, dincolo de mlaștinile care mărgineau plantațiile de răchită.

Vremea era frumoasă. După câteva zile de frig, timpul călduț revenise, iar suprafața apei reflecta culorile aprinse ale verii indiene.

- Heeiii, vino să vezi!

Băiețelul se apropie de mal și privi în direcția arătată de tovarășa lui de joacă. O pasăre mare înota în mijlocul frunzelor. Penajul îi era imaculat, iar ciocul negru ca smoala și gâtul foarte lung îi dădeau o grație deosebită.

O lebădă.

Când se afla doar la câțiva metri de copii, pasărea își cufundă capul și gâtul în apă. Apoi, reveni la suprafață, scoțând un strigăt prelung, dulce și melodios, total diferit de behăitul lebedelor cu cioc galben care decorează grădinile publice.

- Vreau s-o mângâi!

Fetița se apropie foarte mult de apă și întinse mâna. Dar, speriată, pasărea își desfăcu aripile cu o mișcare atât de bruscă, încât fetița se dezechilibra și căzu în apă, în timp ce lebăda își lua zborul bătând din aripi cu un fâlfâit grav.

Imediat, fetița își simți respirația tăiată de frig, ca și cum pieptul i-ar fi fost strâns într-o menghină. Era o înotătoare bună pentru vârsta ei. La plajă, înota bras mai multe sute de metri. Dar apele lacului erau înghețate și malul greu de atins. Se zbătu violent și se îngrozi când

înțelese că nu va reuși să urce pe uscat. Se simțea mică și neputincioasă, înghițită cu totul de imensitatea apei.

Când își văzu prietena în dificultate, băiatul nu ezită: își azvârli pantofii și se aruncă în apă îmbrăcat.

- Ține-te de mine, nu-ți fie frică!

Se prinse de el și, de bine, de rău, reușiră să se apropie de mal. Apoi, băiatul se lăsă cu totul sub apă, ridică fetița cu toate forțele sale și o împinse pe mal, unde ea reuși să se ridice, în siguranță.

Dar când urma să se urce și el, simți cum slăbește, ca și cum două brațe l-ar fi tras cu putere în adâncuri. Se sufoca, inima începuse să-i bată cu toată puterea, în timp ce o greutate cumplită îi apăsa creierul.

Se zbatu, până când simți că plămâni i s-au umplut cu apă. Apoi, sleit de puteri, se lăsă învins și se duse la fund. Timpanele îi explodară și totul deveni negru în jurul lui. Învăluit de tenebre, înțelese că, fără îndoială, sfârșitul sosise.

Pentru că nu mai era nimic. Nimic decât un întuneric rece și înspăimântător.

Întuneric.

Întuneric.

Apoi... dintr-odată...

O lumină.

*Sunt unii care se nasc măreți,
iar alții care-și cuceresc măreția.*

Shakespeare

Manhattan

În zilele noastre

9 decembrie

Ca în fiecare dimineață, Nathan Del Amico fu trezit de zornăitul simultan al celor două sonerii. Programa întotdeauna două deșteptătoare: unul cuplat la rețea, celălalt la baterii, lucru pe care Mallory îl găsea ridicol.

După ce a înghițit jumătate de castronaș de fulgi de porumb îmbrăcă un trening, își puse o pereche de Reebok mai uzați și ieși să-și facă alergarea zilnică.

Oglinda ascensorului reflectă chipul unui bărbat încă tânăr, cu fizic plăcut, dar cu figura obosită.

Ai avea nevoie de-o vacanță, micul meu Nathan, gândi, observând mai de aproape umbrele fine, albastrii, care i se cuibăriseră sub ochi în timpul nopții.

Își trase fermoarul vestei Eclair până la gât, apoi își puse mănușile îmblănite, iar pe cap, o bonetă de lână cu efigia Yankeilor.

Locuia la etajul 23 al San Remo Building, unul din luxoasele imobile din Upper West Side, care dădea direct în Central Park West. Imediat ce scoase nasul afară, un abur alb îi ieși pe gură. Era încă noapte și clădirile rezidențiale abia se deslușeau în ceață. În ajun, meteorologii anunțaseră zăpadă, dar nu ninsese deloc.

Urcă strada cu mici variații de viteză. Peste tot,

luminile de Crăciun și coroanele de ilex agățate la intrări dădeau cartierului un aer de sărbătoare. Trecu prin fața Muzeului de Istorie Naturală și, după o cursă mai susținută, pătrunse în Central Park.

La ora aceea și pe frigul de afară, locul nu era prea frecventat. Un vânt înghețat care venea dinspre Houdson mătura pista de jogging din jurul Rezervorului, lacul artificial din mijlocul parcului.

Chiar dacă nu era recomandabil să te aventurezi pe pista asta când ziua nu era încă în drepturi Nathan o făcu fără teamă. Alerga aici de mai mulți ani și nimic supărător nu i se întâmplase. Își impuse un ritm mai susținut. Aerul pișcă, dar pentru nimic în lume n-ar fi renunțat la ora zilnică de sport.

După trei sferturi de oră, făcu o haltă la Traverse Road și își potoli setea, înainte de a se întinde pe peluză.

Se gândi la iernile blânde din California și la litoralul de la San Diego, care oferea zeci de kilometri de plajă, ideal pentru jogging. O clipă, se lăsă invadat de amintirea hohotelor de răs ale fiicei sale, Bonnie.

Cât de mult îi lipsea!

Îi apăru în minte și figura soției sale, Mallory, cu ochii albaștri, dar se strădui să nu zăbovească asupra acestei imagini.

„Încetează să-ți mai răsucești cuțitul în rană“.

Totuși, rămase trântit pe gazon, tot mai cuprins de golul acela imens pe care-l resimțea de când le părăsise. Un gol care-l devora interior de multe luni de zile.

Nu se îndoise niciodată că durerea putea lua și această formă. Se simte singur și nenorocit. O clipă, lacrimile îi încălziră ochii, dar fură imediat măturate de vântul înghețat.

Înghiți o gură de apă. De când se trezise din somn, simțea în piept o gheară ciudată, ca un vârf de coastă care îi bloca respirația.

Nathan trânti portiera taxiului. În costum închis și proaspăt bărbierit, intră în turnul de sticlă care adăpostea birourile Marble & March, de la întretăierea dintre Park Avenue și 52th Street.

Dintre toate cabinetele de avocatură ale orașului, Marble era cel mai puternic. Dispunea de mai bine de nouă sute de salariați pe tot cuprinsul Statelor Unite, dintre care, mai mult de jumătate la New York.

Își începuse cariera la sediul din San Diego, unde devenise curând preferatul casei, astfel încât Ashley Jordan, asociatul principal, îi propusese candidatura de asociat. Pe atunci, cabinetul din New York era în plină dezvoltare, situație favorabilă datorită căreia, la treizeci și unu de ani, Nathan își făcuse bagajele, pentru a se reîntoarce în orașul în care crescuse și unde îl aștepta noul post de responsabil-adjunct al departamentului de fuziuni-achiziții.

Pentru vârsta lui, era o carieră de excepție.

Își realizase ambițiile: să devină un *rain-maker*, unul dintre avocații cei mai renumiți și mai precoce. Reușise în viață, dar fără să facă speculații la bursă sau să profite de relațiile de familie. Nu, își câștigase banii din munca lui, apărând oameni sau diverse societăți și făcând ca legea să fie respectată.

Strălucitor, bogat și mândru de el.

Acesta era Nathan Del Amico.

Văzut din afară.

Își petrecu mai toată dimineața întâlnindu-se cu colaboratorii cărora le superviza activitatea și punând la punct dosarele în curs. Către amiază, Abby îi aduse o cafea, covrigi cu susan și brânză topită.

Abby era asistenta lui, de mai mulți ani. Originară din California, acceptase să-l urmeze la New York, în virtutea bunei lor înțelegeri. Celibatară între două vârste, se implica foarte mult în munca sa și se bucura de încrederea lui Nathan, care nu ezita să-i încredințeze unele responsabilități. Abby avea o capacitate de muncă puțin obișnuită, care îi permitea să țină pasul - dacă nu să-l accelereze - cu ritmul impus de patron, chiar dacă pentru asta se îndopa, pe furiș, cu vitamine și cofeină, pe care le amesteca în sucurile de fructe.

Neavând programată nici o întâlnire pentru ora următoare, Nathan profită de răgaz și-și desfăcu cravata. Cu siguranță, durerea persistentă din piept era supărătoare. Își masă tâmplele și-și udă fața cu puțină apă rece.

„Nu te mai gândi la Mallory.“

- Nathan?

Abby intrase fără să bată la ușă, așa cum făcea când erau numai ei. Îi prezentă programul după-amiezii și apoi adăugă:

- De dimineață a sunat un prieten al lui Ashley Jordan, voia o întâlnire de urgență. Un anume Garrett Goodrich...

- Goodrich? N-am auzit niciodată de el.

- Un medic renumit, parcă... un prieten din copilărie...

- Și ce-aș putea face eu pentru acest domn? întrebă

Nathan încruntându-se.

- Nu știi, n-a precizat. A spus doar că, după Jordan, ești cel mai bun.

„Și e adevărat: n-am pierdut nici măcar un singur proces în toată cariera mea. Nici unul.“

- Încearcă să-l suni pe Ashley, te rog.

- A plecat la Baltimore acum o oră. Pentru dosarul Kyle, știi...

- A, da, exact... La ce oră trebuie să vină acel Goodrich?

- I-am propus ora cinci.

Abby ieșise, dar se răzgândi și își vârî capul prin ușa întredeschisă:

- Cred că e vorba de ceva... daune... poate... culpă medicală...

- Fără îndoială, aprobă el, adâncindu-se în dosarele sale. Dacă e așa, îl expediem la departamentul de la etajul 4.

Goodrich sosi cu puțin înainte de ora cinci. Abby îl introduse în birou, fără să-l facă să mai aștepte. Era un bărbat în puterea vârstei, solid și bine clădit. Paltonul lung, impecabil, și costumul de culoare antracit îi accentuau și mai mult statura impunătoare. Înaintă în birou cu pași siguri. Ajuns în mijlocul încăperii, domina prin alura lui de luptător.

Cu un gest larg, se debarasă de haină și i-o întinse lui Abby. Își trecu degetele prin părul grizonat, frumos aranjat - trecuse, fără îndoială, de șizeci de ani, dar nu arăta - apoi își mângâie barba scurtă, în timp ce ochii săi vii și pătrunzători priveau în cei ai avocatului.

De îndată ce întâlni privirea lui Goodrich, Nathan se

simți cuprins de o stare rea. Respirația i se accelerase și, ciudat... o clipă, gândurile i se încetaseră.

*Apoi am văzut un mesager,
care stătea în picioare în soare.*
Apocalipsa, XIX, 17

- Vă simțiți bine, domnule Del Amico?

„La naiba, drept cine mă ia?“

- Da... nu... da... cred... că o ameteală, răspunse Nathan, recăpătându-și stăpânirea de sine. Fără îndoială, puțin surmenaj...

Goodrich nu părea prea convins.

- Sunt medic, dacă doriți să vă examinez, cu plăcere, îi propuse cu o voce sonoră.

Nathan se forță să zâmbească.

- Mulțumesc, nu e cazul.

- Adevărat?

- Vă asigur.

Fără să aștepte să fie invitat, Goodrich se așeză pe unul din fotoliile de piele și începu să examineze cu atenție interiorul biroului. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți vechi, în centru se afla un birou impozant, încadrat de o masă pentru întruniri, din nuc masiv, și de o canapea elegantă, care trădau bunăstarea.

- Cu ce vă pot fi de folos, doctore Goodrich? întrebă Nathan după o scurtă pauză.

Înainte de a răspunde, medicul își încrucișă picioarele și se legănă în fotoliu.

- Nu aștept nimic de la dumneata, Nathan... îmi permiți să-ți spun Nathan, nu-i așa?

Tonul lui aducea mai mult a afirmație decât a întrebare.

Avocatul nu se lăsa descumpănit:

- Ați venit să mă consultați într-o problemă profesională? Cabinetul nostru îi apără pe medicii reclamați de pacienții lor...

- Din fericire, nu e cazul meu, îl întrerupsese Goodrich. Dacă am băut prea mult, evit să operez. Pentru că nu e deloc în regulă să-i amputezi cuiva piciorul sănătos în locul celui bolnav, nu-i așa?

Nathan se forță să surădă.

- Atunci, care este problema dumneavoastră, doctore Goodrich?

- Ei bine, am câteva kilograme în plus, dar...

-... asta nu reclamă serviciile unui avocat de drept comercial, trebuie să fiți de acord.

- Absolut.

„Tipul ăsta mă ia de sonat.“

O tăcere grea, dacă nu vecină cu încordarea, părea să se instaleze în birou. Dar Nathan nu se lăsa ușor impresionat. Experiența profesională făcuse din el un negociator redutabil și era greu să-l destabilizezi într-o conversație.

Își privi fix interlocutorul. Unde oare mai văzuse fruntea asta largă și înaltă, sprâncenele acestea stufoase și foarte apropiate și maxilarul acesta proeminent? Nu deslușea nici o urmă de ostilitate în ochii lui Goodrich, dar asta nu-l împiedica să se simtă, într-un fel, amenințat.

- Doriți să beți ceva? îi propuse cu un ton care se dorea calm.

- Cu plăcere, dacă e posibil, un pahar de San Pellegrino ar fi bine-venit.

- Cred că se poate găsi așa ceva, îl asigură el, ridicând receptorul, pentru a o chema pe Abby.

Așteptând băutura răcoritoare, Goodrich se ridicase din fotoliul său și parcurgea cu interes rafturile bibliotecii.

„Bravo, simte-te ca acasă, gândi Nathan, iritat”.

Reașezându-se, doctorul își opri privirea asupra prespapierului de pe birou - o lebadă din argint.

- S-ar putea să omori un om cu un astfel de obiect, zise el cântărindu-l în mână.

- Fără îndoială, admise Nathan, cu un surâs crispat.

- În vechile texte celtice se găsesc destul de multe lebede, remarcă Goodrich ca pentru sine.

- Vă interesează cultura celtică?

- Familia mamei mele este originară din Irlanda.

- Interesant... și familia soției mele.

- Vrei să spui... a fostei tale soții.

Nathan își fulgeră interlocutorul cu privirea.

- Ashley mi-a spus că ai divorțat, explică liniștit Goodrich, răsucindu-se în fotoliul moale.

„O să trebuiască să-i povestești viața ta acestui individ”.

- În textele celtice, reluă Goodrich, ființele de pe lumea cealaltă care ajung pe pământ iau, uneori, înfățișarea unei lebede.

- Foarte poetic, dar... ați putea să-mi explicați...

În acel moment, intră Abby, cu o tavă pe care se aflau o sticlă și două pahare mari cu apă minerală.

Medicul puse la loc prespapierul și sorbi pe îndelete conținutul paharului, de parcă ar fi gustat, cu lăcomie, fiecare bulă de gaz.

- Sunteți rănit? întrebă el, arătând zgârietura de pe mâna stângă a avocatului.

Acesta înălță din umeri.

- Mai nimic: o julitură... de la un gard... în timpul... joggingului.

Goodrich își puse paharul pe tavă și reluă pe un ton profesoral.

- Chiar în momentul în care vorbești, sute de celule ale pielii tale sunt pe cale să se reconstituie. Când o celulă moare, o alta se divide pentru a o înlocui: este fenomenul de homeostazie tisulară.

- Încântat s-o aflu.

- În paralel, numeroși neuroni ai creierului tău sunt distruși zilnic, și asta, ehei, de când aveai douăzeci de ani.

- Cred că asta se întâmplă cu toți oamenii.

- Exact, e cumpăna permanentă dintre creație și distrugere.

„Tipul e dus de tot“.

- Dar... de ce îmi spuneți toate astea?

- Pentru că moartea se află peste tot, în orice ființă, în toate stadiile vieții sale. Există o tensiune între două forțe contrarii: forțele vieții și ale morții.

Nathan se ridică și arată ușa biroului.

- Îmi permiteți?

- Vă rog.

Ieși din încăpere și se îndreptă spre unul din locurile libere din biroul secretarelor. Se conecta rapid la Internet și căută site-urile spitalelor din New York.

Bărbatul din biroul lui nu era un impostor. Nu era vorba nici de un predicator și nici de un bolnav mintal evadat dintr-o casă de nebuni. Se numea Garrett Goodrich, era doctor în chirurgie oncologică, vechi intern la Medical General Hospital din Boston, medic atașat la Staten Island Hospital și șef al centrului de

îngrijiri paliative a acestui spital.

Omul era cineva, o adevărată somitate medicală. Nu era nici o îndoială: pe ecran se vedea și fotografia lui, care corespundea figurii îngrijite a sexagenarului din camera vecină.

Nathan examinează mai atent CV-ul oaspetelui său: din câte își amintea, nu fusese niciodată în vreunul din spitalele prin care trecuse doctorul Garrett Goodrich. Și atunci de ce oare chipul acestuia nu-i era necunoscut?

Cu această întrebare în minte, reintră în birou.

- Atunci, Garrett, îmi vorbești de moarte, nu? îmi permiți să-ți spun și eu pe nume, nu-i așa?

- Îți vorbeam despre viață, Del Amico, despre viață și despre timpul care trece.

Nathan profita de aceste cuvinte ca să arunce o privire ostentativă asupra ceasului de mână, pentru a-l face pe vizitatorul său să înțeleagă că, efectiv, „timpul trecea” și că al lui era prețios.

- Muncești prea mult, se mulțumi Goodrich să spună.

- Sunt impresionat s-aud că cineva se ocupă de viața mea.

Din nou, între ei se instala tăcerea. O tăcere pe cât de intimă, pe atât de apăsătoare.

- Pentru ultima oară... cu ce ți-aș putea fi de folos, domnule Goodrich?

- Cred că eu ți-aș putea fi de folos, Nathan.

- Pentru moment, nu văd cum.

- Ai să afli, Nathan, ai să știi. Unele dovezi pot fi compromițătoare, ai să vezi.

- Dar de fapt, la ce faci aluzie?

- La necesitatea de a fi bine pregătit.

- Nu te pot urmări.

- Cine știe ce va fi mâine? În viață, trebuie să fii interesat, să nu te înșeli asupra priorităților.

- E o cugetare profundă, îl ironiza avocatul. Este cumva o amenințare?

- Nu e o amenințare, Nathan, ci un mesaj.

„Un mesaj?”

Nu exista nici urmă de ostilitate în privirea lui Goodrich, dar asta nu o făcea mai puțin îngrijorătoare.

„Dă-l afară, Nat. Tipul ăsta te zăpăcește. Nu-i face jocul”.

- N-ar trebui s-o spun, dar... dacă nu mi-ai fi fost recomandat de Ashley Jordan, aș fi chemat paznicii și le-aș fi ordonat să te dea afară.

- Nu mă îndoiesc, zâmbi Goodrich. Spre liniștea ta, află că nu-l cunosc pe acest Ashley Jordan.

- Credeam că e unul dintre prietenii tăi!

- Nu, nu a fost decât o modalitate de a ajunge la tine.

- Ascultă... dacă nu-l cunoști pe Jordan, cine ți-a spus că am divorțat?

- Ți se citește pe figură.

Era prea de tot... Avocatul se ridică brusc și deschise ușa cu o violență neprefăcută.

- Am de lucru!

- Nu cred că ai fi putut s-o spui mai bine și... de aceea te las... pentru moment.

Goodrich se ridică. Luminată din față, silueta lui părea un colos masiv și indestructibil. Se îndreptă spre ușă și trecu pragul, fără să se mai întoarcă.

- Dar ce doreai de fapt? întrebă Nathan pe un ton descumpănit.

- Cred că știi, Nathan, spuse Goodrich, deja aflat pe culoar. Cred că știi.

- Nu știu nimic! spuse cu glas tare avocatul.

Trânti ușa biroului, apoi o redeschise ca să-i strige din urmă:

- Nici nu știu cine ești!

Dar Garrett Goodrich... era deja departe.

*O carieră reușită este un lucru minunat,
dar noaptea, când ți-e frig,
nu te poți cuibări în ea.*
Marilyn Monroe

După ce trânti ușa în urma musafirului nepoftit, Nathan închise ochii și, un timp, își lipi de frunte un pahar cu apă rece. Simțea, destul de confuz, că incidentul acesta nu va rămâne fără urmări și că n-o încheiase definitiv cu acest Garrett Goodrich.

Îi fu greu să-și reia lucrul. Valul de căldură care îl inunda și durerea din ce în ce mai insistentă din piept îl împiedicau să se concentreze.

Cu paharul în mână, se ridică și făcu câțiva pași spre fereastră pentru a privi reflexele albastrii răspândite de Helmsey Building. Pe lângă fațada imensă și lipsită de farmec a Met Life-ului, acest bloc „zgârie-nori“ cu talie mai umană trecea drept un veritabil giuvaier, cu turnul lui elegant și acoperișul în formă de piramidă.

Câteva minute, privi circulația scurgându-se spre sud, pe sub bolțile celor două porți imense care se îngemănau pe bulevard.

Zăpada continua să cadă fără încetare, smălțuind orașul cu nuanțe albe și cenușii.

Apropiindu-se de fereastră, resimți din nou acea stare rea. În timpul atentatelor din 11 septembrie, când se produsese prima explozie, lucra la calculator. Nu va uita niciodată acea adevărată zi de groază, coloanele de fum negru care acopereau cerul, senin până atunci, apoi acel

nor monstruos de resturi și praf, care s-a format atunci când cele două turnuri s-au prăbușit. Pentru prima oară, Manhattan-ul și zgârie-norii lui păreau mici, vulnerabili și vremelnici.

Ca majoritatea colegilor săi, încercase să uite coșmarul pe care-l trăiseră atunci. Viața își reluase cursul, *business as usual*. Totuși, așa cum spuneau oamenii de aici, New-York-ul nu va mai fi niciodată adevăratul New-York.

„Cu siguranță, n-am să reușesc”.

Alese câteva dosare pe care le puse în diplomat și, spre uimirea lui Abby, hotărî să le ia și să le studieze acasă.

De multă vreme nu părăsise biroul atât de devreme. De obicei, lucra cam paisprezece ore pe zi, șase zile din săptămână și, după divorț, venea frecvent la birou chiar și duminica. Dintre toți asociații, el era cel care înregistra cele mai multe ore lucrate. La asta trebuia adăugată ultima sa lovitură: reușise să ducă la bun sfârșit fuziunea, foarte mediatizată, dintre companiile Downey și NewWax, atunci când toată lumea o considera o sarcină delicată, dacă nu imposibilă, ceea ce prilejuise un articol elogios la adresa sa în *National Lawyer*, una dintre cele mai renumite publicații de profil. Nathan îi exaspera pe cei mai mulți dintre colegii lui: era prea exemplar, prea perfect. Nu era de ajuns că se bucura de un fizic de invidiat, dar nu uita niciodată să salute secretarele, mulțumea portarului când îi chema o mașină și consacra gratuit câteva ore pe lună clienților mai nevoiași.

Aerul rece al străzii îi făcu bine. Aproape că nu mai ninge, iar precipitațiile nu îngreunau încă circulația. În timp ce făcea semn unui taxi, ascultă un cor de copii

care, îmbrăcați în mantii imaculate, cântau *Ave verum corpus* în fața bisericii Sf. Bartolomeu. Nu se putu împiedica să descopere în muzica aceea ceva duios și îngrijorător totodată.

Sosi la San Remo tocmai pe la șase, își făcu un ceai fierbinte și puse mâna pe telefon.

Deși la San Diego nu era decât ora trei, poate că Bonnie și Mallory erau acasă. Trebuia să pună la punct detaliile sosirii fiicei sale. Peste câteva zile, începea vacanța.

Formă numărul cu atenție. După cele trei apeluri, robotul se declanșă:

„Ați sunat la Mallory Wexler. Nu vă pot răspunde acum, dar...”

Îi făcea bine să-i audă glasul. Ca și cum ar fi primit o porție de oxigen de care ar fi fost lipsit multă vreme. La asta se reducea totul pentru el, deși nu era obișnuit să se mulțumească cu puțin.

Deodată, mesajul robotului se întrerupse:

-Alo?

Făcu un efort deosebit ca să-și păstreze tonul degajat, adoptând vechiul său reflex stupid: să nu-și arate niciodată slăbiciunea, nici chiar față de femeia pe care o cunoștea din copilărie.

- Salut, Mallory.

Ce multă vreme trecuse de când nu mai adăuga dragostea mea!

- Bună, răspunse ea fără căldură.

- Totul e bine?

Ea adoptă un ton tăios:

- Ce dorești, Nathan?

„Da, asta e, am înțeles: n-ai să consimți să porți o conversație normală cu mine, tocmai astăzi”.

- Sunasem ca să ne punem de acord asupra călătoriei lui Bonnie. E lângă tine?

- Nu, e la lecția de vioară. Vine acasă cam într-o oră.

- Ai putea, totuși, să-mi spui orarul zborului ei, cred că avionul sosește la începutul serii.

- Va fi acasă într-o oră, repetă Mallory, grăbită să pună capăt discuției.

- Foarte bine, bine, și îndată...

Dar ea închisese deja.

Nu și-ar fi putut închipui vreodată că schimburile lor de cuvinte puteau atinge un asemenea grad de răceală. Cum era posibil ca două persoane care au fost atât de apropiate să ajungă să se comporte ca niște străini? Cum era posibil? Se așeză pe canapeaua din salon și rătăci cu privirea pe plafon. Ce naiv era! Bineînțeles că era posibil! N-avea decât să se uite în jurul lui: divorțuri, înșelătorii, lașitate... în meseria lui, concurența era nemiloasă. Numai cei care își sacrificau o parte din viața familială și din plăcerile lor puteau să spere că au reușit. Fiecare dintre clienții lui manevra zeci de milioane de dolari, ceea ce reclama o disponibilitate totală din partea avocaților. Era regula jocului și prețul plătit pentru a evolua în... curtea celor mari. Și Nathan plătise prețul. În schimb, salariul lui atingeza patruzeci și cinci de mii de dolari pe lună, fără a mai pune la socoteală avantajele în natură. Asta însemna că, în calitate de asociat, încasa o primă anuală de aproape jumătate de milion de dolari. Pentru prima dată, contul lui din bancă trecuse de bariera de un milion de dolari. Și nu era decât începutul.

Dar viața lui privată urmasse calea inversă reușitei

profesionale. În acești ultimi ani, cuplul lor se destrămase. Progresiv, cabinetul devenise a doua lui viață, încât nu mai găsea vreme pentru micul dejun în familie sau ca să-și împlinească datoriile față de fiica sa. Când realizase amploarea dezastrului, era deja prea târziu și divorțul se pronunțase acum câteva luni. Cu siguranță, nu era singurul în această situație. Mai mult de jumătate din colegii lui de cabinet erau divorțați, dar asta nu era o consolare.

Nathan își făcea destule griji pentru Bonnie, care fusese răvășită din cauza acestor evenimente. La cei șapte ani ai ei, mai făcea uneori în pat și, după cum susținea mama ei, trecea prin numeroase crize de spaimă. Nathan o chema la telefon în fiecare seară, dar i-ar fi plăcut să fie mereu prezent alături de ea.

„Nu, gândi așezându-se pe canapea, un bărbat care doarme fără să aibă pe nimeni lângă el și care nu și-a văzut fiica de trei luni de zile nu a reușit în viață, chiar dacă e milionar”.

Își scoase de pe deget verigheta pe care continua s-o poarte și citi în interior acel fragment din Cântarea Cântărilor, pe care Mallory pusese să fie gravat la căsătoria lor; „Dragostea noastră este neînduplecată ca moartea”.

Știa și ce spunea urmarea poemului:

„Apele mari nu o vor stinge,
Și fluviile n-o vor scufunda”.

Aiureli! Floricele pentru îndrăgostiții neinițiați. Dragostea nu este acel lucru absolut care rezistă timpului și încercărilor.

Totuși, multă vreme, crezuse că perechea lor avea ceva excepțional, o dimensiune magică și irațională care o pecetluisese încă din copilărie. Mallory și el se cunoșteau de la șase ani. La început, un fel de fir invizibil se țesuse între ei, ca și cum destinul ar fi vrut să facă din ei niște aliați firești în fața dificultăților vieții.

Privi tablourile de pe comodă, care mascau, într-un fel, fotografiile fostei sale soții. Întârzie asupra celei mai recente, pe care și-o procurase cu complicitatea lui Bonnie.

Sigur, paloarea de pe chipul lui Mallory arăta destul de bine perioada grea pe care o traversase de la despărțire, dar care nu-i alterase nici genele lungi, nici nasul fin și nici dinții albi. În ziua în care fusese făcută, în timpul unei plimbări de-a lungul lui Silver Strand Beach, plaja cu scoici argintii, ea își ridicase părul, fixându-l cu o clamă sub formă de scoică. Ochelarii fini, cu rame de oțel, o făceau să semene cu Nicole Kidman din *Eyes Wide Shut*, chiar dacă lui Mallory nu-i plăcea comparația. Nu-și putu ține un zâmbet. Era îmbrăcată cu unul dintre nelipsitele ei pulovere care păreau făcute din petice, pe care și le împletea singură și care îi dădeau un aer șic.

După ce își luase doctoratul în economia mediului, predase la universitate, dar de când se mutase în vechea casă a bunicii ei, aproape de San Diego, abandonase cursurile ca să se angajeze cu tot sufletul în diverse asociații de ajutorare a celor defavorizați. Se ocupa de website-ul unei organizații nonguvernamentale și mai făcea acuarele și mobile decorate cu scoici, pe care le vindea turiștilor când își petrecea vacanțele la Nantucket.

Nici banii, nici reușita socială nu fuseseră o motivație pentru Mallory. Îi plăcea să repete că o hoinăreală prin pădure sau pe plajă nu costa nici un dolar, dar Nathan nu împărtășea pe deplin aceste păreri simpliste.

„E foarte ușor de spus când nu-ți lipsește nimic!”

Mallory provenea dintr-o familie înstărită și celebră. Tatăl ei fusese asociatul principal al uneia dintre cele mai prospere firme de avocatură din Boston. Ea nu avusese nevoie de o reușită profesională ca să-și câștige statutul social dobândit prin naștere.

Timp de o clipă Nathan rememora amplasarea exactă a alunițelor răspândite pe corpul ei. Apoi se forță să alunge această amintire și răsfoi unul din dosarele aduse cu el. Își deschise laptopul, luă câteva notițe și dictă câteva scrisori în atenția lui Abby.

În fine, către șapte și jumătate, primi telefonul pe care îl aștepta.

- Salut, papa.
- Salut, veveriță mică.

Bonnie îi povesti în amănunt cum își petrecuse ziua, așa cum avea obiceiul s-o facă în conversațiile lor zilnice. Îi vorbi despre tigrii și hipopotamii pe care îi văzuse la grădina zoologică de la Balboa Park. El o întrebă despre școală și despre partida de *soccer*, la care participase în ajun. Paradoxal, niciodată nu discutase atât de mult cu fiica lui ca acum, când se afla la trei mii de kilometri distanță.

Brusc, glasul ei deveni plin de îngrijorare:

- Vreau să-ți cer ceva.
- Tot ce vrei, scumpa mea.

- Știi... mi-e frică să merg singură cu avionul. Sâmbăta aș vrea să vii cu mine.

- E caraghios, Bonnie, de-acum ești fetiță mare.

Avea o întâlnire importantă în sâmbăta aceea: ultimele reglementări ale fuziunii dintre două firme, la care lucrase câteva luni. Chiar el insistase pentru acea dată.

- Te rog, tăticule, vino cu mine!

La capătul firului, bănuia lacrimile care umpleau ochii fetiței. Bonnie nu era o fetiță capricioasă. Refuzul ei de a zbura singură cu avionul exprima o teamă nedisimulată. Și pentru nimic în lume n-ar fi dorit să-i creeze vreo neplăcere. Mai ales acum.

- OK, nici o problemă, scumpo. Am să fiu acolo. Promit.

Ea își regăsi calmul și mai discuta câteva momente. Pentru a o liniști și pentru a o face să râdă, îi povesti o istorioară și îl imită de mai multe ori foarte bine pe ursul Winnie, cerând o oală de miere.

„Te iubesc, copila mea dragă”.

După ce a închis telefonul, a reflectat câteva minute asupra consecințelor amânării conferinței de sâmbătă. Bineînțeles, ar fi putut să plătească pe cineva să se ducă să-i aducă fiica din California. Dar abandonă imediat ideea aceasta stupidă, pe care Mallory nu i-ar fi iertat-o niciodată. Și apoi, îi promisese lui Bonnie că va fi acolo. Nici vorbă s-o decepționeze. Mai mult ca sigur, va găsi el o soluție.

Mai dictă câteva note la magnetofon, apoi sfârși prin a adormi pe canapea, fără să-și fi scos pantofii și fără a stinge luminile.

Fu trezit brusc de soneria interfonului.

Era Peter, portarul, care suna de la postul său.

- Vă caută cineva, domnule: doctorul Garrett Goodrich.

Își privi ceasul: la naiba, era ora nouă. N-avea de gând să se lase hărțuit de tipul acesta.

- Nu-l lăsa să intre, Peter, nu-l cunosc pe acel domn.

- Nu fă pe șmecherul, strigă Goodrich care luase receptorul din mâna portarului. Este important!

„Bună treabă! Oare cu ce i-am greșit lui Dumnezeu ca să merit una ca asta!?”

Făcu o pauză și-și frecă pleoapele. La urma urmei, știa că nu-și va regăsi liniștea decât după ce va fi sfârșit cu Goodrich. Ceea ce presupunea să înțeleagă ce dorea cu adevărat acest om.

- Bine, cedă el, lasă-l să urce, Peter.

Își încheie cămașa, deschise ușa apartamentului și ieși pe culoar pentru a-l lua tare de la început pe medic, căruia nu-i fu greu să ajungă la etajul 23.

- Ce te-a apucat, Garrett? Nu știi ce oră este?

- Frumos apartament, făcu celălalt, aruncând o privire în interior.

- Te-am întrebat ce naiba cauți aici.

- Cred că ar trebui să vii cu mine, Del Amico.

- Lasă-mă-n pace! Nu sunt la ordinele tale.

Garrett încercă să-l potolească.

- Și dacă mi-ai acorda încredere?!

- Ce-mi poate dovedi că nu ești periculos?

- Absolut nimic, admise Goodrich ridicând din umeri.
Orice om este, potențial, periculos, sunt de acord cu tine.

Cu mâinile în buzunare și înfășurat în palton, Goodrich cobora liniștit bulevardul, alături de Nathan, pe care îl întrecea cu un cap și care gesticula alături de el.

- E un frig cumplit!

- Întotdeauna te plângi așa? întreba Garrett. Vara, orașul ăsta e sufocant. Numai iarna New York-ul își arată adevărata lui față.

- Aiureli!

- De altfel, frigul conservă și omoară microbii și apoi...

Nathan nu-i dădu răgaz să vorbească mai departe.

- Să luăm măcar un taxi.

Se apropie de carosabil și ridică un braț pentru a opri o mașină.

- Hei! Hei!

- Nu mai striga! Ești ridicol.

- Doar n-o să stau să-mi înghețe ouăle de dragul tău!

Două taxiuri trecură fără să oprească. Un *yellow cab* opri, în fine, în dreptul lui Century Apartments. Cei doi se urcară în grabă și Goodrich îi spuse șoferului adresa: intersecția dintre 5th Avenue și 34th Street.

Nathan își frecă mâinile. Mașina era bine încălzită. Un cântec vechi al lui Sinatra se auzea la radio. Broadway-ul era înțesat de lume. Pentru sărbătorile de sfârșit de an, multe magazine rămâneau deschise toată noaptea.

- Am fi putut ajunge mai repede pe jos, nu putu să se abțină Goodrich să comenteze, cu o plăcere evidentă, când vehiculul rămăsese blocat în trafic.

Nathan îi aruncă o privire tăioasă.

După câteva minute, taxiul reuși să se angajeze pe 7th Avenue, unde circulația era mai fluentă. Vehiculul coborî

spre 34th Street, coti la stânga, apoi rulă cam o sută de metri înainte de a se opri.

Goodrich plăti cursa și cei doi bărbați coborâră din mașină.

Se aflau la intrarea uneia dintre clădirile cele mai celebre din Manhattan: Empire State Building.

*Îngerul cu spadă de foc,
în picioare îndărătul tău,
te împunge cu sabia în spate
și te împinge în abisuri!*

Victor Hugo

Nathan ridică ochii spre cer. De la distrugerea Turnurilor Gemene, vechiul Empire State Building redevenise cel mai înalt zgârie-nori din Manhattan. Solid proptită pe soclul ei masiv, clădirea domina Midtown cu un amestec de eleganță și putere. Ultimele treizeci de etaje erau împodobite cu lumini roșii și verzi, după cum era obiceiul în perioada Crăciunului.

- Chiar ții să urci până sus? întrebă avocatul, arătând spre săgeata luminoasă ce părea că sparge vălul nopții.

- Am deja biletele, răspuse Goodrich, scoțând din buzunar dreptunghiurile mici de carton. De altfel, îmi datorezi șase dolari...

Nathan scutură din cap în semn de plictiseală și apoi, resemnat, îl urmă pe medic.

Pătrunseră în holul de intrare stil *Art deco*. În spatele ghișeului de primire, o pendulă arăta zece și jumătate, în timp ce o pancartă aviza vizitatorii că se mai vând bilete încă o oră, clădirea putând fi vizitată numai până la miezul nopții. Alături, o reproducere uriașă a imobilului strălucea ca un soare de aramă. Crăciunul era o perioadă foarte apreciată de turiști și, cu toate că ora era târzie, o mulțime de oameni se îngrămădeau la casele de bilete decorate cu fotografiile celebrităților care vizitaseră în decursul timpului faimosul zgârie-nori.

Biletele cumpărate de Goodrich le permiteau să evite coada. Se lăsară conduși până la etajul al doilea, de unde plecau ascensoarele către observator. Chiar dacă nu ninge, panoul indicator anunța o vizibilitate redusă din pricina norilor care pluteau deasupra orașului.

În mai puțin de un minut, un ascensor ultrarapid îi conduse până la etajul 80. De acolo, luară un altul pentru Belvedere, de la etajul 86, situat la trei sute douăzeci de metri înălțime, unde pătrunseră într-un observator acoperit, protejat de vitralii.

- Dacă nu te deranjează, aș vrea să rămân în sala asta, care e mai bine încălzită, spuse Nathan strângându-și cordonul paltonului.

- Ba te-aș sfătui să mă urmezi, răspunse Goodrich, cu un ton care nu admitea nici o împotrivire.

Ieșiră pe terasa acoperită a observatorului. Un vânt rece, polar, care sufla dinspre East River, îl făcu pe avocat să regrete că nu-și luase un fular și ceva pe cap.

- Bunica îmi spunea întotdeauna: „Nu cunoști New-York- ul dacă n-ai pus piciorul pe vârful Empire State Building" strigă Goodrich, încercând să acopere zgomotul vântului.

Într-adevăr, locul era magic. Aproape de ascensor, fantoma lui Cary Grant o aștepta pe Debora Kerr, care n-avea să mai vină niciodată. Mai încolo, sprijinit de balustradă, un cuplu de japonezi se amuza să-i imite pe Tom Hanks și pe Meg Ryan în ultima scenă din *Noaptea albe la Seattle*.

Nathan se apropie cu pași mărunți de marginea terasei și se aplecă înainte.

Noaptea, frigul și norii îi dădeau orașului un aer misterios și nu-i trebui prea multă vreme să se minuneze

de spectacolul care i se deschidea în față. Mulțumită poziției centrale, clădirea oferea, fără îndoială, una dintre panoramele cele mai impresionante ale Manhattan-ului.

De aici, se putea vedea foarte bine săgeata lui Chrysler Building și Times Square pe care le bănuia pline de agitație.

- N-am mai fost aici din copilărie, mărturisi avocatul, punând o monedă în fanta unui ochean.

Din acel loc, mașinile care se grăbeau, cu optzeci și șase de etaje mai jos, păreau minuscule, iar fluxul circulației părea foarte îndepărtat, aparținând parca unei alte planete. Invers, podul de pe 59th Street părea surprinzător de aproape și își reflecta arhitectura strălucitoare în apele negre ale lui East River.

O vreme, Nathan și Garrett nu schimbă nici un cuvânt, mulțumindu-se să admire luminile orașului. Vântul înghețat continua să bată, iar frigul le mușca fețele. Micul grup, aflat la mai bine de trei sute de metri deasupra solului, era cuprins de bună dispoziție. Doi tineri îndrăgostiți se sărutau cu ardoare, extrem de uimiți că buzele lor vibrau de electricitate statică. Un grup de turiști francezi făceau comparație cu Turnul Eiffel, în timp ce un cuplu din Wyoming povestea, cui voia să asculte, amănunte ale primei lor întâlniri de acum douăzeci și cinci de ani, chiar din acel loc. Cât despre copii, pe jumătate sufocați în gecile lor groase, se jucau de-a v-ați ascunselea printre picioarele adulților.

Deasupra capetelor lor, vântul gonea norii cu o viteză de necrezut, descoperind, ici și colo, câte un petic de cer, pe care strălucea câte o stea solitară. Era cu adevărat o noapte frumoasă.

Goodrich rupse tăcerea:

- Băiatul cu hanorac portocaliu, îi șopti el la ureche lui Nathan.

- Poftim?

- Privește la băiatul cu hanorac portocaliu.

Nathan miji ochii și observă cu atenție individul pe care i-l arătase Goodrich: un tânăr cam de douăzeci de ani, care pătrunsese pe platformă. O barbă fină și blondă îi acoperea partea de jos a feței, în timp ce pletele bogate și neîngrijite îi cădeau pe umeri. Făcu de două ori turul terasei, trecând foarte aproape de avocat, care îi remarcase privirea fierbinte și plină de îngrijorare. Era în mod evident răvășit, iar figura lui, marcata de suferință, contrasta cu râsetele și voia bună a celorlalți vizitatori.

Nathan se gândi că era probabil sub influența vreunui drog.

- Numele lui este Kevin Williamson, îi preciza Goodrich.

- II cunoști?

- Personal nu, dar îi cunosc povestea. Tatăl lui s-a aruncat de la înălțimea acestei platforme, pe când nu existau încă grilaje împotriva sinucigașilor. De o săptămână vine regulat aici.

- Dar de unde știi toate astea?

- Să spunem că... m-am interesat.

Avocatul lăsă să treacă un timp, apoi întrebă:

- Și ce mă privește povestea asta?

- Tot ce atinge existența semenilor noștri ne privește, răspunse medicul, ca și cum era vorba despre o evidență.

În acel moment, o pală de vânt se abătu asupra terasei. Nathan se apropie mai mult de Goodrich.

- La naiba, de ce ar trebui să-l privesc eu pe tânărul acela?

- Pentru că va muri! răspunse grav Goodrich.

- Ești... într-o ureche, bătrâne, exclamă avocatul. Dar, rostind aceste cuvinte, nu-și putea desprinde privirea de pe silueta lui Kevin, în timp ce simțea că-l cuprinde o neliniște surdă.

„Nu cred ca se va întâmpla nimic. Așa ceva nu se poate întâmpla...”

Dar nu se scurse mai mult de un minut între predicția neașteptată a lui Goodrich și momentul în care tânărul scoase un revolver din buzunarul hanoracului. Timp de câteva secunde privi cu spaimă arma care îi tremura în mână.

La început, nimeni nu păru să remarce comportamentul lui ciudat, dar, pe neașteptate, o femeie începu să țipe:

- Omul acela... este înarmat!

Cuprins de panică, Kevin întoarse revolverul spre sine. Buzele îi tremurau de groază, lacrimi de furie îi curgeau pe față, urmate de un strigăt de suferință care se pierdu în tenebrele nopții.

- Nu face asta! strigă un tată de familie. În același timp, se stârni o busculadă, iar lumea începu să se îndrepte agitată spre sala acoperită.

Nathan rămase imobil în fața tânărului. Pe cât de fascinat, pe atât de îngrozit de ceea ce se petrecea sub ochii lui, nu îndrăznea să schițeze nici cea mai mică mișcare, de teamă să nu precipite ireparabilul. Uitase de frig, simțindu-se învăluit de o descărcare fierbinte, care i se răspândise dintr-odată în tot corpul.

„Numai să nu tragă...”

Nu trage. Nu trage, copile...”

Dar Kevin își ridică ochii, privi pentru ultima oară cerul fără stele și apăsă pe trăgaci. Detunătura despică noaptea newyorkeză. Se prăbuși brusc, cu picioarele frânte sub greutatea corpului.

Vreme de o secunda, timpul părea că se opri.

Urmără strigăte de panică și o mare agitație cuprinse platforma. Mulțimea se grăbea spre ascensoare. Înnebuniți, oamenii se înghesuiau sau fugeau în toate părțile. Unii deschiseseră telefoanele mobile... *repede... preveniți familiile... anunțați apropiații*. Din acea faimoasă dimineață de 11 septembrie, cea mai mare parte a newyorkezilor erau dominați de un sentiment aproape palpabil de vulnerabilitate. Toată lumea de aici fusese traumatizată într-o măsură oarecare și turiștii știau bine că, vizitând Manhattan-ul, se putea întâmpla orice.

Alături de ceilalți, Nathan rămase pe terasă. Se formase un cerc în jurul corpului lui Kevin. Cei doi îndrăgostiți, stropiți de sânge, plâneau în tăcere.

- Depărtați-vă! Lăsați-l să respire! striga un paznic, aplecat peste cadavru.

Ceru ajutor prin walkie-talkie.

- Chemați pompierii și o ambulanță. Avem un rănit de glonț la etajul 86.

Apoi se plecă din nou asupra lui Kevin... ca să constate că ajutoarele erau, din nefericire, inutile, și că nu mai rămânea altceva de făcut decât să fie transportat la morgă.

La cel puțin un metru de victimă, Nathan nu putea face altceva decât să privească la cadavrul lui Kevin. Fața, marcată de durere, încremenise pentru vecie într-o expresie de groază. Ochii sticloși, ieșiți din orbite, nu mai purtau în ei decât vidul, în spatele urechii, se vedea o

gaură urâtă, arsă și stacojie. O parte din craniu fusese transformată într-un terci, iar ce mai rămăsese băltea într-un amestec de sânge și creier. Imediat, avocatul deveni conștient că nu se va putea desprinde niciodată de imaginea aceea, că ea va veni întotdeauna să-l chinuiască, mereu și mereu, în cursul nopților și în momentele sale de extremă singurătate.

Curioșii începuseră, încetul cu încetul, să-și revină. Un băiețel își pierduse părinții și rămăsese acolo, încremenit, la trei metri de cadavru, cu privirea hipnotizată de balta de sânge.

Nathan îl luă în brațe, pentru a-l desprinde de acel spectacol morbid.

- Vino cu mine. Nu te speria, hai să mergem.

Ridicându-se, îl zări pe Goodrich care încerca să se piardă în mulțime. Porni după el.

- Garrett, oprește-te, pentru Dumnezeu.

Cu copilul de gât, Nathan își făcu loc cu coatele prin mijlocul mulțimii, ca să ajungă la până la medic.

- Cum de-ai știut, cum ai putut să știi? strigă el, scuturându-l de umăr.

Privind în gol, Goodrich ignoră întrebarea.

Nathan încercă să-l rețină dar fu asaltat de părinții copilului, ușurați că-și găsiseră odrasla.

- O, James, dragule, ne-ai tras o spaimă...

Avocatul se desprinse cu greutate de toate aceste efuziuni. Îl ajunse pe medic tocmai când acesta intenționa să dispară în primul ascensor disponibil.

- De ce n-ai făcut nimic, Garrett?

Pentru o fracțiune de secundă, privirile li se încrucișară, dar abia când ușile culisante se închideau, Nathan reformulă, întrebarea strigând:

- De ce n-ai făcut nimic, pentru că *știi* că avea să moară?

*Când trebuie sa credem,
suntem zăbavnici,
ceea ce dăunează credinței.*
Ovidiu

În noaptea aceea, Nathan dormise puțin.

A doua zi, se trezi scăldat în sudoare și, din prima clipă, simți durerea din piept, care nu-i dispăruse. Își masă coastele de pe partea dreaptă, dar parcă durerea devenise și mai intensă.

Și, pentru ca nimic să nu fie în ordine, avu din nou coșmarul acela în care se îneca, pentru el, un semn de mare anxietate. Fără îndoială că asta i se trăgea de la lebăda despre care-i amintise Goodrich.

Se ridică din pat nesigur pe picioare. Avea febră, așa că-și puse un termometru sub braț.

„37,8. Nimic alarmant.”

Totuși, ținând cont de faptul că nu era în formă și de ora înaintată, renunță la alergat. Va fi, deci, o zi proastă.

Luă din dulăpiorul cu medicamente o tableta de prozac și o înghiți cu o gură de apă. De când nu se mai simțea în armonie cu nimic, apela regulat la acesta.

Adună dosarele care zăceau pe canapea. Ieri nu făcuse cine știe ce, deși ar fi fost important să le studieze. Cu atât mai mult cu cât era pe punctul de a ajunge la un acord în afacerea Rightby's. Celebra casă de licitație pe care o apăra era acuzată de către principala sa concurență că a violat legea antitrust în domeniul fixării comisionului asupra vânzării operelor de artă. Era un

dosar delicat, orele muncite nu se facturau de la sine, dar, dacă reușea un acord, reputația lui ar fi avut de câștigat.

Cu toată întârzierea, rămase mult sub duș, amintindu-și de sinuciderea lui Kevin Williamson. Își aduse aminte și de unele cuvinte ale lui Goodrich: „Cred că eu ți-aș putea fi folositor, Nathan. Unele dovezi pot fi compromițătoare, ai să vezi“. În plus, mai evocase și „necesitatea de a se pregăti”.

Dar, pentru Dumnezeu, ce voia tipul ăsta? Totul începea să devină îngrijorător. N-ar fi trebuit oare să prevină pe careva? Poliția? La urma urmei, în seara trecută murise un om și asta nu însemna chiar nimic.

Da, dar era vorba de o sinucidere. Zeci de persoane puteau fi martore. Totuși, Goodrich avea, prin forța împrejurărilor, o parte din responsabilitate în această afacere sau, în orice caz, deținea informații pe care n-ar fi trebuit să le păstreze doar pentru el.

Ieși de sub duș și se frecă energic cu prosopul.

Cel mai bine era să nu se mai gândească la toate astea. Nu trebuia să accepte pentru nimic în lume să se mai întâlnească cu Goodrich. Niciodată...

Astfel, totul va reintra în normal.

Înainte de a ieși, înghiți două aspirine și o tabletă de vitamina C. Știa că trebuia să renunțe la aceste medicamente, dar nu astăzi. Nu era încă pregătit.

Ar fi fost bine să prindă un taxi. Mașina ocoli Columbus Circle și depăși Grand Army Plaza.

„Nu, trebuie să ajung mai devreme,“ se gândi, în timp ce schimba câteva vorbe cu șoferul pakistanez. Ca un făcut, un camion de marfă eșuase în fața lui GM Building, blocând circulația pe Madison. Abandonă taxiul și o luă la picior prin defileul de metal și sticlă pe

care îl formau zgârie-norii de pe Park Avenue. Acolo, întreaga agitație a orașului îi explodă în fața, începând cu agresivitatea glasurilor oamenilor-sandvici până la stridența claxonului unei limuzine cu geamuri fumurii, gata să dea peste el. Se simți brusc copleșit, strivit de spațiul acela ostil, așa încât se simți ușurat când ajunse la intrarea impunătoare a sediului firmei March & Marble, dominat de o boltă cu un mozaic de inspirație bizantină. Se opri mai întâi la etajul 30, unde asociații dispuneau de o sală mare de odihnă și de o cafenea. Uneori, i se întâmpla să rămână peste noapte aici, când volumul de lucru era prea mare. Recuperează câteva documente din mapă și urcă la etajul 31, unde era biroul lui.

Cum era nefiresc de târziu, putu să descifreze un semn de întrebare în privirea secretarei.

- Abby, te rog să-mi aduci corespondența și o cafea triplă.

Ea se răsuci cu scaunul ei pivotant și îi adresă o privire plină de reproș:

- Corespondența te așteaptă de o oră pe birou. Cât despre cafeaua triplă... ești sigur că...

- O vreau foarte tare și fără lapte, mulțumesc.

Intră în birou, consacră douăzeci de minute corespondenței și, în timp ce-și termina ultima ceașcă de cafea, își consultă mesageria electronică. Primise un mail de la un colaborator care îi solicita părerea asupra unui aspect de jurisprudență cu privire la dosarul Rightby's. Se pregătea să-i răspundă când...

Nu, era imposibil să se concentreze. Nu putea să acționeze ca și cum nimic din toate cele petrecute în ziua

precedentă nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să lămurească afacerea asta.

În mai puțin de două secunde își închise calculatorul, își luă haina și părăsi biroul.

- Abby, roagă-l pe portar să-mi cheme un taxi și anulează-mi toate întâlnirile de dimineață.

- Trebuia să-l vezi pe Jordan la amiază...

- Încearcă să amâni întâlnirea pe seară, te rog, cred că are timp atunci.

- Nu știu dacă o să-i placă.

- Asta e problema *mea*.

Îl ajunse pe culoar ca să-i strige:

- Nathan, cred că ai nevoie de odihnă! Și nu este pentru prima oară când ți-o spun!

- South Ferry Terminal, ordonă șoferului, închizând portiera taxiului.

Grație celor douăzeci de dolari promiși taximetristului, reuși să se strecoare printre ultimii pasageri al feribotului de ora zece pentru Staten Island. În mai puțin de douăzeci și cinci de minute, vaporul îl conduse în acest cartier al New-York-ului aflat în plină expansiune. Traversarea era spectaculoasă, dar nici vederea lui Lower Manhattan, nici a Statuiei Libertății nu-i făcu plăcere, atât de grăbit era să ajungă.

Abia sosit, chemă un nou taxi care îl duse rapid la Staten Island Public Hospital.

Centrul de asistență se întindea pe o suprafață vastă, aproape de St. George, capitala districtului, situată la capătul de nord-est al insulei.

Taxiul opri în fața Surgery Center. Nu mai ninsese din ajun și cerul cenușiu era acoperit de nori.

Nathan pătrunse în clădire în grabă. O funcționară de la recepție îi domoli impetuositatea.

- Doamnule, vizitele nu încep decât la...

- Aș dori să-l văd pe doctorul Goodrich, o întrerupse el.

Se simțea ca o potaie. Prozacul avea uneori un efect ciudat asupra lui.

Fata de la ghișeu făcu câteva manevre pe ecranul monitorului ca să cerceteze lista operațiilor.

- Profesorul abia a terminat o biopsie și trebuie să continue cu o exereză și o evidare ganglionară. Nu-l puteți vedea acum.

- Cu toate acestea, anunțați-l, ceru Nathan. Spuneți-i că domnul Del Amico este aici. Este o urgență.

Recepționera promise că va încerca și-l invită într-o sală de așteptare.

Goodrich apăru după un sfert de oră. Purta o bluză medicală albastră și o bonetă pe cap.

Nathan se repezi la el.

- Doamne, Garrett, nu vrei să-mi explici ce...

- Într-o clipă. Pentru moment nu sunt liber.

- N-am să te las! Tu năvălești în biroul meu și, pe urmă, acasă la mine, apoi mă faci să asist la o sinucidere cumplită, fără să-mi spui nimic altceva decât că trebuie „să meditez asupra scurtimii vieții”. Asta poate pune pe oricine la încercare.

- O să vorbim mai târziu. Există la etaj o sală de operație unde un bărbat așteaptă să-i scot o tumoare.

Nathan făcu un mare efort să se calmeze. Se simțea capabil de violențe și mai mari față de doctor.

-... dar poți veni cu mine, dacă te țin curelele, propuse Goodrich întorcându-se.

- Cum?

- Vino să asişti la operaţie, este foarte instructiv.

Nathan insipiră adânc. Ştia bine că Garrett era pe punctul de a câştiga un ascendent asupra lui, dar nu putea să nu-l urmeze. Oricum, unde ajunsese acum....

Respecta protocolul sterilizării. Se săpuni şi îşi frecă mâinile şi antebrăţele cu o perie antibacteriană mai înainte de a-şi fi pus o mască pe gură şi pe nas.

- Ce ai în program? întrebă el, străduindu-se să pară detaşat.

- O esofagectomie prin laparotomie şi toracotomie, răspunse Goodrich, împingând uşa batantă.

Nathan nu făcu nici măcar efortul de a găsi o replică spirituală şi-l însoţi în sala de operaţie, unde aşteptau un chirurg asistent şi o infirmieră.

De îndată ce s-a văzut în sala fără ferestre, dar intens luminata, înţelese că ceea ce urma să vadă nu avea să-i facă plăcere.

Ce oroare! Ca majoritatea oamenilor, şi el detesta mirosurile specifice sălilor de operaţie, care îi stârneau amintiri neplăcute.

Se retrăsese într-un colţ şi nu îndrăznea să deschidă gura.

- Este un cancer avansat, îi explică Goodrich colegului. Un om de cincizeci de ani, fumător inveterat, diagnosticat prea târziu. Mucoasa este invadată. Are şi câteva metastaze în ficat.

I se prezintă o tavă pe care se aflau tot felul de instrumente chirurgicale. Luă un bisturiu şi dădu startul.

- Foarte bine, să începem.

Nathan urmări toate etapele operaţiei pe un mic monitor fixat pe verticala capului pacientului.

- *Secțiunea ligamentului triunghiul ar... eliberarea hiatusului esofagian...*

După câteva manevre, nu mai văzu pe ecran decât o masă de organe de culoarea sângelui. Cum de le reperau chirurgii? Nu fusese niciodată ipohondru, dar chiar în acel moment se gândi la durerea care îi străbatea pieptul. Privea cu îngrijorare cum se ambala Goodrich, complet absorbit de treburile lui.

„Nu, nu este nebun. E un medic competent. Un om care se trezește în fiecare dimineață, ca să salveze vieți. Atunci, ce vrea de la mine?”

La un moment dat, medicul care îl asista pe Goodrich, încercase să aducă vorba despre Baseball League, dar Garrett îl țintui cu privirea, încât omul nu mai scoase un cuvânt.

Apoi, din nou, Nathan își luă ochii de pe ecran, în timp ce operația își urma cursul.

- Tubulizare gastrică... drenaj toracic și abdominal...

Se simțea umilit. În momentul acela, toate dosarele, reuniunile de lucru și chiar milionul de dolari din contul lui deveniseră insignifiante.

În timp ce operația se apropia de sfârșit, ritmul cardiac al bolnavului se accelerează brusc.

- Drace, strigă asistentul, a făcut o tahicardie foarte mare.

- Se întâmplă, spuse calm Goodrich, nu suportă deplasarea inimii.

În timp ce Garrett cerea să i se administreze un medicament bolnavului, Nathan simți cum un fir de bilă i se urcă pe gât. Ieși în grabă din sală, ca să vomite copios în chiuveta de la toaletă.

Își aminti că nu mâncase nimic de mai bine de douăzeci și patru de ore.

Goodrich îl întâlnește după zece minute.

- Va trăi? întrebă Nathan cu spaimă, ștergându-și fruntea.

- Mai mult decât dacă n-am fi încercat nimic. Va putea totuși să se alimenteze și să digere normal. Cel puțin o bucată de vreme.

- Operația s-a desfășurat bine, îi explică Goodrich soției pacientului. Bineînțeles, unele complicații postoperatorii sunt oricând posibile, dar... sunt optimist.

- Mulțumesc, doctore, spuse femeia cu recunoștință, l-ați salvat.

- Am făcut ce trebuia.

- Vă mulțumesc și dumneavoastră, spuse ea, strângându-i mâna lui Nathan.

Îl confunda cu medicul asistent. Avocatul lăsa impresia că participase la operație, așa că nu spuse nimic.

Cafeneaua spitalului era situată la primul etaj și domina parcare. Goodrich și Nathan comandaseră cafea. Un coșuleț cu produse de patiserie se afla pe masă.

- Vrei un pateu? Sunt cam grase, dar...

Nathan refuză din cap.

- Dacă vrei să știi, am încă un gust amar în fundul gurii.

Un surâs imperceptibil traversă fața doctorului.

- Foarte bine. Te ascult.

- Nu! Nu, fără de-astea, Garrett, eu sunt cel care te ascultă: de ce ai venit să mă întâlnești și cum de ai știut că Kevin avea intenția să-și tragă un glonț în cap?

Goodrich își turnă o ceașcă de cafea și adăugă mult lapte și zahăr. Se încruntă:

- Nathan, nu știu dacă ești chiar pregătit.

- Pregătit pentru ce?

- Să auzi ce vreau să-ți spun.

- O, mă aștept la orice, numai că... te-aș ruga să te grăbești...

Goodrich părea să nu-l asculte.

- Vrei să-mi faci o plăcere? Nu te mai uita la ceas din două în două minute.

Nathan scoase un suspin.

- OK, să revenim, spuse el, desfăcându-și nodul de la cravată și scoțându-și vesta.

Garrett înghiți un dumaticat de pateu și o gură de cafea.

- Probabil că mă iei drept un nebun, nu-i așa?

- Mărturisesc că-mi pun o asemenea întrebare, răspunse avocatul, fără să surâdă.

- Cred că ai auzit vorbindu-se de unitățile de îngrijiri paliative.

- Am citit că ești șeful unității din acest spital.

- Exact. Ei, după cum știi, e vorba de servicii destinate bolnavilor condamnați de medicină.

- Și voi le oferiți un suport psihologic...

- Da. Nu mai au decât câteva săptămâni de trăit și sunt conștienți de lucrul acesta. Este o situație greu de acceptat.

Era deja două după-amiază. Marea sală a cafenelei era ocupată doar pe jumătate. Nathan scoase o țigară, dar n-o aprinse.

- Misiunea noastră este să-i însoțim spre moarte, continuă Goodrich. Să facem în așa fel încât să

folosească puținul timp care le mai rămâne pentru a încerca să plece în pace.

Lăsa să treacă câteva secunde și preciză:

- În pace cu ei înșiși și cu alții.

- Foarte bine, dar în ce mă privește...

Goodrich explodează:

- În ce te privește? Mereu aceeași și aceeași întrebare apropo de micul tău ego! În ce măsură Nathan Del Amico, marele avocat care facturează patru sute de dolari pe oră, este interesat de toate mizeriile de pe lume? Nu poți uita nici măcar pentru o clipă de neînsemnata ta persoană?

De data asta era prea de tot. Avocatul lovi cu pumnul în masă.

- Ascultă-mă bine, găozarule! Din școala primară nu mi s-a mai adresat cineva pe tonul ăsta. Și n-am de gând ca situația să se schimbe!

Se ridică brusc de la masă și, ca să se calmeze, se duse să comande o sticlă de Evian de la bufet.

„Stăpânește-te. Ești, totuși, într-un spital!“

Deschise sticla și o bău pe jumătate. Se scursese un minut înainte de a reveni la masa lor.

Își fixă privirea într-a lui Goodrich, sperând ca acesta să priceapă că nu-l impresiona cu nimic.

- Continuă, îi ceru el cu pe ton mai calm, care trăda o ostilitate latentă.

Tensiunea dintre cei doi bărbați era evidentă. Cu toate acestea, medicul reluă discuția de unde o abandonase.

- Unitățile de îngrijiri paliative sunt destinate oamenilor cărora medicina le-a prevăzut deja moartea. Dar există și o serie de decese imprevizibile.

- Precum accidentele?

- Da, accidentele, morțile violente, bolile pe care medicina nu le poate descoperi sau le descoperă prea târziu și altele.

Nathan înțelese că ajunseseră într-un punct important al explicației. Resimțea mereu durerea aceea care îi strivea pieptul ca o menghină.

- După cum am încercat să te fac să înțelegi, reluă Goodrich, este mai ușor să abordezi moartea după ce ți-ai realizat aspirațiile.

- Dar lucrul ăsta nu e posibil în cazul morților imprevizibile!

- Intr-adevăr, este una din misiunile Mesagerilor.

- Mesageri?

- Da, Nathan, există oameni care îi pregătesc pe cei care urmează să moară să facă marele salt în lumea cealaltă.

Avocatul clătină din cap.

„Lumea cealaltă! Înotăm în plin delir”.

- Vrei să spui că sunt unii care știu *dinainte* cine va muri?

- Cam așa ceva, confirmă grav Garrett. Rolul Mesagerilor este să faciliteze despărțirea liniștită a celor vii de cei morți, să le permită celor care urmează să moară să-și facă ordine în viață înainte de a dispărea.

Nathan suspină.

- Cred că n-ai nimerit-o cu mine. Eu sunt un cartezian și viața mea spirituală este la fel de dezvoltată ca aceea a unei râme.

- Sunt conștient că e foarte greu de crezut.

Nathan ridică din umeri și își întoarse capul în direcția ferestrei.

„De fapt, ce fac eu aici?“

Norii, asemănători unor fulgi de bumbac traversau din nou cenușii cerului ca să învăluie geamurile care dădeau spre parcare.

- Și, dacă înțeleg eu bine, dumneata ești unul din acești...

- ...dintre acești Mesageri, da.

- Din cauza asta îl știai pe Kevin?

- Vezi bine.

Nu trebuia să intre în acest joc. N-avea nimic de câștigat ascultându-l pe acest aiurit cum delirează și totuși, nu se putu abține să nu-l întrebe:

- Dar ce-ai făcut pentru el?

- Ce vrei să spui?

- Cu ce l-ai ajutat să facă marele salt? Prin ce ai facilitat ..separarea pașnică de cei vii“? Kevin nu părea prea senin în momentul plecării...

- Nu putem acționa de fiecare dată, recunosc Goodrich. Puștiul era prea tulburat pentru a putea lucra cu el. Din fericire, lucrurile nu se petrec întotdeauna astfel.

Dar chiar acceptând această ipoteză, ceva îl deranja pe Nathan.

- Ai fi putut să-l împiedici să moară. Ai fi putut să-l înștiințezi pe unul dintre oamenii de pază sau să anunți poliția...

Garrett îl opri brusc:

- N-ar fi schimbat mare lucru. Nimeni n-a știut ora morții. Și hotărârea finală nu poate fi pusă în discuție.

„Hotărârea finală... Mesagerii... lumea cealaltă... De ce nu purgatoriul și infernul, câtă vreme mai există?“

Lui Nathan îi trebuiră câteva secunde ca să cântărească aceste informații și spuse cu un surâs crispat:

- Chiar îți închipui că te cred?

- Lucrurile astea n-așteaptă ca tu să crezi în ele ca să existe.

- Încă o dată, îți pierzi timpul, nu sunt un tip religios.

- N-are nici o legătură cu religia.

- Mă gândesc foarte serios că ți-ai pierdut mințile și că ar fi de datoria mea să-i aduc la cunoștință această situație directorului spitalului.

- În cazul acesta, înseamnă că sunt nebun de mai bine de douăzeci de ani.

Tonul lui Garrett deveni mai convingător:

- Nu te-am informat în legătură cu Kevin?

- Asta nu e o dovadă. Există numeroase explicații pentru faptul că ai știut de sinuciderea lui.

- Nu prea văd care...

- O îndoctrinare, puterea unei secte, drogurile...

- Crede-mă, nu vreau să te atrag pe acest teren,

Nathan. Îți spun cât se poate de simplu că am capacitatea de a anticipa moartea unor persoane. Știu că ele vor muri înainte ca semnele premergătoare să apară și mă străduiesc să le pregătesc pentru ceea ce le așteaptă.

- Și de unde îți vine puterea asta?

- E complicat, Nathan.

Avocatul se ridică, își puse vestonul și paltonul.

- Am auzit destul pentru astăzi.

- Și eu cred la fel, aprobă Garrett înțelegător.

Porni spre ieșire, dar, în momentul în care se pregătea să treacă de ușile automate, se întoarse brusc și reveni la Goodrich fixându-l cu vârful arătătorului:

- Scuză-mă că revin la neînsemnata mea persoană, doctore, dar nu cumva ai încercat să mă faci să înțeleg că te afli aici... *pentru mine!*

- Ești aici pentru mine, Goodrich, nu-i așa? Asta e ce ar trebui să înțeleg? A sosit și ceasul meu? Este deja „sfârșitul afacerii“?

Goodrich părea încurcat. Lăsa impresia că ar fi preferat să treacă peste această discuție, dar că știa de asemenea că ea constituie o etapă necesară.

- Nu e adevărat ce am spus.

Dar Nathan nu ținu cont de remarcă asta. Se enervase și vorbea repede și tare.

- Deci așa procedezi, Garrett? Odată ce ai „anticipat“, dai buzna peste oameni pentru a le spune: „Atenție, există unele priorități, nu mai aveți decât o săptămână de trăit, deci grăbiți-vă să faceți ultimele retușuri?“

Garrett încercă să-l calmeze.

- N-am spus niciodată și nimic celor care urmează să moară. Eu doar știu despre asta.

- Ei bine, du-te să te arăți, Mesagerule!

De data asta, Nathan părăsi încăperea.

Rămas singur la masă, Goodrich își termină cafeaua și își frecă pleoapele în tăcere.

Prin geam, zări silueta lui Del Amico depărtându-se prin zăpadă și frig. Fulgi înghețați i se prindeau de păr și de față, dar el părea să-i ignore.

În încăperea, lângă tejphea, un radio difuza acordurile de jazz ale pianului lui Bill Evans.

Era o atmosferă tristă.

*Nu se face oare din ce în ce mai frig?
Noapțile nu sunt oare
din ce în ce mai întunecate?
N-ar trebui să aprindem
lămpile de dimineață?*
Nietzsche

- Câte zile de concediu am luat în ultimii trei ani?

Era ora șase seara. în biroul lui Ashley Jordan, Nathan încerca să-l convingă pe asociatul principal să-i acorde două săptămâni de concediu. Amândoi aveau relații complexe. La început, Nathan fusese protejatul lui Jordan în cadrul cabinetului, dar, pe măsura derulării afacerilor, acesta din urmă se simțise agasat de ambiția tânărului lui confrate, căruia îi reproșa că trage prea des spuza pe turta lui. În ceea ce-l privea, Nathan își dăduse repede seama că Jordan nu era genul de om care să amestece afacerile cu prietenia. Știa foarte bine că dacă într-o zi ar avea o problemă serioasă, nu la ușa lui ar trebui să bată.

Nathan oftă. Era inutil să se ascundă: schimbul de idei cu Garrett și sinuciderea lui Kevin îl zdruncinaseră. Fără să mai vorbim de durerea aceea care-i strivea pieptul.

La drept vorbind, nu prea știa ce să gândească despre delirurile lui Goodrich pe tema Mesagerilor. Dar un lucru era cert: avea nevoie de o pauză, de puțin timp, să profite de vacanța viitoare, pentru a se ocupa mai mult de fetița lui.

Reformulă întrebarea:

- Câte zile de concediu am luat în ultimii trei ani?
- Practic, nici una, recunosc Jordan.
- Știi că nu ajungem prea des până la tribunal, dar atunci când am ajuns acolo, câte procese am pierdut?

Jordan respiră și nu-și putu reține un surâs ușor. Cunoștea pe dinafară refrenul. Nathan era un avocat talentat, dar nu și modest.

- N-ai pierdut nici un proces în ultimii ani.
- N-am pierdut nici unul în *toată* cariera mea, îl corectă Nathan.

Jordan aprobă și apoi întrebă:

- Din cauza lui Mallory? De asta?

Nathan nu răspunse direct:

- Ascultă, am să iau cu mine laptopul și pagerul, ca să pot fi contactat oricând, dacă există vreo problemă.

- OK, ia-ți zilele de concediu dacă asta este ceea ce-ți dorești. Nu ai nevoie de permisiunea mea pentru asta. Am să supervizez eu însumi dosarul Rightby's.

Considerând că discuția era încheiată, se adânci în cifrele care defilau pe ecranul monitorului său.

Dar Nathan nu voia să încheie așa. Ridică ușor tonul, ca să afirme apăsat:

- Cer și eu puțin timp ca să-l dedic fiicei mele, nu cred că așa ceva poate crea probleme.

- Sigur că nu, spuse Jordan ridicând ochii. Singurul necaz este că nu era *prevăzut* și știi foarte bine că, în meseria noastră, *totul* trebuie să fie prevăzut.

11 decembrie

Ceasul deșteptător sună la ora cinci și jumătate.

Cu toate că dormise câteva ore, durerea nu-i dispăruse. Dimpotrivă, îi strivea pieptul, ca un foc care

mocnea în spatele sternului. Avea impresia că acum iradia în umărul stâng și începuse să coboare de-a lungul brațului.

Nu avu curajul să se ridice imediat. Rămase culcat și respiră adânc, încercând să se calmeze. După câteva clipe, durerea păru să se risipească, dar mai rămase lungit câteva minute, întrebându-se ce urma să facă în timpul zilei. În fine se hotărî.

„La naiba! N-am să las ca evenimentele să treacă peste mine fără să fac nimic. Trebuie să știu!“

Sări din pat și trecu repede sub duș. Îi era poftă de o cafea, dar știu să reziste tentației: ca să i se recolteze probe pentru analize, trebuia să nu se atingă de nimic.

Se îmbracă gros, coborî cu ascensorul și apoi trecu grăbit pe lângă motivele *Art deco* care decorau holul și intrarea în imobil. Se opri pentru puțin timp să-l salute pe portar, pe care îl aprecia pentru politețea lui.

- Bună ziua, domnule.

- Bună ziua, Peter, ce-au făcut Knicks aseară?

- Au câștigat cu douăzeci de puncte la Seattle. Ward a înscris niște coșuri frumoase...

- Foarte bine, sper că vor face la fel și cu Miami.

- Fără jogging în dimineața asta?

- Nu, deocamdată mașina e puțin cam ruginită.

- Atunci, însănătoșiți-vă cât mai repede...

- Mulțumesc, Peter, o zi bună.

Afară era încă întuneric, iar dimineața se anunța geroasă. Traversă strada, apoi își ridică ochii spre cele două turnuri de la San Remo. Reperă fereastra apartamentului său, la etajul 23 din turnul de nord. Ca de fiecare dată, avu aceeași reflecție: „Nu-i chiar rău.“

Pentru un puști crescut într-un cartier murdar din sudul Queens-ului, nu era rău că a ajuns acolo.

Avusese o copilărie dificilă. O copilărie marcată de sărăcie și de economii. O viață săracă, dar nu mizerabilă, chiar dacă mâncaseră uneori, el și mama sa, doar datorită acelor *food stamps*, tichetele de alimente distribuite celor mai nevoiași.

„Da, nu e chiar rău“.

Pentru că Central Park West 145 era, fără îndoială, una dintre adresele cele mai prestigioase din Village. Chiar în fața parcului și la două blocuri de metroul cu care oamenii de aici nu aveau de ce să circule. În cele o sută treizeci și șase de apartamente, cât număra imobilul, locuiau oameni de afaceri, ași ai finanțelor, vechi familii newyorkeze și vedete de cinema sau muzicieni celebri. Rita Hayworth trăise aici până la moarte. Se spunea că Dustin Hoffmann și Paul Simon aveau și ei acolo câte un apartament.

Privea către vârful clădirii împărțit în două turnuri gemene surmontate fiecare de câte un mic templu roman, care îi confereau imobilului aparența unei catedrale medievale.

„Nu era chiar rău“.

Trebuia să recunoască totuși că, oricât de mare avocat ar fi fost, n-ar fi putut niciodată să plătească apartamentul acela, dacă n-ar fi existat povestea cu socrul său. În fine, cu fostul său socru, Jeffrey Wexler.

Multă vreme, acest apartament din San Remo fusese reședința lui Wexler când venea la New York pentru treburile lui. Era un bărbat riguros și intransigent, un produs pur al elitei bostoniene. Locuința aparținuse familiei Wexler dintotdeauna. Adică de la criza

economică din 1930, când imobilul fusese construit de către Emery Roth, arhitectul-minune care avea deja la activ multe alte imobile prestigioase, situate în jurul lui Central Park.

Pentru întreținerea apartamentului, Wexler apelase la o femeie de origine italiană: se numea Eleanor Del Amico și trăia în Queens cu fiul ei. La început, Wexler o angajase fără să țină seama de sfatul soției sale, care găsea nepotrivit să folosească serviciile unei mame celibatate. Dar cum Eleanor le satisfăcuse exigențele, îi ceruseră să se ocupe și de casa lor de vacanță din Nantucket.

Astfel că, mai multe veri la rând, Nathan își însoțise mama pe insulă. Atunci s-a produs evenimentul care i-a schimbat viața: întâlnirea cu Mallory.

Slujba mamei îi oferise un loc într-o lojă de prim rang pentru a contempla cu invidie această Americă WASP¹, pe care timpul părea să n-o ia în seamă. Și el și-ar fi dorit o copilărie cu lecții de pian, cu plimbări cu bărcile cu pânze în portul Boston și cu portiere de Mercedes care se închid cu clicul cunoscut. Bineînțeles că nu avusese nimic din toate astea: nu avea tată, frați și nici bani. Nu purta cusut la reverul uniformei ecusonul unei școli private și nici pulovere de marcă tricotate de mână.

Dar mulțumită lui Mallory, a putut să guste cu lăcomie câteva firimituri din această artă de a trăi atemporal. Era uneori invitat la picnicuri somptuoase și complicate, în colțurile umbroase din Nantucket. De mai multe ori, îl însoțise pe Wexler la partidele lui de pescuit,

1 Aici în sensul de „America vechilor tradiții”

care se terminau, fără excepție, cu degustarea unui *cafe glace* și a unui *brownie* proaspăt. Și chiar foarte distinsa Elisabeth Wexler îl lăsa uneori să împrumute cărți din biblioteca acelei case mari, unde totul era neted, curat și senin.

Totuși, cu toată aparenta bunăvoință, Wexlerii fuseseră întotdeauna jenați de faptul că fiica le fusese salvată de la înec de fiul menajerei lor, într-o zi de septembrie 1972. Jenă care nu s-a atenuat, ba, dimpotrivă, n-a făcut decât să sporească în decursul timpului, pentru a se transforma într-o adevărată ostilitate, din momentul în care el și Mallory le-au împărtășit intenția lor de a se căsători.

Atunci, Wexlerii se folosiseră de toate mijloacele pentru a o îndepărta pe fiica lor de cel pe care spunea că-l iubește. Dar nimic n-a folosit: Mallory a ținut-o pe-a ei. A știut să reziste la preținsele apeluri la rațiune și la amenințări, ori în prânziurile de familie unde tăcerile erau mult mai numeroase decât conversațiile.

Împotrivirea părinților durase până la acel faimos Crăciun din 1986, când, în marea casă a familiei, în care se aduna o parte din elita aristocrației bostoniene, Mallory coborâse la brațul lui Nathan și-l prezentase tuturor ca pe „viitorul ei soț“. Jeffrey și Lisa Wexler au înțeles atunci că nu puteau să se opună la nesfârșit deciziei fiicei lor. Că va fi așa cum a hotărât ea și nu altfel, și că, într-un fel sau altul, vor trebui să-l accepte pe Del Amico dacă țineau s-o păstreze pe Mallory.

Nathan fusese sincer încântat de insistența soției sale de a-și impune alegerea și, pentru asta, o iubea și mai mult. Și acum, când se gândea la seara aceea memorabilă, nu-și putea stăpâni emoțiile. Pentru el, seara

aceea avea să rămână pentru totdeauna seara în care Mallory spusese „Da“. Da, în fața celorlalți. Da, în fața lumii întregi.

Dar chiar dacă unirea lor a fost consfințită, Wexlerii nu l-au recunoscut cu adevărat ca pe unul de-al lor. Nici după ce și-a luat diploma la Columbia și nici după ce fusese angajat de un prestigios cabinet de avocatură. Nu era o problemă de bani, ci de origine socială. Ca și cum, în acest mediu, nașterea ți-ar conferi de la bun început o anumită poziție la care nu poți renunța, orice ai face, indiferent care ar fi conduita sau averea ta.

Pentru ei, el avea să rămână pentru totdeauna fiul menajerei lor, un oarecare, pe care trebuiau să-l accepte pentru a nu se depărta de fiica lor, dar care nu aparținea adevăratului cerc al familiei. Și nu va aparține niciodată.

Apoi avu loc acel proces. În 1995.

La drept vorbind, afacerea aceea nu intra în sfera lui de activitate. Dar când a aflat că de dosarul respectiv se ocupă Marble & March, Nathan a insistat ca acest caz să i se încredințeze lui.

Afacerea nu era chiar greu de înțeles: după răscumpărarea întreprinderii sale de către o mare societate de informatică, unul din membrii fondatori ai firmei SoftOnline considera că ar fi fost îndepărtat în mod abuziv de către noii acționari și reclama o despăgubire de douăzeci de milioane de dolari. Refuzul companiei de a plăti această sumă a dus la proces și, în acest stadiu, clientul a apelat la Marble & March.

În același timp, acționarii - a căror firmă se găsea la Boston - contactaseră, la rândul lor, biroul de avocatură

Branagh & Mitchell, în care unul dintre asociații principali era... Jeffrey Wexler.

Mallory aproape că-și implorase bărbatul să renunțe la caz. Nu le-ar fi adus nimic bun. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile, cu atât mai mult cu cât Wexler însuși superviza această afacere pentru cabinetul său.

Dar Nathan n-o ascultase. Voia să le arate de ce era capabil golanul de pe stradă. Îl contactase pe Jeffrey ca să-l prevină: nu numai că va păstra afacerea, dar avea și intenția de a o câștiga.

Wexler l-a trimis să se plimbe.

În acest gen de afaceri, nu se ajunge mai niciodată la proces, în general, totul se rezolvă printr-o înțelegere între cele două părți și sarcina avocaților se rezumă la a încerca să obțină aranjamentul cel mai favorabil.

La sfaturile lui Wexler, firma i-a făcut reclamantului o ofertă de șase milioane și jumătate - propunere onorabilă. Cea mai mare parte din avocați ar fi acceptat acest acord. Totuși, împotriva oricăror reguli de prudență, Nathan și-a convins clientul să nu cedeze.

Cu câteva zile înainte de proces, Branagach & Mitchell făcuse o ultimă ofertă: opt milioane de dolari. De această dată, Nathan se gândise să accepte, dar Wexler pronunțase niște cuvinte pe care nu avea să le uite niciodată:

- Ai avut-o deja pe fiica mea, Del Amico. Nu-ți ajunge acest trofeu?

- Nu am „avut-o“ pe fiica dumneavoastră, precum spuneți. Am iubit-o întotdeauna pe Mallory, dar ați refuzat întotdeauna să înțelegeți asta.

- Am să te strivesc ca pe un gândac de bucătărie!

- Același dispreț dintotdeauna. Dar, în această afacere, nu vă va servi la nimic.

- Gândește-te de două ori la asta. Dacă-l vei face pe tip să piardă opt milioane, imaginea ta va încasa o lovitură zdravănă. Și știi foarte bine cât de fragilă este reputația unui avocat.

- Preocupați-vă de reputația *dumneavoastră*.

- N-ai nici măcar o șansă din zece să câștigi. Și o știi bine.

- Până unde sunteți pregătit să pariați?

- Aș vrea să fiu spânzurat dacă mă înșel.

- Nu vă cer chiar atât de mult.

- Atunci ce?

Nathan reflectă o clipă.

- Apartamentul din San Remo.

- Ești nebun!

- Credeam că sunteți jucător, Jeffrey.

- Oricum, n-ai nici o șansă...

- Adineauri spuneai că una din zece...

Wexler era atât de sigur pe el, încât se lăsă prins în joc:

- Ei bine, fie. Dacă ai să câștigi, îți las apartamentul. Vom face să se creadă că e un cadou pentru nașterea lui Bonnie. Notează doar că, în cazul în care pierzi, eu n-am să-ți cer nimic: ai să ai destule să-ți reproșezi și nu vreau ca soțul fiicei mele să sfârșească dormind pe paie.

Prin urmare, lupta dintre cei doi a continuat. Un asemenea pariu nu era prea profesional. Nathan avea conștiința că pentru a regla o problemă personală nu trebuia să se servească de soarta unui client. Dar ocazia era prea frumoasă ca să n-o folosească.

Era o afacere relativ simplă, dar din capul locului nedecisă, supusă sensibilității și aprecierii judecătorului. Refuzând aranjamentul propus de Wexler, clientul lui Nathan risca să piardă totul.

Jeffrey era un avocat experimentat și riguros. De fapt, el nu greșea atunci când aprecia că șansele de victorie ale adversarului său erau minime. Dar Nathan sfârșise prin a câștiga.

Pentru că așa hotărâse judecătorul Frederick J. Livingston din New-York, dând câștig de cauză fostului angajat al firmei, căruia SoftOnline a trebuit să-i verse cele douăzeci de milioane de dolari.

Trebuia să recunoască: Wexler acceptase decizia fără să crâcnească și, o lună mai târziu, apartamentul din San Remo fusese golit de toate lucrurile lui.

Mallory nu se înșelase: procesul nu rezolvase în nici un fel raporturile lui Nathan cu socrii săi. Între Jeffrey și el ruptura se produsese și nu-și mai vorbiră timp de șapte ani. Nathan bănuia chiar că Wexlerii se bucurau în secret de divorțul fiicei lor. Nu se putea altfel.

Își plecă fruntea și se gândi la mama sa. Nu venise niciodată să-l viziteze în acest apartament. Murise de cancer hepatic, cu trei ani înaintea faimosului proces. Fiul ei locuia la etajul 23 al imobilului din 145, Central Park West. Acolo unde ea făcuse menajul casei timp de aproape zece ani.

Viața nu fusese niciodată ușoară pentru Eleanor.

Părinții ei, originari din Gaeta, un port de pescari de la nord de Napoli, emigraseră în Statele Unite când ea

avea nouă ani. Această dezrădăcinare perturbase serios școlarizarea ei, căci ea nu reușise niciodată să vorbească bine englezește astfel încât foarte curând trebuise să abandoneze școala.

La douăzeci de ani, îl întâlnise pe Vittorio Del Amico, un muncitor care lucra pe șantierele din Lincoln Center. Era bun de gură și avea un surâs seducător. După câteva luni, era însărcinată și hotărâseră să se căsătorească. Dar, cu timpul, Vittorio se dovedise violent, infidel și prea puțin responsabil, și sfârșise prin a-și părăsi familia, fără a lăsa vreo adresă.

După plecarea soțului ei, Eleanor se descurcase singură cu creșterea copilului, luându-și uneori câte două sau trei slujbe ca să-și rezolve nevoile. Femeie de serviciu, menajeră, recepționeră în hoteluri mizerabile; nu era pretențioasă și îndura umilințele legate de aceste servicii mărunte. Fără prieteni adevărați, fără rude apropiate, nu avea pe nimeni la care să găsească un sprijin.

La ei, nu exista nici mașină de spălat, nici magnetofon, dar, cel puțin, mâncaseră întotdeauna pe săturate. Trăiau modest, dar demn. Nathan avea haine curate și tot ce-i era necesar ca să reușească la școală. Cu toată oboseala pe care mama lui o acumula, n-o văzuse niciodată petrecându-și vremea ca să se ocupe de ea sau ca să-și acorde câteva mici plăceri. Nu se ducea în vacanțe, nu deschidea niciodată o carte și nu mergea la cinema sau la restaurant.

Căci singura preocupare a lui Eleanor Del Amico era să-și crească feciorul așa cum se cuvenea. În ciuda lipsei de educație și de cultură, făcuse tot ce stătea în puterile ei pentru ca el să meargă la școală și să-l ajute cât mai mult.

Nu avea diplome, dar avea dragoste, o iubire necondiționată și indestructibilă. Îi repeta adesea fiului ei că se simțea mai liniștită pentru că avea un băiat și nu o fată: „Ai să te descurci mai ușor în această lume dominată încă de bărbați!”

În timpul primilor zece ani de viață, mama lui fusese soarele care îi lumina zilele, magiciana care îi ștergea fruntea cu o batistă fină, ca să-i alunge coșmarurile, cea care, înainte de a pleca la lucru, îi lăsa scrise vorbe frumoase și, uneori, și câteva monede, pe care le găsea când se trezea, lângă ceașca de cacao.

Da, mama fusese idolul său, înainte ca un fel de distanță socială să înceapă să-i separe, pe nesimțite.

Mai întâi, descoperise universul atât de fascinant al Wexlerilor, apoi, la doisprezece ani, avusese șansa să fie admis la Wallace School, o școală privată din Manhattan, care recruta, în fiecare an, o duzină de elevi bursieri, dintre cele mai bune elemente ale școlilor din cartierele umile. De mai multe ori, fusese invitat de colegii lui care locuiau în imobilele elegante din East Side sau din Gramercy Park. Atunci începuse să-i fie, cumva, rușine de mama sa. Rușine, pentru că în limbajul și manierele ei, statutul social devenea destul de vizibil. Pentru prima oară, dragostea pe care ea i-o purta i se păruse prea acaparatoare și se eliberase de ea puțin câte puțin.

În timpul studenției, legăturile lor se răciseră și mai mult, iar căsătoria nu reparase nimic. Dar nu din cauza lui Mallory, care insistase întotdeauna să se ocupe mai mult de mama lui. Nu, greșeala nu era decât a lui. Fusese prea ocupat ca să urce treptele succesului, pentru a-și da seama că mama lui avea mai multă nevoie de dragostea decât de banii lui. Și apoi, sosise acea dimineața sumbră

de noiembrie 1991, când spitalul îl chemase ca să-i anunțe moartea ei. Atunci dragostea mamei îl izbise în plină figură. Ca mulți alți fii înaintea lui, era acum ros de remușcări, chinuit de toate momentele în care fusese ingrat și indiferent.

De atunci, nu trecuse nici o singură zi fără să se gândească la ea. De fiecare dată când vedea pe stradă o femeie îmbrăcată simplu, obosită de muncă înainte de a fi început ziua de lucru, își revedea mama și regreta că ea n-avusese un fiu mai bun. Dar... prea târziu. Reproșurile pe care și le făcea azi nu mai serveau la nimic. Tot ce făcea pentru a fi iertat, ca, de pildă, să presare flori pe mormântul ei în fiecare săptămână, nu avea să înlocuiască niciodată timpul pe care nu-l petrecuse cu ea când se mai afla în viață.

În sertarul noptierei de lângă patul ei de spital, găsisese două fotografii.

Prima data din 1967. Fusese făcută într-o duminică după-amiază, aproape de mare, în parcul de distracții din Coney Island. Nathan are trei ani. În mâinile lui micuțe ține o înghețată italiană și privește fermecat la *montagnes russes*. Mama îl poartă mândră în brațe. E una din rarele ei fotografii în care zâmbește.

Cealaltă îi este mai familiară pentru că e vorba de diploma de drept de la universitatea din Columbia. Cu toga și costumul lui frumos, pare să se măsoare cu întreaga lume. Este sigur, viitorul îi aparține.

Înainte de a fi spitalizată, mama lui scosese această fotografie din rama aurită care trona în salonul ei. În momentul morții, ținuse să aibă cu ea simbolul reușitei fiului ei care era, în aceeași vreme, și semnul îndepărtării de ea.

Nathan încercă să alunge din minte aceste gânduri care îl făceau prea vulnerabil.

Trecuse puțin de ora șase.

Pătrunse în parcarea subterană a unui imobil vecin, în care închiriasse două locuri. Pe unul din ele era parcat un Jaguar coupe, iar pe celălalt un jeep luxos, de un albastru-închis.

Le cumpăraseră când hotărâseră să aibă un al doilea copil. Era alegerea lui Mallory. Ei îi plăcea impresia de siguranță și de înălțime care se degaja din acest gen de mașini. Dorea ca familia ei să fie protejată întotdeauna. Era prioritatea ei în toate deciziile pe care le lua.

„Ce nevoie mai avea acum de două mașini?” se întrebă Nathan, deschizând portiera Jaguar-ului. Trecuse mai mult de un an de când se gândise să vândă jeepul, dar nu avusese timp. Tocmai voia să demareze, când își spusese că era, poate, de preferat să ia *tout-terrain-ul*, pentru că drumurile riscau să fie alunecoase.

Parfumul lui Mallory plutea încă în interiorul mașinii. Pornind, hotărî că va vinde mașina sport și va păstra jeepul.

Urcă cele două etaje ale parcării, introduse cartela magnetică pentru a deschide bariera și ieși în orașul încă întunecat.

Nu mai ningeă. Cu siguranță, chiar și vremea era ciudată, oscilând între frig și moină.

Răscoli în cutia de mănuși, găsi un vechi CD al lui Leonard Cohen, una din preferințele fostei sale soții, și puse discul în aparat. Mallory iubea cântăreții folk în particular și pe contestatari în general. Acum nu știu câți ani, plecase în Europa, la Geneva, pentru a manifesta

împotriva mondializării și omnipotenței companiilor multinaționale. La ultimele alegeri prezidențiale, participase activ la campania lui Ralph Nader și, cât timp trăise pe Coasta de Est, nu ratase nici o manifestație de la Washington împotriva FMI și a Băncii Mondiale. Mallory era împotriva a orice: contra datoriilor și mizeriei țărilor sărace, contra degradării mediului, contra folosirii copiilor la muncă... în acești ultimi ani, se alăturase în forță combaterii pericolului alimentelor modificate genetic. Își consacrase timpul unei asociații care milita pentru o agricultură fără îngrășăminte și pesticide. Cu doi ani înainte de despărțirea lor, o însoțise câteva zile în India, unde asociația ei inițiasse un program ambițios de distribuție a unor semințe sănătoase pentru țărani, în scopul încurajării agriculturii tradiționale.

Nathan fusese foarte critic la adresa generozității celor bogați, dar, cu timpul, sfârșise prin a recunoaște că, în raport cu el, care nu făcea nimic, alții erau mult mai implicați.

În același timp, chiar dacă își bătea joc uneori de militantismul soției lui, în secret o admira, pentru că știa bine că dacă lumea ar fi contat numai pe țipi ca el pentru a merge mai bine, n-ar mai fi avut nimic de așteptat.

La acea oră, circulația era încă lejeră. Peste jumătate de oră nu va mai fi așa. Porni în direcția Lower Manhattan și nu se mai gândi la nimic, lăsându-se legănat de vocea bolovănoasă a lui Cohen.

Puțin înainte de Foley Square, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Una din banchetele din spate era acoperită cu un pled cu un motiv al lui Norman Rockwell, pe care îl cumpăraseră de la Bloomingdale la

începutul căsătoriei lor și în care îi plăcea lui Bonnie să se cuibărească, atunci când călătoreau toți trei.

Nu, nu mai visa: mașina era încă impregnată de parfumul lui Mallory. Un miros de vanilie și de flori. În acele momente, ea îi lipsea foarte mult. O simțea prezentă atât de mult în spiritul lui, încât avu de mai multe ori impresia că umbra ei se afla lângă el. Pe scaunul de alături, ca o închipuire.

Atât de diferite ar fi putut să fie lucrurile dacă n-ar fi existat toate astea: banii, diferențele de mediu social, nevoia de a se autodepăși ca să arate că o merita și așa mai departe. Foarte devreme trebuise să-și croiască o personalitate bazată pe cinism și individualism și să ascundă ce era mai fragil în el. Ca să fie unul dintre cei mai buni, să nu fie nevoie să se scuze din pricina slăbiciunilor lui.

Rememorând toate astea, fu cuprins de teama că n-o va mai vedea niciodată pe Mallory. În afară de fiica lui, nu mai avea o familie apropiată, nici prieteni adevărați. Dacă avea să moară, cui i-ar fi păsat? Lui Jordan? Lui Abby?

Ajunse în capătul lui Lafayette Street și se simți cuprins de un val de tristețe.

Când se angajă pe pasarela Brooklyn Bridge, avu impresia că e legănat de cablurile de oțel care suspendau podul. Cele două arcuri îl făceau să se gândească la intrarea misterioasă a unei clădiri gotice, care contrasta cu formele modeme ale liniilor zgârie-norilor, pentru totdeauna desfigurată de dispariția Turnurilor Gemene. Era stupid, dar de fiecare dată când trecea pe aici, în zilele cețoase, se aștepta parcă să le vadă cum reapar

după o cotitură, cu fațadele lor strălucitoare și cu ultimele etaje care păreau să atingă cerul.

Brusc, fu depășit de un cortegiul de ambulanțe care, cu girofarurile aprinse și cu sirenele vuind, se îndreptau spre Brooklyn. Probabil că se produsese un grav accident de circulație, undeva în noaptea înghețată. Dumnezeuule bun, acesta era New York-ul! Iubea și, în același timp, disprețuia orașul ăsta. Era greu de explicat pentru ce.

Distrat, pierdu din vedere ramificația drumului la ieșirea de pe pod și se găsi în străduțele înguste din Brooklyn Heights. Rătăci câteva minute prin acest cartier liniștit, înainte de a găsi o trecere spre Fulton Street. Acolo, își scoase telefonul mobil din buzunar și formă un număr pe care îl introdusese în memoria aparatului de mai multă vreme. O voce abia trezită din somn îi răspunse:

- Doctorul Bowly, vă ascult.

Clinica doctorului Bowly era renumită pentru calitatea serviciilor medicale. Acolo îi trimitea cabinetul de avocatură pe cei selectați pentru examenul medical necesar oficializării angajării. De mai multă vreme, clinica își diversificase activitățile și făcea și oficiul de centru de dezintoxicare pentru clientela selectă a Coastei de Est.

- Nathan Del Amico, de la cabinetul Marble & March. Aș vrea să fac un examen medical complet.

- Am să vă trec pe listă, răspunse celălalt, furios că fusese deranjat atât de devreme pentru o simplă întâlnire.

- Nu, doctore, cu dumneavoastră vreau să vorbesc.

Medicul făcu o pauză, surprins, dar continuă să fie politicos.

- Foarte bine... vă ascult.

- Aș dori setul complet, îl informă Nathan: analizele de sânge, radiografii, examen cardiac...

- Linișteți-vă: totul este prevăzut în contract.

Nathan auzi, la celălalt capăt al firului, cum medicul butona tastatura unui calculator.

- Am putea fixa o dată pentru... În zece zile, propuse Bowly.

- În zece minute, răspuse Nathan cu promptitudine.

- Glumiți!?

Nathan intrase în districtul Park Lope. Făcuse un ocol în direcția unui elegant cartier rezidențial situat la vest de Prospect Park. Cu o voce profesională, spuse:

- Cabinetul nostru v-a apărut într-o afacere fiscală. Acum trei ani, îmi aduc bine aminte...

- Exact, recunosc Bowly, din ce în ce mai surprins. Și v-ați făcut bine treaba, pentru că am fost absolviți.

Rămânea, totuși, în defensivă.

- Știu, reluă Nathan, unul din colaboratorii mei s-a ocupat de dosarul dumneavoastră și... cred că mai știu că ați ascuns câteva documente serviciilor fiscale.

- Un... unde... vreți să ajungeți?

- Să spunem că am câțiva prieteni în administrația Trezoreriei pe care i-ar putea interesa aceste informații.

- Ceea ce faceți este împotriva oricăror practici ale meseriei dumneavoastră, protestă medicul.

- Desigur, admise Nathan, dar nu-mi dați de ales.

Angajându-se pe Penitent Street, avocatul fu orbit de farurile unei mașini care venea din sensul opus.

„Ce brută!”

Telefonul mobil îi căzuse în clipa în care virase brusc spre dreapta. Evitase la timp celălalt vehicul.

- Alo? reluă, după ce-și recupera telefonul.

O clipă, crezu că Bowly închisese, dar, după o pauză destul de lungă, medicul afirmă cu o voce care se dorea sigură:

- N-am de gând să cedez la un asemenea șantaj. Dacă credeți că am să mă las impresionat de...

- Doar nu vă cer mare lucru, suspină Nathan. Un examen complet chiar astăzi. Vă voi plăti onorariul cel mai mare, bineînțeles.

Găsi un loc de parcare nu departe de clinică. Noaptea devenise albastră și întunericul începea să se risipească.

Închise portiera, acționă închiderea automată a ușilor și urcă strada mărginită de lampadarele din fier forjat.

În aparat, doctorul Bowly păstră o nouă tăcere înainte de a ceda:

- Ascultați, nu-mi plac metodele dumneavoastră, dar am să văd ce pot face. La ce oră v-ar conveni să veniți?

- Sunt deja aici, spuse Nathan, împingând ușa clinicii.

*Morții nu sunt absenți,
ci imprevizibili.*
Sf. Augustin

Fu invitat într-o încăpere rece și întunecoasă, scăldată într-o lumină palidă. Pe pat, la vedere, se găsea o fișă din plastic, care menționa etapele succesive ale „explorării”. Urmări întocmai instrucțiunile: mai întâi se dezbracă, luă pe el o bluză de bumbac, își spală mâinile și urină într-un borcan, înainte de a chema un ofician care îi recoltă o probă de sânge.

Vizita se desfășura pe aproape întregul spațiu al clinicii. Dotat cu cartela magnetică, pacientul trebuia să se deplaseze succesiv în diferite cabinete, unde era primit de specialiști.

Distracția începu printr-un examen clinic complet, efectuat de un bărbat uscat și grizonat, cam de cincizeci de ani, care răspundea la numele dubios de doctor Blackthrow.

După ce l-a întors pe toate părțile, a urmat cercetarea antecedentelor personale și familiale.

Nu, nu avusese probleme deosebite de sănătate, în afara unui reumatism articular la vârsta de zece ani și a unei mononucleoze la nouăsprezece.

Nu, nici un MST.

Nu, nu știa de ce îi murise tatăl. Nici dacă, efectiv, era mort.

Nu, mama nu-i murise de o boală cardiovasculară și nu avusese diabet.

Bunicii? Nu-i cunoscuse.

Apoi trecu direct la modul lui de viață.

Nu, nu bea și nu mai fuma de la nașterea fiicei sale. Da... avea un pachet de țigarete, pe care-l păstra în buzunarul vestonului (*mi-au răscolit hainele!*), dar nu le aprindea niciodată: nu erau acolo decât ca să aibă mâinile ocupate.

Da, lua uneori medicamente împotriva depresiei. Și a anxietății. Ca jumătate din oamenii care au o viață agitată.

Fusese trimis apoi la un specialist în stările de stres, unde trecu niște teste complexe care să-i evidențieze angoasele profesionale și familiale.

Da, se despărțise de soție.

Nu, nu fusese concediat.

Da, suferise recent pierderea unui apropiat.

Nu, nu avea o ipotecă.

Da, situația lui financiară se schimbase recent. Dar... în bine.

O modificare în obiceiurile somnului? Pe legea mea, nu, nu avea obiceiuri în materie și poate că asta era problema. „Nu mă abandonez somnului, sucomb în el“, după cum spunea celălalt.

În finalul evaluării, medicul îi dădu o serie de sfaturi de trei parale, menite să-l ajute să depășească ceea ce el numise „situații psihoemoționale angoasante“.

Nathan ascultă toate aceste recomandări, dar fierbea.

„Nu vreau să devin un maestru zen, vreau doar să știu dacă, da ori ba, la naiba, viața mea este în pericol pe termen scurt“.

Apoi lucrurile serioase începură cu examenul cardiologie.

Fu liniștit să vadă că specialistul cardiolog avea un aer mai uman și mai apropiat. Evocă durerea din piept, de care suferea de mai multe zile. Medicul îl ascultă cu atenție, îi pune întrebări suplimentare despre circumstanțele și intensitatea exactă a durerilor. Îi luă tensiunea și apoi îi ceru să alerge pe un covor rulant pentru a-i măsura ritmul cardiac după efort.

Făcu apoi o electrocardiogramă, o ecografie cardiacă și un ecodoppler; dacă avea ceva la inimă, nu putea să treacă neobservat.

Vizita continuă cu un examen ORL. Acolo, un medic îi examinează gâtul, nasul, sinusurile și urechile.

Refuză audiograma: nu, n-avea tulburări de auz.

În schimb, fu obligat să facă o fibroscopie laringiană și o radiografie pulmonară explicațiile lui despre tutun nu îi convinseseră.

- Da, de acord, mi se întâmplă uneori să mai aprind câte o țigară, rar, dar știți că...

Nu era prea încântat de un examen endoscopic al rectului. Dar fu asigurat că era nedureros.

Când trecu ușa urologului, bănuî că aveau să vorbească despre prostată. Și chiar așa se întâmplă.

Nu, nu se trezea de trei-patru ori pe noapte ca să urineze. Nu, nu simțea nici o jenă când urina. Pe de altă parte, era prea tânăr pentru un adenom de prostată, nu?

Vizita se termină cu un examen ecografic care consta în a-i plimba o sondă prin diversele părți ale corpului. Putu chiar să vadă pe un mic ecran imagini colorate: acela e ficatul, pancreasul, splina și vezica biliară.

Își privi ceasul: două după-amiază. Uf! Terminase. Capul i se învârtea și îi venea să vomite. În aceste ore

făcuse mai multe examene medicale decât în toată viața lui.

- Veți primi rezultatele după cincisprezece zile, îl informă o voce din spatele său.

Se întoarse și-l văzu pe doctorul Bowly care îl privea cu severitate.

- Cum... în cincisprezece zile? bombăni Nathan. N-am timp să aștept atât. Sunt epuizat, sunt bolnav! Trebuie să știu de ce sufăr!

- Calmați-vă, spuse doctorul, glumeam: vom putea face un prim bilanț în mai puțin de o oră.

Îl privi pe avocat mai atent și se impacientă:

- E drept că aveți un aer foarte obosit. Dar dacă vreți să vă odihniți un moment, în așteptarea rezultatelor, există o cameră liberă la etajul doi. Îi pot spune unei infirmiere să vă aducă acolo masa de prânz.

Nathan acceptă. Își recupera hainele, urcă la etaj în camera indicată, unde se îmbracă. Apoi se prăbuși pe pat.

Primul lucru care-i veni în minte fu zâmbetul lui Mallory.

Mallory era lumină. Mallory era solară. Mereu plină de energie și de veselie. Foarte sociabilă, în timp ce Nathan avea probleme în acest sens. Într-o vreme, își zugrăviseră apartamentul. El stătuse zile în șir cu zugravul fără să-i adreseze nici un cuvânt, pe când lui Mallory îi trebuise mai puțin de o oră ca să-i cunoască povestea vieții: de la orașul în care se născuse, până la numele copiilor. Nathan nu desconsidera oamenii, însă nu știa cum să le vorbească. Nu era o persoană plină de umor. În timp ce, prin natura ei, Mallory avea ceva pozitiv, care atrăgea încrederea tuturor. Spre deosebire

de nevasta lui, el nu se considera pozitiv și nu-și făcea iluzii despre natura umană.

În pofida caracterelor opuse, cuplul cunoscuse ani de fericire profundă. Știuseră amândoi să facă compromisuri.

Nathan consacra mult timp muncii dar Mallory accepta, înțelegea nevoia lui de a urca treptele sociale. În schimb, Nathan nu critica niciodată implicările militante ale soției lui, chiar dacă uneori le considera prea naive sau folclorice. Nașterea lui Bonnie prelungise și amplificase buna lor înțelegere.

În sinea lui, crezuse întotdeauna că mariajul lor va fi ferit de despărțire. Și totuși... sfârșiseră prin a se îndepărta unul de celălalt și apoi se separaseră efectiv. Știa foarte bine, ruptura cea mare în cuplul lor fusese determinată de lipsa de disponibilitate. Munca lui devenise din ce în ce mai acaparatoare, pe măsura noilor sale responsabilități. Și pe deasupra, intervenise și moartea lui Sean, cel de al doilea copil al lor, la vârsta de trei luni.

Se petrecuse acum trei ani, iarna, la începutul lui februarie.

Din motive obscure, Mallory refuza să angajeze o persoană care să se ocupe de copil. Ar fi fost destul de ușor să apeleze la una din acele doici filipineze, atât de numeroase în America. Toate colegile ei o făceau. Dar Mallory ți-ar fi explicat că, pentru a-i crește pe puștaniile americanilor bogați, acele femei erau obligate să-și părăsească țara și propriii lor copii. Dacă eliberarea femeilor din Nord însemna aservirea celor din Sud, atunci ea, Mallory Wexler, nu putea trece cu vederea așa ceva. Era datoria părinților să se ocupe de copiii lor și a

nimănui altcuiva. Tașilor nu le rămânea decât să se implice mai mult în educație, asta era totul. Dacă aveai proasta inspirație să protestezi demonstrând negru pe alb că respectiva doică filipineză primea pentru serviciile ei o sumă deloc neglijabilă, pe care o putea trimite acasă pentru a finanța studiile copiilor ei, Mallory te eticheta drept un oribil neocolonialist, după care începea să dezvolte alte discursuri angajante, care te făceau să regreti că te-ai aventurat pe acest teren.

În după-amiaza aceea, el plecase de la birou mai devreme. Mallory își programase vizita lunară a părinților ei. De obicei, o lua cu ea pe Bonnie, dar, cum micuța suferea de anghina, el hotărâse s-o scutească de călătorie și să rămână la New York împreună cu tatăl ei.

Avionul lui Mallory urma să decoleze la ora șase seara. Nathan o întâlnise când ea ieșea pe ușă. O îmbrățișase și ea îi aruncase ceva de genul: „Am pregătit totul, trebuie doar să încălzești biberoanele la microunde. Și nu uita să-i faci...”

Se pomenise singur cu cei doi copii. Pentru Bonnie avea arma lui secretă: o casetă cu *Frumoasa și Bestia*. Conform convingerilor ei, Mallory hotărâse să boicoteze firma Disney, sub pretextul că Mickey Mouse își fabrica produsele lui derivate în China Haiti, intermediari care nu se jenuau să exploateze copiii. Dar acest act de conștiință cetățenească nu era pe gustul lui Bonnie, care se vedea lipsită de multe din desenele animate.

O pusese să jure că n-o să-i spună nimic mamei, îi dăduse caseta și ea plecase foarte bucuroasă să vadă filmul în salon.

Nathan îl pusese pe Sean în leagănul lui, pe care îl așezase alături de biroul său. Era un bebeluș liniștit și

sănătos. Băuse deja un biberon către ora șapte și adormise. De obicei, lui Nathan îi plăcea să se ocupe de copii. Necazul era că, în seara aceea nu avusese, efectiv, timp să se ocupe de ei. Lucra la o afacere importantă și încurcată. I se încredințau mereu cazuri tot mai grele, ceea ce-l obliga să-și aducă de lucru și acasă. Se descurca, dar nu era simplu.

După desenele animate, Bonnie dorise să mănânce *spaghetti*, bineînțeles. După *Frumoasa și Bestia*, ce altceva ar fi putut să-și dorească? Îi pregătise cina, dar nu mâncase cu ea. Apoi, fetița plecase să se culce, fără să facă nazuri.

Lucrase din greu mai multe ore, apoi, spre miezul nopții, înainte de a se duce și el la culcare, îi dăduse un ultim biberon lui Sean. Era epuizat și voia să se trezească cât mai devreme a doua zi. Sean era un adevărat orologiu. La vârsta lui, își respecta nopțile, iar Nathan era convins că va putea dormi cel puțin până la ora șase.

Numai că, a doua zi de dimineață, descoperise în leagăn corpul fără viață al copilului, culcat pe burtică. În momentul în care îl ridicase pe mititel, observase perna pătată cu puțină spumă roz. O senzație de groază îl străbătuse și înțelesese imediat.

Murise în tăcere, era limpede. Nathan avea un somn ușor, dar nu auzise nici un plânset, nici un țipăt.

Astăzi, moartea subită a nou-născuților este bine cunoscută. Ca toți părinții, Mallory și el fuseseră preveniți asupra riscurilor la care se expune un copil lăsat să doarmă pe burtă, iar ei urmaseră întotdeauna recomandările pediatrului de a-l culca pe Sean pe spate.

Vegheaseră, de asemenea, ca fața copilului să rămână degajată, cu respirația liberă, ca temperatura camerei să

nu fie niciodată prea ridicată (Mallory instalase un termostat sofisticat care menținea temperatura la 20°C) și ca saltelele să fie tari (le cumpăraseră pe cele mai scumpe, cu toate normele de siguranță). Cum altfel să fie niște părinții foarte buni?

Fusese întrebat de zeci de ori: culcase copilul pe spate? *Sigur! Da! Ca de obicei.* Așa răspunsese de fiecare dată, dar, de fapt, nu-și amintea cu precizie momentul în care-l culcase. Nu-și amintea, cu nici un chip, scena ca atare. Tot ce știa cu adevărat era că, în timpul acelei nopți blestemate, fusese complet absorbit de lucrul lui. De nenorocitul ăsta de dosar privind asocierea financiară a două companii aeriene.

În viața lui de tată, nu-și culcase copiii pe burtă, nici chiar alături de el. Pentru ce ar fi făcut-o în seara aceea? Era imposibil. Știa că nu o făcuse, dar amintirea momentului precis în care-și culcase fiul n-o avea. Și această nesiguranță îl rodea în permanență și îi amplifică sentimentul de vinovăție.

La rândul ei, Mallory inventase și ea o himeră, învinovățindu-se că nu alăptase cel de al doilea copil. Ca și cum asta ar fi schimbat ceva!

De ce, după această încercare cumplită, cuplul lor explodase în loc să se consolideze? Era incapabil să răspundă la această întrebare, chiar dacă și-o punea zilnic. Nu putea explica această nevoie de a alunga tot ce îi apropiase unul de celălalt. Așa era. Curând, pentru el devenise insuportabil să mai fie cu ea. Cum să trăiască alături de privirile ei care, chiar inconștient, îl acuzau de moartea lui Sean?

Să ajungă acasă și să vorbească? Despre ce? Să revină mereu asupra trecutului? „Îți amintești ce frumos

era? Cum l-am așteptat? Cât erai de mândru de el? Îți amintești de locul în care l-am zămislit? În cabana din stațiunea de schi White Mountain... îți amintești?... Îți amintești...?"

Nu știa ce să răspundă la aceste întrebări: „Crezi că el este undeva în cer, Nathan? Crezi că... mai este ceva după...?"

Nu știa nimic. Nu credea în nimic.

Nu-i mai rămâneau decât această amărăciune, rana deschisă și sentimentul cumplit de a-și fi abandonat copilul.

Era descumpănit, zdrobit. Multă vreme, disperarea lui fusese atât de intensă, încât nu mai avea chef de nimic. Pentru că nimic de pe lume n-ar mai fi putut să-i reînvie bebelușul.

Ca să continue să trăiască, se refugiase în munca lui. Dar și la birou și peste tot unde pășea, i se punea mereu aceeași întrebare: *Cum se simte nevasta ta?*

Mereu nevasta lui.

Și el? Treaba lui. Cine se îngrijea de el? Niciodată nu fusese întrebat cum se simțea *el*. Cum trăia toate astea. Îl credeau puternic. *A tough man. Un om puternic.* Numai bun pentru meseria lui, nu? Un dur, un tip feroce, lipsit de milă, care n-avea dreptul la lacrimi și la disperare.

Nathan deschise ochii și se ridică tresărind.

Știa că această ruptură nu se va vindeca niciodată.

Bineînțeles, uneori i se întâmpla să petreacă clipe prețioase cu fiica lui, să-i placă să facă sport, să surâdă la gluma vreunui colaborator. Dar și în acele momente, amintirea lui Sean continua să-l rănească.

O oră mai târziu

Așezat într-un fotoliu în fața doctorului Bowly, Nathan contempla o ramă aurită care proteja un fel de papirus cu traducerea latină a unei fraze a lui Hipocrat:

Vita brevis, ars longa, experimentum periculosum, judicium difficile.

- „Viața e scurtă, arta lungă, experimentul periculos, judecata dificilă”, traduse medicul. Asta vrea să însemne că...

- Știi foarte bine ce vrea să însemne, îl întrerupse Nathan. Sunt licențiat în drept, nu unul dintre acele popstaruri la modă care vin aici pentru dezintoxicare.

- Bine, bine, foarte bine, făcu medicul aferat.

Îi întinse un document cam de treizeci de pagini, care purta mențiunea RAPORT MEDICAL.

Nathan frunzări câteva pagini, fără să le citească cu adevărat, ridică privirea spre Bowly și întrebă, plin de teamă:

-Ei?

Medicul respiră de mai multe ori, pentru suspans.

„Tipul ăsta e chiar sadic“.

Își mângâie gâtul și își înghiți saliva.

„Hai, dă-i drumul, spune-mi că am să crăp!“

- Pe legea mea, nu veți muri mâine dimineață. Nu există nimic alarmant în bilanțul dumneavoastră.

- Sunteți... sunteți sigur? Dar inima mea...

- Nu aveți hipertensiune arterială.

- Dar nivelul de colesterol?

Bowly dădu din cap.

- Nimic grav: nivelul colesterolului nu este îngrijorător.

- Și durerea asta din piept?

- Nu e cine știe ce: cardiologul ar pleda, în cel mai rău caz, pentru o anghina pectorală larvată, pe fondul unui stres intens.

- Nu există riscul unui infarct?

- Este foarte improbabil. Vă las totuși un spray cu trinitrină, pentru orice eventualitate. Dar ca durerile să înceteze, aveți nevoie de odihnă.

Nathan luă medicamentul pe care i-l întindea Bowly. Era cât pe ce să-l îmbrățișeze. Se simțea ca și când ar fi scăpat de o povară de trei tone.

Medicul îi detalia rezultatele diferitelor examene, dar Nathan nu-l mai asculta. Știa esențialul: nu avea să moară imediat.

Ajuns în mașină, reciti atent concluziile fiecărui capitol al raportului medical. Nici o îndoială: era în perfectă stare de sănătate. Rareori se simțise atât de bine. În câteva minute, moralul său își revenise brusc.

Își privi ceasul. Mai avea oare, în mod real, nevoie de zilele de concediu? Acum că era liniștit, nu era mai bine să se întoarcă la treabă? *Nathan Del Amico revine la comandă. „Abby, adu-mi dosarul Rightby’s și reactualizează-mi toate întâlnirile. Ai putea rămâne în seara asta mai târziu, să punem ceva la punct?!”*

Nu. Era mai bine să nu rateze etapele. Era suficient de lucid ca să înțeleagă că ceva nu mergea perfect. Și voia cu adevărat să o întâlnească pe Bonnie.

Demară și porni în direcția Central Park West.

Simțea nevoia de alcool și de țigări. Răscoli în buzunarul costumului și puse mâna pe pachetul lui, din care ieșeau două țigarete. „Nu le aprind niciodată, sunt acolo ca să-mi ocupe mâinile”, se autoironiza el neîndemânic. După care, aprinse ambele țigări și plecă cu un hohot de râs. Moartea nu avea să sosească astăzi.

*Suntem, deci, singuri în
Întinericul acestei vieți?*

Dialog din filmul *Abis*,
de James Cameron

Odată ajuns acasă, își pregăti niște paste. *Penne rigatte*, cu busuioc și parmezan, însoțite de un vin californian. După ce mîncă, făcu din nou un duș, îmbracă un pulover pe gât și își puse un costum elegant.

Se întoarce la garaj, lăsă jeepul la locul lui și luă Jaguarul. Ah, trăia din nou! Măine, va alerga din nou prin parc, apoi îi va cere lui Peter să-i facă rost de bilete la un meci bun de baschet la Madison Square Garden. Căută printre zecile de CD-uri pe care îi plăcea să le asculte în timp ce conducea. Puse albumul lui Eric Clapton și aprecie ca un cunoscător laitmotivul de neuitat din *Layla*.

Da, asta era muzica adevărată!

Hotărâse ce avea să facă în aceste câteva zile de vacanță: să se consacre lucrurilor care îi plăceau cel mai mult. Avea bani, trăia într-unul din cele mai frumoase orașe din lume, viața ar fi putut să fie mai rea.

Se simțea ușurat. Cu adevărat. Trebuia să mărturisească: de data asta îi fusese frică. Dar acum, nu mai resimțea nici cea mai mică durere. Era vorba doar de ceva stres. Tributul pe care trebuia să-l plătească vieții moderne, și asta era totul. După ce dăduse muzica mai tare, deschisese fereastra și lansase spre cer un strigăt, în timp ce motorul cu șase cilindri în V torcea la drum.

Conștient că abuzase puțin de *Chardonnay-ul* californian,

hotărî să reducă viteza. Nu era momentul pentru un accident. Își plasă mașina pe feribot și ajunse la centrul chirurgical pe care îl vizitase în ajun. Dar doctorul Goodrich lipsea.

- La ora asta, îl găsiți la unitatea de îngrijiri paliative, îl informă femeia de serviciu de la intrare, mângăindu-i adresa pe un petic de hârtie.

Nathan ieși în trombă. Ținea foarte mult ca acest Garrett să fie la curent cu rezultatele controlului lui de sănătate.

Cinci minute mai târziu, se afla în fața centrului de îngrijiri paliative, un imobil frumos, din granit roz, înconjurat de verdeață.

Împingând ușa de la parter, avu o senzație ciudată. De fapt, locul nu părea să aibă o structură medicală. Nu erau nici aparate complicate, nici agitația comună care domnește în spitale. Un brad mare, împodobit conform tradiției, trona în holul de la intrare. La picioarele pomului - câteva pachete cadou. Nathan înaintă spre o fereastră largă, care dădea într-un mic parc bine iluminat și acoperit de zăpadă. Afară deja se întunecase și câțiva fulgi de zăpadă dansau în aer. Se depărta de fereastră pentru a străbate un culoar care ducea la o sală comună mare, cu pereții tapisați cu stofe purpurii și aurite. Peste tot, în încăperi, erau aprinse lumânări, ca niște balize, în timp ce cântece sacre, de o frumusețe nemaiauzită, erau difuzate în surdină, tot atâtea elemente care creau, în acest loc, un mediu liniștit și plin de siguranță.

În ceea ce privește personalul, fiecare părea preocupat de propria responsabilitate, încât nimeni nu-i dădu nici o atenție.

Nathan se adânci în contemplarea unei femei încă tinere, așezate într-un scaun cu rotile. Corpul îi era descârnat, iar capul îi atârna pe o parte, într-o poziție disperată și imobilă. Un membru al personalului îi dădea câte o linguriță de ciorbă, comentându-i ceea ce se transmitea la televizor - desene animate.

Nathan simți o mână pe umărul lui.

- Salut, Del Amico, spuse simplu Goodrich, fără să pară surprins că-l vede. Ai venit să ne faci o scurtă vizită?

- Impresionant, Garrett. Nu m-am mai aflat niciodată într-o asemenea instituție.

Medicul îl duse să viziteze locul. Structura adăpostea o sută de paturi care primeau pacienți suferinzi de boli incurabile, cel mai adesea cancere în stadii terminale, SIDA sau boli neurologice. Mulți dintre ei erau degradați fizic și, la început, avocatului îi fu greu să-i privească în ochi.

La capătul unui culoar, Nathan îndrăzni să-l întrebe pe Goodrich:

- Bolnavii știu că...

- Că or să moară? Bineînțeles. Aici, nu-i mințim: ultimul ceas nu trebuie să fie al minciunii.

Însoțit de Nathan, Garrett termină vizita de seară. Era vesel și liniștitor, găsind de fiecare dată timpul de a schimba câteva cuvinte personale cu fiecare bolnav. De cele mai multe ori, discuțiile nu se învâreau în jurul bolii. Celor care primiseră vizite le cerea vești de la familie sau de la prieteni, în timp ce, cu alții, era pregătit

să comenteze, uneori îndelung, ultimele rezultate sportive, vremea sau evenimentele internaționale. Era un orator fără pereche, care mânua umorul cu multă ușurință. Chiar bolnavii mai greu de liniștit sfârșeau, în general, prin a-și descreți fruntea și rareori se întâmpla să părăsească vreo încăpere fără să primească un surâs.

„Tipul acesta ar fi fost un avocat redutabil”, gândi Nathan.

Vizita în centrul de îngrijiri fusese răscolitoare, dar atmosfera i se păru mai puțin morbidă decât și-ar fi imaginat-o, ca și cum ar fi putut concedia moartea temporar, fiind totuși convins că ea va reveni să roadă în continuare...

Goodrich îi prezentă și câțiva dintre numeroșii voluntari. Nathan era plin de admirație pentru acești oameni care își ofereau o parte din timpul lor celorlalți și nu putu să nu se gândească la soția sa. O cunoștea bine, știa că și ea s-ar fi simțit aici în largul ei, că ar fi fost capabilă să insuflă lumină și optimism bolnavilor. Ar fi vrut să comunice și el în acest fel cu oamenii, dar nu știuse niciodată să meargă în întâmpinarea celorlalți.

Cu toate acestea, ca să nu fie singura persoană trândavă din clădire, parcursese diferitele camere, propunându-și timid să-i ajute: discută despre o emisiune TV cu un tânăr fotograf atins de SIDA și îl ajută pe un bătrân cu traheotomie să ia masa. La ultima linguriță de compot, Nathan își dădu seama că mâna îi tremura ușor. Accesele de tuse violentă și horcăielile din gâttelejului pacientului îl speriau și îi făceau rău. Era incapabil să-și stăpânească emoția față de atâta suferință. Se scuză față de bătrân, dar acesta îi făcu semn să nu ia în seamă necazul lui. Îi mulțumi cu un surâs, apoi închise ochii.

Goodrich intră chiar atunci în cameră și remarcă tulburarea lui Nathan.

- Te-ai descurcat, Del Amico?

Avocatul ignoră întrebarea. Privirea îi rămânea fixată pe figura uimitor de liniștita a muribundului.

- De ce omului acestuia pare să nu-i fie frică? întrebă el cu voce scăzută, depărtându-se.

Garrett își scoase ochelarii și își frecă ochii, reflectând la răspunsul pe care ar fi putut să i-l dea.

- Gil este unul dintre cei mai vechi pensionari ai noștri. E relativ vârstnic și și-a acceptat cu luciditate boala. Ceea ce i-a permis să întreprindă toate demersurile pentru a-și lua adio și a se împăca.

- N-aș putea niciodată să fiu ca el, constată Nathan.

- Cunoști maxima „Vei înceta să te temi dacă vei înceta să sperî”? Ei bine, ea se aplică perfect aici: teama de moarte încetează atunci când ai renunțat la orice proiect.

- Cum ai putea să nu mai aștepti nimic?

- Să spunem că Gil nu mai așteaptă decât un singur lucru, răspunse medicul pe un ton fatalist. Dar nu te înșela: nu toți muritorii pleacă la fel de liniștiți ca el. Mulți mor plini de mânie, total revoltați contra bolii și sorții lor.

- Pe aceia da, îi înțeleg mai bine, afirmă Nathan fără să pară surprins. Dar un vâl de tristețe îi acoperi brusc fața.

Garrett îl apostrofă:

- Ei, nu face figura asta, Del Amico! Acești oameni au nevoie de o dragoste necondiționată și de înțelegere, nu de milă. Nu uita că este o perioadă ceva mai specială:

cea mai mare parte dintre bolnavii de aici știu că acesta va fi ultimul lor Crăciun.

- Mă numeri și pe mine în lotul ăsta? întrebă avocatul pe un ton provocator.

- Cine poate spune? spuse Goodrich ridicând din umeri.

Nathan ar fi preferat să nu abordeze acest subiect. Dar o întrebare îi frământa creierul.

- Pentru un medic ca tine, așa ceva nu e frustrant?

- Vrei să spui... pentru că nu-i pot vindeca pe acești oameni?

Nathan dădu din cap.

- Nu, răspunse Goodrich. Din contră: este stimulat, pentru că este greu. Nu este dezolant, pentru că știu bine că ceea ce nu se poate trata nu se poate vindeca. Chirurgia este ceva care presupune multă tehnică, dar ea nu face apel la inimă. Aici lucrurile stau altfel. Noi îi însoțim pe bolnavi în ultimele lor clipe. Poate părea derizoriu, dar este deja prea mult, știi bine. Și la drept vorbind, este mai ușor să măcelărești pe careva pe masa de operație decât să-l însoțești spre niște spații întunecate.

- Dar în ce constă această însoțire?

Goodrich îndepărtă brațele:

- Este în același timp și complicat și foarte simplu: unui bolnav poți să-i citești, pe altul poți să-l ajuți să se pieptene ori să-i aranjezi perna, să-l ajuți să se plimbe prin parc... Dar de cele mai multe ori nu trebuie să faci nimic. Doar să rămâi lângă el ca să vadă că împărtășești cu el suferințele și teama lui. Să fii pur și simplu disponibil să-l ascuți.

- N-am să înțeleg niciodată cum de e posibil să te hotărăști să accepți finalul.

- A nega moartea nu este o soluție! Renunțând la cea mai mare parte a ritualurilor trecerii în lumea cealaltă, societatea noastră a făcut din moarte un subiect tabu. De aceea, oamenii se găsesc descumpăniți când sunt confrunțați cu moartea.

Medicul lăsa să se scurgă câteva secunde înainte de a adăuga:

- Totuși, moartea nu este o anomalie.

Pronunțase aceste ultime cuvinte cu tărie, ca și cum ar fi încercat, el însuși, să se convingă.

Cei doi bărbați reveneau în holul de intrare. Nathan începu să-și încheie paltonul. Dar înainte de a pleca, avea ceva de spus:

- Să fie limpede, Goodrich, nu te cred.

- Cum?

- Tot ce mi-ai spus, toate aiurelile cu privire la moarte și la Mesageri. Nu cred nimic din toate astea.

Goodrich nu păru surprins.

- Te înțeleg: cineva care-și propune să-și domine existența nu poate fi mânat de dorința ca certitudinile să-i fie răsturnate.

- De altfel, vreau să te asigur că sunt într-o stare de sănătate perfectă. Excelentă. Îmi pare rău pentru tine, dar cred că ești un mistificator: nu sunt un muribund.

- Sunt încântat să aflu asta.

- Mi-am luat câteva zile de vacanță.

- Profită de ele.

- Mă enervezi, Garrett.

Nathan apăsă pe buton pentru a chema ascensorul. Goodrich se afla alături de el și îl privea ca și cum ar fi căutat să-l evalueze. În fine, se hotărî:

- Cred, totuși, că ar trebui să-i faci o vizită lui...
Candice.

Nathan oftă.

- Cine este Candice?

- O tânără femeie din Staten Island. E chelneriță la Dolce Vita, o cafenea din centrul lui Saint George, unde mă opresc uneori să-mi beau cafeaua de dimineață.

Avocatul ridică din umeri.

- Și apoi?

- M-ai înțeles bine, Nathan.

Dintr-odată, părea că amintirea lui Kevin îi apăruse în față.

- Vrei să spui că...

Goodrich aprobă din cap.

- Nu te cred. Ai trecut prin fața acestei femei și, dintr-odată, gata, ai și avut o revelație?

Garrett nu răspunse. Del Amico își continuă perorația:

- Și cum se întâmplă asta, concret? Capul ei începe, așa, să strălucească în mijlocul mulțimii, în acordurile *Marșului funebru*?

- De fapt, tu nu crezi în nimic, fu de părere Goodrich cu un aer trist. Există un fel de lumină albă, pe care numai tu ești capabil să o vezi. Dar nu asta e cel mai important.

- Ce este mai important?

- Este ceea ce simți în adâncul tău. Pentru că, dintr-odată, știi! Ești dominat de gândul că acea persoană nu mai are decât câteva săptămâni de trăit.

- Cred că ești foarte periculos.
- Și eu... eu cred că tu ar trebui să-i faci o vizită lui Candice, repetă simplu Garrett.

*Iată cât de departe
răspândește lumina
această lumânare!
La fel, o faptă bună strălucește
într-o lume plină de răutate.
Shakespeare*

12 decembrie

Dolce Vita Cafe era situată pe una dintre cele mai comerciale străzi din St George.

Dimineața, la ora opt, locul era foarte animat. Se formaseră două rânduri destul de lungi în fața tejghelei, dar cum serviciul era prompt, așteptarea nu era prea lungă. La ora aceea, cei mai mulți clienți erau cei obișnuiți, persoane care lucrau în cartier, care au comandat în grabă un cappuccino sau un corn.

Nathan se instalează la o masă de lângă fereastră și așteaptă să-i fie luată comanda. Dintr-o privire, reperă personalul: două femei notau comenzile, iar alte două se ocupau de clienții din sală. Care dintre ele era Candice? Goodrich vorbise de o tânără, dar nu făcuse alte precizări.

- Cu ce vă servesc, domnule?

Cea care-l întrebase era o roșcovănă cu figura obosită, de peste patruzeci de ani, iar pe ecusonul ei scria Ellen.

Optă pentru un mic dejun complet, care-i fu adus imediat.

Tot sorbind din cafea, trecu în revistă toate chelnerițele. Prima, o brunetă cu buzele siliconate, strident machiată, părea să aibă cam douăzeci de ani. Atrăgea privirile bărbaților cu pieptul ei generos, pe care se străduia să și-l scoată în evidență, dând fiecărui gest un soi de lascivitate provocatoare. Cealaltă era mai discretă, ceva mai vârstnică, cu talie subțire și cu păr blond tuns scurt. Iute și eficace, servea doi clienți, în timp ce vecina ei se ocupa doar de unul singur. N-avea nimic supărător în atitudine, era o fată simpatică, cu aspect obișnuit, fără a fi vulgară.

Din instinct, Nathan știe că ea era. Ca să verifice, se duse să ia niște șervețele de hârtie dintr-o cutie cromată și citi în voie, ecusonul chelneriței blonde: Candice Cook.

Rămase în cafenea cam jumătate de oră, apoi începu să se întrebe ce căuta, de fapt, acolo. Ieri, luase hotărârea fermă să uite elucubrațiile lui Goodrich. Și totuși, în dimineața aceea, nu ezitase prea mult înainte de a reveni în Staten Island. Ceva necunoscut din el îl atrăsese acolo. Curiozitatea? Euforia de a se ști sănătos? Sau credința că Goodrich era mai puternic decât medicii? Un amestec din toate astea. Goodrich avea darul de a-l pune în încurcătură! De la sinuciderea lui Kevin, o oarecare spaimă se cuibărise în el, simțea cum îl paște un pericol, pe el și pe alții. De aceea încerca să arunce o privire asupra lui Candice. Dar nu putea rămâne acolo toată dimineața. Terminase de mult micul dejun și continua să o observe. De altfel, ce i s-ar fi putut întâmpla acestei tinere în acest cartier liniștit?

Ieși în stradă. Mașinal, cumpără *Wall Street Journal* și intră în câteva magazine din centru, să facă niște

cumpărături pentru Crăciun, departe de agitația din Manhattan. Totul se rezuma la câteva lucruri: niște partituri și un program de muzică pentru Bonnie, o sticlă de vin bun franțuzesc pentru Abby și o cutie de trabucuri pentru încrezutul de Jordan. Inutil să ia ceva pentru Mallory: n-ar fi acceptat și ar fi creat o nouă situație jenantă.

Ajunse la mașina lui, mai puțin arătoasă decât Jaguar-ul, parcată în fața cafenelei. Trecând, aruncă o privire prin vitrină: numărul clienților scăzuse, dar Candice era la post. N-avea rost să mai rămână aici, așa că introduse cheia de contact. Dar se răzgândi. Nu era hotărât, ca și cum ceva irațional l-ar fi îndemnat să nu plece. Își ascultă instinctul și începu să răsfoiască ziarul cu aerul unui detectiv în misiune.

La ora unsprezece și jumătate sună celularul.

- Salut, papa.

- Bonnie? Nu ești la școală?

- Azi n-avem program. La școală se desfășoară un exercițiu de securitate.

- Ce faci?

- Mănânc de dimineață, răspunse ea, alintându-se. Nu uita că aici nu este decât ora opt.

- Unde e mama?

- Sub duș.

Bonnie avea voie să-i dea telefon tatălui ei când voia. Era o regulă stabilită. O auzi din nou, căscând la capătul firului.

- Te-ai culcat târziu?

- Daaa... Vince ne-a dus la cinema aseară.

Vestea avu asupra lui efectul unei descărcări electrice. De mai multe luni, nevasta lui se revedea cu un

vechi prieten, Vince Tyler, cu care ieșise de mai multe ori în primul an de facultate. Era fiul unei familii californiene bogate, care îi frecventa pe Wexleri. Din câte aflase Nathan, trăia din dividendele pe care i le aduceau acțiunile unei întreprinderi de cosmetice moștenite de la părinți. Divorțat de câțiva ani, începuse să creadă în șansele lui pe lângă Mallory, de când ea se instalase la San Diego.

Nathan disprețuia tot ce reprezenta acest Tyler. Dar disprețul era reciproc.

Totuși, de fiecare dată când fiica lui îi vorbea despre el, Nathan avea grijă să nu-l blameze, în eventualitatea că Mallory ar fi avut intenția să-și refacă viața alături de el. Bonnie suferise din cauza despărțirii părinților și devenea foarte agresivă de îndată ce un bărbat se apropia de mama ei. N-avea rost s-o mai amestece în certurile adulților.

- Ai petrecut o seară frumoasă? o întrebă el.

- Știi bine că nu-mi place de Vince.

„Ai de o sută de ori dreptate, draga mea“.

- Ascultă, Bonnie, dacă într-o zi mama ar vrea să se recăsătorească, n-ar trebui să fii tristă.

- De ce?

- Mama are nevoie de siguranță și poate că unul ca Vince ar putea să se ocupe de voi.

- O am pe mama și pe tine ca să vă ocupați de mine.

- Bineînțeles, dar în viață, nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

Se gândi la cuvintele lui Goodrich. Dacă era adevărat ceea ce-l lăsase să înțeleagă? Dacă moartea ar fi bătut deja la ușa lui?

- Ce crezi că s-ar putea întâmpla?

- Nu știu.

- Vince nu este tatăl meu.

- Bineînțeles că nu, draga mea.

Făcu un efort pentru a încheia:

- Vince nu e băiat rău. Mama ar putea fi fericită cu el.

- Mai înainte spuneai că e un dobitoc!

- Nu fii grosolană, Bonnie! E un cuvânt pe care nu trebuie să-l mai pronunți niciodată.

- Așa spuneai tu când vorbeai cu mama despre el!

- Nu-mi place de el, este drept, fu obligat să recunoască Nathan. Dar asta pentru că nu facem parte din același mediu. Oamenii precum Vince s-au născut cu o lingură de argint în gură.

Ea remarcă cu mirare:

- O lingură de argint?

- E doar o expresie, care vrea să spună că familia lor a fost bogată dintotdeauna. Vince n-a trebuit să muncească pentru a-și plăti studiile.

„În timp ce eu a trebuit să spăl mașini și să fac pe hamalul în antrepozitele mizerabile din Brooklyn.“

- Mama și Vince ieșeau împreună când erau foarte tineri?

- Vorbește ceva mai încet, draga mea, mama n-ar fi prea încântată să te audă vorbind despre asta.

Ca pentru a-l liniști, ea murmură:

- Totul e în ordine: sunt în camera mea. Mă încălzesc lângă radiator.

Și-o închipuia pe fiica lui îmbrăcată în pijamaua ei de bumbac cu efigia lui Jack O'Lantern și cu piciorușele ei pe jumătate ascunse în papucii Harry Potter. Adora să împărtășească secretele cu ea.

- Au ieșit împreună de mai multe ori, mărturisii Nathan, dar nu a fost nimic serios între ei.

Bonnie făcu o pauză, ceea ce însemna că se gândește la ceva, după care, plină de bun-simț, remarcă:

- Dar... și mama s-a născut cu o lingură de aur în gură!

- De *argint*, draga mea. Ei bine, da, dacă vrei tu. Dar ea e altfel: nu urăște oamenii care nu sunt din mediul ei, este cinstită.

- Da, asta știu.

- Și tu trebuie să fii așa, mă auzi? Nu trebuie să-i urăști pe cei care fac curat în școală sau te servesc la cantină. Poți fi foarte respectabil chiar dacă nu câștigi prea mulți bani, înțelegi?

Cum era foarte inteligentă, ea îi aminti contradicțiile lui:

- Totuși... spuneai că în America cine vrea să câștige bani chiar reușește să-i câștige.

- Ei, mai spun și eu năzdrăvănii, ca toată lumea.

- Atunci trebuie să-i urăsc pe cei bogați?

- Nici vorbă! Dar nu trebuie să judeci oamenii în funcție de banii lor, ci după cum se comportă. Ai înțeles?

- Am înțeles, papa.

Apoi ea îi spuse, pe un ton confidențial:

- Știi, cred că mama nu-l iubește pe Vince.

Surprins de această remarcă, făcu o pauză înainte de a răspunde:

- Uneori, nu este nevoie de dragoste ca să trăiești cu cineva...

„De ce îi spun lucruri din astea? Nu este decât o fetiță. Nu poate înțelege”.

- ... și cred că mama are nevoie de dragoste în viața ei.

Auzi vocea lui Mallory care își chema fiica din bucătărie.

- Trebuie să mă duc...

- OK, fetița mea.

Dar înainte de a închide, ea șopti:

- Să știi, sunt *sigură*, că mama nu-l iubește pe Vince.

- Dar... cum poți tu să știi asta?

- Femeile știu acest gen de lucruri.

Era fermecătoare. Ca să-și ascundă emoțiile, Nathan se forță să ia un aer aproape sever:

- Tu nu ești femeie, nu ești decât o fetiță care trebuie să se ducă să-și termine de mâncat cerealele. Dar te iubesc mult, veverița mea. Mai mult decât orice pe lume.

- Și eu te iubesc la fel de mult.

Nathan dădu drumul la încălzire în mașină, gândindu-se la cele spuse de fiica lui.

La drept vorbind, nu înțelegea ce găsea Mallory la prostănacul de Tyler: era suficient și arogant, genul de bărbat convins că ascendența îi conferă o superioritate asupra lumii care îl înconjoară.

Dar, la urma urmei, Vince avea dreptate să creadă în șansele lui. Se afla în preajma ei, o vedea pe Mallory în fiecare zi și, mai ales, era disponibil. Pentru prima oară în viața lui, Nathan își spuse că o pierduse pe Mallory pentru totdeauna.

Era ciudat. Pentru că, în timpul divorțului, se gândea că, într-o bună zi, ea va reveni și că nu era vorba decât de o despărțire temporară. Cât despre el, nici nu-i trecea prin minte că ar putea începe o altă relație. De la divorț, avusese două sau trei întâlniri, dar fuseseră scurte

aventuri, fără urmări. Pentru că nimeni nu se putea compara cu Mallory.

Ca un vânător de epave, se dusesse să o caute în adâncul apelor tulburi ale lacului din Sankaty Elead.

Și asta îi menținea dragostea nestinsă.

Candice termină serviciul la două după-amiază.

Îmbrăcată cu jeanși prespălați și cu o vestă din piele, urcă într-o rablă parcată nu departe de cafenea. Nathan porni în urma ei. La ora aceea, circulația era încă animată. Ca într-un film, profită de stopul roșu, ca să lase să se intercaleze între el și mașina ei alte două vehicule. Nu urmărise în viața lui pe cineva și se temea să nu fie reperat.

Mașina lui Candice părăsi centrul și se îndreptă spre sud. Rulă cam douăzeci de minute înainte de a ajunge într-un cartier rezidențial, populat, dar liniștit. Opri în fața unui pavilion, la intrarea într-un grup mic de clădiri.

„Oare aici locuiește?”

După ce a sunat, o femeie solidă, cu mină veselă, i-a deschis. Candice a intrat în casă, pentru a ieși cinci minute mai târziu, ținând în brațe un bebeluș de circa un an, pierdut într-o bluză de aviator, prea mare pentru el.

- Încă o dată mulțumesc, Tania, spuse ea cu bucurie, depărtându-se.

Ținea bebelușul în brațe, strâns lipit de ea și îi acoperise capul cu o căciuliță de un roșu -aprinș.

Candice puse cu atenție băiețelul pe bancheta din spate și se îndreptă spre un mare magazin din vecinătate. Parcă mașina, puse copilul într-un cărucior și intră în magazin. Nathan o urmă.

Făcea cumpărăturile fără grabă, atentă, probabil, să nu depășească bugetul. Alegând aproape sistematic produsele cele mai ieftine, dădea impresia că face lucrul acesta cu plăcere. Din când în când, se oprea, ca să-i spună câte ceva la ureche fiului ei sau să-l sărute, arătându-i cu degetul produsele expuse: „Uite ce pește mare, Josh! Ai văzut acolo ce ananas frumos?”

Bebelușul zâmbea tot timpul și deschidea ochii mari, curios față de tot ce-l înconjura. Candice îi repetă de mai multe ori că era frumos și cuminte și, drept răsplată, îi cumpără un pachetel cu prăjituri cu nalbă.

Nathan considera că femeia se simțea bine în postura ei de mamă și că era fericită.

Se întreba dacă trăia cu cineva sau era celibatară. Ar fi pariat pe această a doua opțiune, dar nu mai fu chiar atât de sigur când ea opri unde se vindea alcool și cumpără un carton de Budweiser.

Ciudat, nu și-ar fi închipuit-o bând bere.

În parcare, trecu foarte aproape de ea. Avea o figură senină. Privi băiețelul și se gândi pentru o clipă la propriul său fiu.

Ea se urcă în mașină, iar Nathan o urmări de-a lungul insulei.

Plină de dealuri mici, Staten Island era mai aproape de New Jersey decât de New York. Aici erai departe de stresul care domnea în Village. Aici erau mai multe case și ambianța era mai puțin violentă și mai familială decât în Manhattan.

De când locuitorii cartierelor dărâmate din Brooklyn veniseră să caute aici mai multă liniște și siguranță, populația acestei suburbii era în continuă creștere. Dar

locuitorii din Manhattan continuau să găsească acest colțișor prea retras și cam rural.

Cât despre localnicii din Staten Island, ei manifestaseră dorința de a se separa administrativ de Manhattan, sătui să plătească impozite mari, profitabile doar pentru vecinii lor cheltuitori.

Candice își continuă drumul până la locul în care își lăsase copilul, dar de data asta nu se mai opri înaintea casei Taniei, ci coti la dreapta și intră pe un drum asfaltat, care o duse spre ultimele clădiri din zonă.

Avocatul își opri mașina la cincizeci de metri de locuința ei. Își aduse aminte că anul trecut, în timpul unui weekend petrecut la Stowe Mountain cu Bonnie, își cumpărase niște ochelari. Unde naiba puteau fi? Răscoli în spate și-i găsi sub una dintre banchete. Și-i puse în mare grabă și se îndreptă spre casa lui Candice Cook.

Tânăra tocmai vorbea cu un bărbat. Un tip solid, drept și uscat, trecut de șaiszeci de ani, cu o caschetă de baseball pe cap și cu o țigară pusă după ureche. Nathan îi găsi o oarecare asemănare cu Clint Eastwood.

„Poate că e tatăl ei“.

Bărbatul se întrerupsese din lucru - își vopsea veranda - ca s-o ajute pe Candice să scoată pungile de hârtie maronie din portbagaj. Aveau aerul că se înțeleg.

„Clint“ scoase copilul din mașină. Bebelușul scoase o prăjitură din punga lui cu bomboane și o puse în gura bunicului, în timp ce Candice ducea mașina într-un mic garaj.

„Aparent, locuiește aici“.

Candice îl duse pe Josh în casă, în timp ce bărbatul își curăța pensulele. Îi aduse apoi o sticlă din berea pe

care o cumpărase. „Clint“ mulțumi, îi puse mâna pe umăr și intrară în casă.

Ziua era cenușie și asfințitul, aproape.

O lumină se aprinse în salon și cele trei siluete se decupară ca niște umbre chinezești. Se auzeau râsete și zgomote de la televizor. Nathan se întrebă de ce trăia fata asta aici, împreună cu tatăl ei.

Stătu câtva timp nemișcat, în mașină, spectator pasiv la fericirea altora.

Oamenii aveau mereu ceva de făcut când ajungeau acasă: să spună una sau alta celor apropiați, să citească împreună un ziar, să vorbească despre viitorul lor weekend....

Pentru el... nu mai exista nimic din toate astea.

Se simți puțin obosit și dădu încălzirea mai tare, apoi hotărî să-și scoată ochelarii, puțin convins de aerul său de detectiv.

Tocmai se pregătea să plece, când mobilul sună. Se gândi la un apel de la cabinet, dar era vorba de un simplu text:

„Citește-ți poșta! Garrett Goodrich”.

Ce mai voia de la el? După câteva secunde de gândire, Nathan aprinse lumina interioară din mașină, luă laptopul din geantă și îi dădu drumul.

În timp ce sistemul se încărca, activă sursa de infraroșii a celularului și îl conectă la calculator, ca să-și citească mesageria electronică. Avea trei e-mailuri.

Primul era de la Abby: „Vacanță plăcută. Crăciun fericit, pentru tine și frica ta“. După obiceiul lor, adăugase un citat: „*Un bărbat care nu-și petrece timpul cu familia lui, nu va fi niciodată un bărbat adevărat*” Nathan schiță un surâs. Între ei era un joc, care consta în

a descoperi din ce film erau replicile pe care și le adresau de obicei. De data asta era ușor. Se opri pe ecran la „răspunde expeditorului” și scrise: „Vito Corleone în *Nașul*”.

Cel de al doilea era o fotografie de la Bonnie, în care îl ținea pe Bugs, iepurașul ei pitic, lipit de obraz. De când Mallory îi cumpăraseră un aparat performant, fiica lui îi trimitea regulat fotografii făcute de ea. Dintr-un carton, decupase o formă ovală, pe care o ținea deasupra capului și pe care scrisese, mare, cu marcatorul:

BUGS ȘI CU MINE, TE AȘTEPTĂM
SÂMBĂTA VIITOARE

Privi îndelung imaginea și fu impresionat de mutrița ei frumoasă: părul lung și răvășit, ochii malițioși - erau aceiași ca ai lui Mallory - și dințișorii ei, ușor depărtați, îi dădeau un surâs foarte atrăgător.

Fără a înțelege cu adevărat de ce, se simțea în același timp și foarte fericit și foarte trist.

Îi luă ceva vreme să descifreze ultimul e-mail, care se prezenta sub forma unui fișier atașat conținând o mică secvență MPEG. Cunoștea tehnologia asta: cu ajutorul unei camere digitale, puteai să filmezi o secvență video, s-o înregistrezi pe o cartelă magnetică și s-o trimiți prin poștă unui calculator.

Nathan verifică adresa expeditorului. Provenea din cutia de scrisori profesionale a lui Goodrich. Așteptă ca filmul să se încarce și apoi îl privi pe ecran. Imaginea era destul de clară, dar cu unele întreruperi.

Privi data înscrisă în josul ecranului: înregistrarea data de mai bine de trei luni.

Prima imagine fusese luată prin geamul unui vehicul. După panourile rutiere, era din Texas, din Houston. Se

vedea cum mașina părăsește centrul istoric pentru a ajunge pe autostrada din oraș până la prima centură periferică. Nathan fusese o singură dată în capitala texană, despre care păstrase o amintire destul de neplăcută. Își amintea de o întindere urbană imensă, cangrenată de ambuteiaje, de căldură și de poluare. Auzise, de altfel, că unele cabinete evitau să angajeze avocați din Houston, din cauza imaginii defavorabile a orașului, în privința mediului și a calității vieții.

În traficul aglomerat, vehiculul se angajă într-o zonă periferică, unde probabil chiriile nu era mari. Camera panoramă antrepozitele industriale și mașina se opri în parcare a unei clădiri coșcovite, murdare, din cărămidă.

Oare Goodrich filmase aceste imagini?

În tot cazul, realizatorul se căznise să filmeze panourile de circulație, care puteau fi identificate până în acel loc.

Secvența următoare prezenta interiorul unui apartament micuț.

Era o cameră mică, galbenă, destul de curată, cu un televizor vechi și un frigider strâmb. Ca zgomot de fond, se puteau auzi fragmente de voci și strigăte care veneau de pe fereastră: zgomotul puștilor care jucau baschet pe asfalt.

Imaginea era tremurată, dar se zărea clar un perete acoperit cu fotografii, deasupra unui mic birou. Camera se apropie foarte mult de cea mai mare dintre fotografii, o imagine veche, care își pierduse culorile: o fată blondă, cu părul în vânt, în picioare pe un leagăn; râdea în hohote, în timp ce un bărbat o îmbrâncea din spate. Avea o țigară prinsă după ureche.

*Nu căuta să faci ca evenimentele
să se petreacă după cum vrei tu,
ci ia seama la evenimente așa cum sunt.*

Epictet

Nathan aprinse farurile și porni. În timp ce conducea, luă mobilul, apăsă pe tasta de informații și ceru să fie pus în legătură cu Staten Island Hospital, să vorbească cu Goodrich.

- Doctorul a părăsit spitalul după-amiază, explică centralista. Cum mâine nu lucrează, presupun că a plecat să se odihnească în casa lui din Connecticut.

- Aș dori adresa...

- Îmi pare rău, domnule, dar nu suntem autorizați să dăm astfel de informații, spuse ea pe un ton răutăcios.

- Sunt un prieten și... e ceva urgent...

- Dacă ați fi fost un prieten, cu siguranță că v-ar fi dat adresa...

- Ascultă, o întrerupse el brutal, am venit ieri și acum trei zile, poate îți amintești de mine. Sunt avocat și...

- Regret.

- Dă-mi afurisita aia de adresă! țipă Nathan în aparat...

Era cu nervii la pământ.

La celălalt capăt al firului, centralista oftă adânc. Sally Graham urma să-și încheie serviciul în mai puțin de treizeci de minute. Spitalul o plătea cu șapte dolari pe oră. Nici medicii, nici infirmierele nu-i acordau nici cea mai mică considerație. N-avea de gând să se lase necăjită

de acest nebun furios și avea să-i dea afurisita de informație. Consultă deci fișierele automate și sfârși prin a-i da adresa exactă.

- Ei... mersi, bombăni Nathan, supărat că se înfuriase.
Dar ea închisese.

Puse cu brutalitate mâna pe volan și porni în direcția Verrazano Bridge, ca să ajungă în Brooklyn fără să ia feribotul.

De departe, luminile de la Financial District se reflectau în apele întunecate ale Hudsonului.

Cei două sute optzeci și cinci de cai putere ai Range Rover-ului se lipeau bine de șosea. Părăsi Manhattan-ul pe drumul 95 și apoi luă direcția Connecticut. Imaginile filmului pe care abia-l văzuse se telescopau în mintea lui. Mergea repede, prea repede; aruncând o privire pe cadran, văzu că depășise cu mult de viteza legală și începu să încetinească.

Îi plăcea Noua-Anglie, cu satele ei pierdute în timp, ieșite de-a dreptul din ilustrațiile lui Norman Rockwell. Pentru el, asta era America autentică, cea a primilor pionieri și a tradițiilor, a lui Mark Twain și a lui Stephen King.

Conduse mai bine de o oră până să ajungă în târgușorul Mystic, un vechi centru de pescuit balene, replică fidelă a unui port din secolul al XIX-lea.

Trecuse prin satul ăsta în vara trecută - sau poate cu o vară înainte - în drum spre Philadelphia. Își amintea foarte bine locuințele deosebite ale vechilor căpitani de baleniere. În sezon, era un colț foarte frecventat, dar iarna activitatea turistică era redusă. În seara asta, totul părea liniștit și mort, ca și cum vântul rece și sărat ar fi

cristalizat sătucul Mystic, transformându-l într-o așezare fantomatică.

Continuă câțiva kilometri spre est, pe șoseaua numărul 1. Puțin înainte de Stonington, se opri în dreptul unei căsuțe destul de izolate, de pe mal. Dacă informațiile centralistei erau exacte, aici ar fi trebuit să-l găsească pe Goodrich.

Coborî din mașină și traversă fâșia de nisip care separa drumul de casă. În mai multe rânduri, trebui să-și ferească ochii de nisipul stârnit de rafalele de vânt. Oceanul era foarte aproape și vuietul valurilor, amestecat cu strigătele stridente ale pescărușilor, făcea un zgomot surprinzător, aproape ireal.

Casa avea un aspect misterios și, cu cele trei nivelurile ale ei, părea foarte înaltă, dar mai degrabă îngustă și parcă aplecată asupra ei însăși. Fiecare etaj avea un balcon puțin adânc, dar de mărime diferită, contribuind la forma ciudată, dacă nu caraghioasă a ansamblului. Poarta n-avea sonerie. Bătu cu putere de mai multe ori, ca să acopere zgomotul vântului.

„Calmează-te, nu este, totuși, motelul Bates²”.

Garrett veni să-i deschidă destul de repede. Ochii îi străluceau. Îl privi pe avocat cu un surâs neobișnuit pentru el și apoi spuse simplu:

- Te așteptam, Nathan.

Își suflecuse mânecile cămășii și purta un șorț pătat.

Fără să spună nimic, Nathan îl urmă în bucătărie.

Era o încăpere primitoare, ai cărei pereți erau acoperiți cu niște pătrate mari, desperecheate, albastre. O masă de lucru din lemn ocupa aproape toată lungimea

2 Locuință a psihopatului Norman Bates din filmul *Psycho*

camerei, iar pe peretele de deasupra se afla o baterie impresionantă de vase de aramă, proaspăt lustruite.

- Fă-te comod, îi spuse Goodrich, întinzându-i o sticlă. Gustă vinul ăsta chilian, e un deliciu.

Îl părăsi apoi câteva clipe ca să umble la un cuptor vechi. Miresmele fructelor de mare pluteau în toată încăperea. Câteva minute, medicul nu scoase o vorbă, absorbit de prepararea unei mâncări sofisticate.

Nathan îl observa cu perplexitate. Tipul ăsta îl intriga. De fapt, cine era și ce voia? Garrett părea animat de o veselie ciudată, a cărei cauză, fără îndoială, nu era străină de sticla de vin începută, pe care avocatul o puse pe masă.

„L-am văzut. Pe omul ăsta l-am văzut undeva. Cu mult timp în urmă...”

Încercă o clipă să și-l imagineze fără barbă. Dar inspirația nu-l ajuta. Avea impresia că, într-un moment sau într-altul al vieții lui, se străduise să-i uite figura.

Goodrich luă două farfurii de faianță dintr-un dulap de lemn pictat.

- Sper că ai să cinezi cu mine. Am preparat un *chowder*, despre care ai să-mi spui noutăți.

- Ascultă, Garrett, nu sunt aici ca să-ți servesc de cobai pentru experiențe culinare. Cred că ar trebui să vorbim despre...

- Nu-mi place să mănânc de unul singur, îl întrerupse Garrett, în timp ce umplea farfuriile cu o supă cremoasă de scoici și ceapă.

- Nu ești căsătorit, Goodrich? Întrebă Nathan, în timp ce lua o lingură de supă.

- Simți bucățelele de costiță prăjită? Se sfărâmă în gură.

Avocatul începu să râdă.

- Ți-am pus o întrebare, Garrett: trăiești de unul singur?

- Da, inspectore, prima mea nevestă a murit acum mai bine de douăzeci de ani, am avut apoi o experiență nefericită care s-a terminat cu un divorț. Am avut, deci, înțelepciunea să nu mai insist.

Nathan desfăcu un șervet din pânză de in.

- ... a fost cu multă vreme în urmă, nu-i așa?

- Poftim?

- Noi doi ne-am mai întâlnit cândva... cu mult timp în urmă, nu-i așa?

Încă o dată, Goodrich ocoli întrebarea.

- Ce zici de garsoniera mea? Încântătoare, nu crezi? Știi că pe aici sunt niște locuri minunate pentru amatorii de pescuit? Măine nu lucrez și de dimineață și am să dau o raită. Dacă inima îți dă ghes, poți să mă însoțești...

Cu o plăcere evidentă, Garrett îi servi apoi scoici Saint-Jacques coapte, orez sălbatic și unt cu usturoi. Deschisera o altă sticlă de vin chilian, apoi încă una.

Pentru prima oară, după multă vreme, Nathan avu impresia că se relaxa. O fericire îl învăluia și, nu peste mult timp, se descoperi într-o deplină armonie cu doctorul.

Garrett îi vorbi despre realitatea teribilă cu care se confrunta în munca lui: despre bolnavii incurabili pe care îi însoțea în fiecare zi, despre moartea care țâșnea pe neașteptate, înșfăcându-i pe oamenii care nu erau încă pregătiți pentru această trecere în necunoscut, ca și despre nevoia, niciodată potolită, de a-și îngriji semenii și de a le alina durerile.

Evocă, de asemenea, pasiunea lui pentru pescuit, care îl ajuta să se deconecteze la sfârșit de săptămână.

- E foarte greu sa faci față, îți dai seama. Nu-i nevoie să te contopești cu pacientul ca să rămâi aproape de el, să-l susții și să-l compătimentești. Nu este chiar atât de ușor să găsești măsura potrivită.

Nathan se gândi din nou la prăbușirea fizică și morală a pacienților din centrul de îngrijiri paliative pe care o vizitase în ajun. Cum să continui să-i îngrijești, când știi ca partida este pierdută de la început? Cum să le poți insufla speranța și să dai un sens vieții lor până la capăt?

Nu, nu e ușor să găsești măsura potrivită, repetă Goodrich ca pentru sine însuși.

Urmă o pauză lungă.

Apoi Nathan fu cel care întrebă:

- Ce-ar fi să-mi vorbești despre Candice Cook?

Bucătăria comunica printr-o boltă cu salonul. Dalele de teracotă, aceleași în ambele încăperi, creau impresia unui spațiu unitar și atenuau separația dintre cele două camere.

Salonul era, fără îndoială, una din camerele cele mai plăcute ale casei și Nathan o aprecie de îndată. Era genul de loc unde i-ar fi plăcut să petreacă o seară cu Bonnie și cu Mallory. Totul, de la bârnele aparente ale tavanului și până la pereții lambrisați, părea făcut pentru a crea o atmosferă primitoare, călduroasă. Pe șemineu, macheta unui vas cu trei catarge se învecina cu un sextant vechi, în timp ce într-un colț se odihneau, chiar pe jos, mai multe coșuri din frânghie împletită care conțineau o adevărată colecție de suvenir pescărești.

Nathan luă loc într-un fotoliu din ramuri de palmier de culoarea mierii, în timp ce Garrett manevra cu precauție o cafetieră veche, fin cizelată.

- Ai întâlnit-o, deci.

Nathan suspină:

- Nu m-ai lăsat să aleg, știi bine.

- E o fată drăguță, nu crezi?

Un vâl de tristețe îi întunecă privirea lui Goodrich. Del Amico o observă:

- Ce i se va întâmpla?

Regretă această remarcă, pentru că ea lăsa să se înțeleagă că admitea puterea doctorului.

- Inevitabilul, spune Garrett, întinzându-i o ceașcă de cafea.

- Nimic nu este de neevitat, afirmă avocatul cu tărie.

- Știi bine că nu-i așa.

Nathan scoase o țigară din pachetul lui, o aprinse la flacăra șovăielnică a unei lumânări, trase un fum și se simți și mai liniștit și mai slab totodată.

- E o casă de nefumători, preciză Goodrich.

- Glumești: am înghițit echivalentul a doi litri de alcool, așa că economisește-ți lecțiile de morală și vorbește-mi mai degrabă despre ea. Vorbește-mi de Candice.

Garrett se trânti pe canapeaua acoperită cu pânză de corabie și-și încrucișă brațele pe piept.

- Candice s-a născut într-un cartier popular din Houston. Familia ei era de origine modestă. Părinții ei s-au despărțit când avea trei ani. A urmat-o pe mama ei la New York, continuând să-și vadă tatăl, cu regularitate, până la unsprezece ani.

- O istorie ca multe altele, remarcă avocatul.

Goodrich scutură din cap.

- Nu cred că ai fi fost un medic bun: fiecare viață este unică.

Tensiunea părea să crească brusc. Nathan reacționează instantaneu.

- Sunt un avocat bun. Îmi e de ajuns.

- Ești un apărător eficient al intereselor firmelor mari.

Asta nu te face în neapărat un avocat bun.

- Mă doare în cot de aprecierea ta.

- Îți lipsește umanismul...

- Asta e!

-... și smerenia.

- Nu, nu vreau să dezbăt lucrurile astea cu tine, dar continuă, Garrett. Candice a continuat să-și vadă tatăl până la unsprezece ani și...

- ... apoi, brusc, acesta din urmă n-a mai dat nici un semn de viață.

- De ce?

- Pentru simplul motiv că se afla în închisoare.

- Este bărbatul pe care l-am văzut de curând și care locuiește cu ea?

- Exact, un ticălos bătrân. A fost condamnat în 1985 pentru o spargere care s-a sfârșit prost.

- A fost eliberat?

Goodrich își puse ceașca de cafea pe o cutie din lemn cerat care servea de masă joasă.

- Da. A ieșit din închisoare acum doi ani. A găsit un post de muncitor de întreținere pe aeroportul din Houston și a locuit în apartamentul micuț pe care l-ai văzut în film.

- Tu l-ai găsit?

Goodrich aprobă din cap.

- Nu avea curajul să reia legătura cu fiica lui. I-a scris din închisoare mai multe scrisori, dar n-a îndrăznit niciodată să i le trimită.

- Și atunci... ai jucat rolul de înger păzitor?

- Scutește-mă de expresia asta. Pur și simplu, am forțat ușa locuinței lui când era plecat, ca să fur scrisorile... pe care i le-am trimis fiicei lui, adăugând și filmulețul meu, pentru ca ea, Candice, să poată să ajungă la el.

Nathan îi aruncă o privire intrigată.

- Dar în numele cui îți permiți dumneata să intervii ca atare în viața oamenilor?

- Candice trebuia să afle toate acestea. A trăit în permanență cu credința că tatăl ei a abandonat-o. A fost bucuroasă să afle că el n-a încetat niciodată să o iubească.

- Era așa de important?

- Absența tatălui nu te lasă întotdeauna să-ți construiești personalitatea în cele mai bune condiții, doar știi.

- Depinde, spuse Nathan, al meu a bătut-o pe mama mea până când ea s-a refugiat în celălalt capăt al țării. Din acest punct de vedere, absența lui nu m-a deranjat prea mult...

O tăcere plină de resentimente plutea în aer.

- Bărbatul și-a văzut viața distrusă. El și-a reconstruit-o puțin câte puțin. Avea dreptul să-și găsească fata și să-și cunoască, în fine, nepoțelul.

- Dar, la naiba, dacă știi că fata va muri, protejeaz-o! Fă cumva ca lucrul acesta să nu se întâmple!

Goodrich închise ochii și răspunse cu fatalism:

- Eu n-am făcut decât să-i apropii pe membrii acestei familii, Nathan, și să le ofer puțină mângâiere sufletească, dar deja ți-am spus: nimeni nu poate schimba lucrurile. Trebuie să accepți asta.

Avocatul se ridică brusc.

- Dacă în viața mea aș fi acceptat tot ce au încercat alții să-mi impună, astăzi aș fi stivuit lăzi într-o uzină.

Goodrich se ridică la rândul lui și își reprimă un căscat.

- Ai o tendință foarte supărătoare de a raporta totul la persoana ta.

- Este ceea ce știu cel mai bine să fac.

Medicul puse mâna pe balustrada unei scărițe care pornea din mijlocul salonului.

- Poți dormi aici, dacă asta te încântă. Am o cameră de oaspeți la primul etaj, cu cearșafuri curate.

Afară, se auzeau vâjâitul vântului și zgomotul valurilor care se rostogoleau pe plajă. Se simțea că oceanul era acolo, foarte aproape.

Deprimat de perspectiva de a-și găsi apartamentul gol și friguros, și conștient că băuse puțin cam mult, Nathan acceptă invitația fără să se lase prea mult rugat.

A doua zi devreme, când Nathan coborî în salon, Goodrich plecase deja la pescuit. Îi lăsase un bilețel pe masă:

„Dacă pleci, închide ușa și aruncă cheile în cutia poștală”.

Urcă în mașină și porni către Staten Island. În timp ce conducea nu înceta să se frământa în legătură cu acest amestec de respingere și de fascinație pe care-l încerca față de Garrett. Bineînțeles, acesta îl puna deseori în încurcătură, dar, în anumite momente, se simțea într-o comuniune perfectă cu el, de parcă s-ar fi înrudit. Erau sentimente contradictorii pe care nu și le putea explica.

Nathan își petrecu ziua supraveghindu-i pe Candice și familia ei. Făcuse numeroase drumuri între cafenea și căsuța în care locuia. Din afară, nu putea decât să bănuiască ce se petrecea în interiorul locuinței. În schimb, observă că „Clint“ avea grijă să iasă pe terasă când voia să fumeze. Sexagenarul își petrecuse timpul lucrând câte ceva dimineața, iar după masă își plimbase nepoțelul. Se simțea bine împreună cu copilul, învelindu-l ca să nu-i fie frig sau manevrând căruciorul cu gesturi sigure.

Nathan îi privise de departe cum se plimbau printre parcelele de gazon englezesc și printre plantele tropicale din sera grădinii botanice. Dacă s-ar fi apropiat, l-ar fi

3 Ea seamănă cu un curcubeu

auzit pe „Clint“ fredonând vechi cântece sudiste în timp ce legăna copilul.

În timpul acestor ore petrecute singur în mașină, Nathan se gândise deseori la Mallory, la momentele fericite care nu vor mai reveni niciodată, la zâmbetul ei și la felul ei de a râde de el și de a-l pune la punct.

Încercase de mai multe ori să telefoneze la San Remo, dar, de fiecare dată, îi răspunsese robotul.

Pentru el, lucrurile nu mergeau spre bine. În momentele astea de deprimare, spiritul îi era mereu asaltat de imaginile fiului său. Își amintea de toate, și toate îi lipseau: contactul fizic, dulceața obrăjorilor lui, căldura creștetului și mânuțele lui mici pe care le agita în toate părțile înainte de a adormi.

În asemenea momente, se chinuia, imaginându-și primul lui Crăciun, primii pași, primii dințișori, primele lui cuvinte...

Spre seară, înainte de a pleca la lucru, Candice trecu în fugă pe acasă. Vinerea, avea un al doilea serviciu, într-un bar popular al orașului. Desigur, ea ar fi preferat să rămână acasă în compania tatălui și a micuțului Josh. Ar fi putut să profite toți trei de acea seară liniștită: să pregătească o cină bună, să aprindă focul în șemineu, să asculte muzică... Dar nu putea pierde ocazia de a mai câștiga niște bani. Se apropia Crăciunul, prilej de bucurie pentru ea dar, în același timp, și o ocazie de a cheltui.

Candice ieși de sub duș și deschise ușurel ușa camerei copilului. Crezuse că-l aude plângând. Fusese doar o părere. Josh dormea de-a binelea. Alarmă falsă, dar era mai bine să fie vigilentă. Vecina ei, Tania Vacero, îi vorbise despre o epidemie de gripă care bântuia prin zonă.

Liniștită, ieși din cameră după ce sărutase obrăjorul bebelușului. În trecere, aruncă o privire la ceasul din cameră. Serviciul ei începea peste douăzeci de minute. Trebuia să se grăbească, să nu întârzie. Se privi în oglindă, se îmbracă rapid cu o fustă și cu bluza uniformei. Joe, patronul barului, nu voia decât chelnerițe sexy, așa cum îi amintea deseori.

Își îmbrățișă tatăl, ascultă recomandările lui de prudență, protestă de formă („Tată, nu mai am paisprezece ani!“) și se pierdu în noapte. Era fericită că era împreună cu el. Se simțea în siguranță că avea un bărbat în casă și apoi... era atât de grijuliu cu Josh...

Trebuie să acționeze de mai multe ori cheia de contact ca să pornească vechiul ei Chevy, singura mașină pe care-o avusese vreodată și a cărei achiziție se plasa în timpuri preistorice, pe vremea începutului de mandat al lui George Bush, tatăl.

Sigur, mașina nu mai era tânără, dar, odată pornită, își făcea treaba pe drumuri scurte.

În seara asta, Candice era veselă. Deschisese radioul și o acompania pe Shania Twain cu refrenul ei:

Man! I feel like a woman!

Cântecul îi fu întrerupt de un căscat lung. Doamne, ce obosită era. Din fericire, mâine era ziua ei liberă, putea să rămână mai mult în pat, să-l ia pe Josh lângă ea. După aceea avea să meargă să cumpere cadouri pentru Crăciun. Descoperise două jucării plușate frumoase în centrul comercial: un urs zâmbitor și o broască țestoasă cu gâtul lung, care i se păruse nostimă. Josh era încă mic. La vârsta asta, copiilor le plac mai mult jucăriile pe care le pot lua cu ei când dorm. Peste câțiva ani, când va fi

mai mare, avea să-i cumpere o bicicletă și apoi cărți și un calculator.

Candice căscă din nou. Chiar dacă unii spun altfel, viața nu era ușoară în țara asta. În fiecare lună, încerca să pună deoparte câțiva dolari pentru studiile micuțului, dar era foarte greu să împace cele două cerințe și câțiva bănuți în plus nu-i cădeau prost. Da, Josh se va duce la universitate și spera că va avea o profesie frumoasă: medic, profesor sau, poate, avocat.

Ora 19.58

Își parcă mașina odată cu un 4x4 solid, bleumarin, și intră în *Sally's Bar*, unde atmosfera era deja încinsă. Cererea de băutură era mare. Berea curgea în valuri și muzica lui Springsteen era la maximum. Era o atmosferă populară, mai degrabă de New Jersey decât newyorkeză.

- Uite-o pe cea mai frumoasă dintre toate fetele, o întâmpină Joe Connoly, care oficia îndărătul tejghelei.

- Salut, Joe.

Connoly era un vechi polițist din Dublin, instalat în Staten Island de șaptesprezece ani. După părerea tuturor, barul lui era un loc *clean*, frecventat mai ales de polițiștii și pompierii din oraș. De când lucra aici, Candice n-avusese nici o problemă: certurile nu degenerau niciodată în încăierări și chelnerițele erau respectate.

Tânăra femeie își înnodă șortul și își începu serviciul.

- Salut, Ted, cu ce te servesc?

Ora 20.46

- Ai un admirator, frumoasa mea.

- Ce-ți trece prin minte, Tammy? întrebă Candice.

- Îți spun eu că ai un admirator. De când ai venit, tipul ăla fercheș de la capătul barului n-a încetat să te privească.

- Bați câmpii, bătrânica mea, zise Candice, ridicând din umeri.

Înșfăcă o tavă cu halbe de bere și se depărtă, aruncând o privire spre bar. Bărbatul avea privirea fixată asupra ei. Nu-l văzuse niciodată. N-avea aerul unui curcan sau al unui pompier.

Fugitiv, privirile li se încrucișară și parcă „ceva“ se produsese.

„Numai să nu-și închipuie că vreau să-l agăț“, gândi Candice.

„Numai să nu-și închipuie că vreau s-o agăț“, gândi Nathan.

De când intrase, se tot întreba cum să intre în vorbă cu ea. Chiar dacă pretinsese contrariul față de Garrett, nu putea să nu fie îngrijorat pentru ea. Trebuia să știe, cu orice preț, dacă ceva din viața ei ar fi putut s-o facă să se teamă de o moarte apropiată.

Dar cum să abordezi o fată într-o vineri seară, într-un bar, altfel decât pe un ton glumeț?

Ora 21.04

- Sunteți nou pe aici, spuse Candice.

- Da, este adevărat. Sunt avocat în Manhattan.

- Vă mai servesc cu ceva?

- Nu, mulțumesc, plec îndată, sunt cu mașina.

Candice se apropie mai mult și îi mărturisi surâzând:

- Dacă nu comandați o altă bere, Joe se va supăra și riscați să vă ceară să părăsiți barul, pentru că ocupați un loc degeaba.

- Foarte bine, atunci vreau încă o bere.

Ora 21.06

- Nu-i rău, judecă Tammy, destupând mai multe sticle de Budweiser cu o viteză uimitoare.

- Încetează cu prostiile, te rog.

- Frumos spus, dar nu e normal ca o fată la anii tăi să fie celibatară.

- Deocamdată, n-am nevoie de un bărbat în viața mea.

În timp ce vorbea, își aduse aminte cu tristețe de ultimele ei aventuri. Din păcate, nimic serios. Flirturi, pe ici, pe colo, dar niciodată ceva suficient de stabil pentru a întemeia o familie adevărată. Pe scurt, se gândi la tatăl lui Josh, un agent comercial întâlnit într-o seară la o veche colegă de liceu. De ce se lăsase îmbrobodită de bărbatul acela? Ce crezuse ea? Era mai degrabă simpatic și povestea frumos, e drept, dar Candice nu se lăsa ușor păcălită. Își amintea adesea mai ales de seara aceea ca de un moment în care simțise o nevoie disperată de a fi dorită de un bărbat. Acea dorință iluzorie nu durase mai mult decât o îmbrățișare și, spre marea ei uimire, descoperise mai târziu că e însărcinată, verificând pe pielea ei zicala că nici un anticoncepțional nu era sută la sută eficace. Nu fusese cătuși de puțin supărată, pentru că din acest episod se alesese cu cel mai frumos cadou din lume, în persoana micuțului Josh. Îl înștiințase pe tatăl copilului despre sarcina ei, dar nu-i ceruse nici ajutor și

nici pensie alimentară. Regreta doar că el nu dorise niciodată să-și vadă copilul. Bineînțeles, ar fi preferat să aibă pe cineva alături, ca să-și crească fiul, dar asta era situația și cu asta, basta. *Forgive and forget*⁴ cum spunea tatăl ei.

Ora 21.08

- Iată berea dumneavoastră.
- Mulțumesc.
- Cu ce treburi pe aici, domnule avocat din Manhattan?
- Spune-mi Nathan.
- Ce căutați în barul nostru... Nathan?
- De fapt, am venit să-ți vorbesc, Candice.
- Avu un moment de tresărire.
- De unde îmi cunoști numele? întrebă ea, neîncrezătoare.
- Toți apropiații te numesc Candice... constată el surâzând.
- OK, admise ea, un punct pentru dumneata.
- Ascultă, reluă el, n-am putea merge să bem ceva într-un loc oarecare după ce termini treaba?
- Îți pierzi vremea, îl asigură ea.
- Nu încerc să te forțez, promit.
- Inutil să insiști, pe bune.
- Gura ta spune nu, dar ochii spun da.
- Da, cunosc asta. Am mai auzit-o de multe ori, chiar convingător.
- Ai un parfum de iasomie, se mulțumi el să remarce.

Ora 21.12

„Până la urmă, nu e chiar atât de rău“.

Ora 22.02

- Pot să capăt a treia bere?
- N-ai început-o nici pe a doua.
- Da, dar nu vreau să-mi pierd locul la bar.
- Ce poate fi atât de interesant în locul acesta?
- Pot să te privesc.

Ea ridică din umeri, dar nu își putu reține un zâmbet.

- Dacă asta e de ajuns pentru fericirea dumitale...

- Te-ai gândit la propunerea mea?

- Care propunere?

- Să bei un pahar cu mine la încheierea programului.

- Ospătărițele nu ies niciodată cu clienții lor, asta e regula.

- Când barul se va închide, nu vei mai fi ospătăriță, iar eu nu voi mai fi client.

- Remarcă tipic avocățească.

Ceea ce, în gura ei, nu era chiar un compliment.

Ora 22.18

„Nu e rău, dar e prea sigur de el“.

Ora 22.30

- De altfel, nu ies niciodată cu tipi căsătoriți, spuse ea, arătând spre verigheta de pe degetul lui Nathan.

- Greșești, tipii căsătoriți sunt cei mai interesanți, pentru că sunt deja verificați.

- Este o remarcă stupidă, judecă ea.

- E o glumă.

- ... cam proastă.

Nathan avea de gând să-i răspundă, când Joe Conolly se apropie de ei.

- Totul e în regulă, îl asigură ea.

- Cu atât mai bine, mârâi el îndepărtându-se.

Nathan așteptă ca proprietarul barului să se îndepărteze pentru a-și reînnoi propunerea.

- Dar dacă n-aș fi fost căsătorit, ai fi acceptat acel pahar cu vin?

- Poate.

Ora 23.02

- De fapt, sunt despărțit de soție.

- Ce-mi dovedește că e adevărat ce spui?

- Aș fi putut să iau cu mine documentele de divorț, dar nu mă gândeam că-mi sunt necesare ca să invit o fată la un pahar.

- Bine, las-o așa, cuvântul dumitale îmi ajunge.

- Atunci este da?

- Am zis poate...

Ora 23.13

„De ce oare îmi inspiră încredere? Dacă mă mai întreabă o dată, am să spun da...”

Treptat, barul începea să se golească. Rock-ul vânjos al lui Boss cedase locul baladelor lui Tracy Chapman.

Candice își luase o pauză cinci minute și discuta cu Nathan la o masă din spatele barului. O undă de simpatie începea să vibreze între ei, dar conversația lor fu întreruptă brusc:

- Candice, la telefon! strigă Joe din spatele barului.

Tânăra se ridică brusc. Cine putea s-o sune la serviciu!?

Intrigată, apucă receptorul aparatului și, după câteva secunde, figura ei arăta complet descompusă. Devenise palidă, puse receptorul în furcă, făcu câțiva pași nesiguri ca să ajungă la bar și simți cum o lasă picioarele. Nathan, care urmărise scena, se grăbise să o prindă înainte de a cădea. Izbucnise în lacrimi în brațele lui.

- Ce s-a întâmplat?

- ... Tata... a avut o criză cardiacă.

- Cum așa?

- O ambulanță a venit să-l ia la spital.

- Hai, te duc acolo, zise Nathan, luându-și haina.

Spitalul din Staten Island - Secția de cardiologie, terapie intensivă

Încă îmbrăcată în uniformă ei, Candice se grăbi către medicul care se ocupa de tatăl ei, spunând în gând o rugăciune pentru ca veștile să fie bune.

Se afla în fața lui. îi citi numele pe ecuson: Doctorul Henry T. Jenkins. Privirea lui Candice era rugătoare: „Dați-mi speranțe, domnule doctor, spuneți-mi că nu e

nimic, că pot să-l iau acasă și că putem petrece împreună Crăciunul. O să am grijă de el, o să-i prepar ceaiurile și supele, cum făcea și el când eram mică, spuneți-mi că...”

Dar doctorul Jenkils nu avea obiceiul să citească în ochii pacienților săi sau ai apropiaților lor. Cu vremea, învățase să se blindeze și să „nu se implice personal”. Era o necesitate pentru el: prea multă compasiune îl descumpănea și-l împiedica să-și facă meseria. Avu o mișcare de respingere când Candice se apropie prea mult de el. Îi ținu un discurs profesional:

- Domnișoara, tatăl dumitale a avut norocul să cheme ambulanța mai înainte de a se prăbuși. Când l-au găsit, prezenta toate simptomele unui infarct. Sosind aici, era deja în stop cardiac. Am făcut tot ce se putea pentru a-l reanima, dar nu a supraviețuit. Sunt dezamăgit. Dacă vreți să-l vedeți, o infirmieră vă va conduce în camera lui.

- Nu, nu, nu! strigă ea, cu fața inundată de lacrimi. Abia venisem să-l văd. Nu e drept! Nu e drept!

Tremurând, se simțea de parcă o prăpastie amețitoare s-ar fi deschis sub ea și, din nou, singurele brațe pe care se putu sprijini erau cele ale lui Nathan.

Avocatul preluă controlul. Se interesă mai întâi ce era cu Josh: micuțul fusese adus odată cu bunicul său la spital și își aștepta mama la etajul de pediatrie. O însoți pe Candice până în camera în care se afla corpul, acum fără viață, al tatălui ei. După ce îi mulțumi lui Nathan pentru ajutor, tânăra femeie îl rugă să o lase singură pentru un moment.

Revenit în hol, întrebă la biroul de informații dacă doctorul Goodrich era de gardă în seara aceea. I se

răspunse că nu. Consultă anuarul telefonic și reuși să-l găsească la centrul de îngrijiri paliative.

- Garrett, te-ai înșelat cu totul, îl anunță el cu o voce aproape bucuroasă.

Era de-a dreptul emoționat, în timp ce ținea receptorul în mână, tremurând.

- Despre ce e vorba?

- Nu Candice trebuia să moară!

- Cum? Ce vrei să spui?

- Tatăl ei.

- Ascultă, Nathan, nu înțeleg o vorbă din ce...

Avocatul respiră adânc ca să-și stăpânească emoția.

- Sunt la spital, explică el mai calm. Tatăl lui Candice tocmai a decedat din cauza unui stop cardiac.

- La naiba, scăpă doctorul, surprins.

Vocea lui Nathan tremura acum de mânie:

- Ei, ia spune, cum de n-ai prevăzut moartea asta? Cum de n-ai văzut mica lui aureolă?

- Nu, admise Goodrich, n-am prevăzut nimic, dar nu m-am apropiat niciodată prea mult de acest om, ca să mă pot pronunța.

- Ascultă, cred că a sosit vremea să trag o linie sub teoriile dumitale obscure! Moartea a lovit alături, ai face mai bine să recunoști.

- Nu te ambala. Omul acesta avea o vârstă, suferea poate de inimă... Moartea lui nu dovedește nimic.

- În orice caz, tot ce știu, Garrett, este că ea, Candice, e salvată.

- Sper să ai dreptate, sper din adâncul sufletului.

Acasă la Candice Cook, la ora trei dimineața

Încăperea era cufundată în întuneric. Numai câteva lumânări de Crăciun aprinse, lângă fereastră, permiteau să se distingă conturul obiectelor și al figurilor. Candice adormise pe canapeaua din salon, dar tresărea din când în când și părea că are febră. Nathan o privea ca hipnotizat. Știa că somnul ei era agitat de forțe malefice. După ce îl luaseră pe Josh, o însoțise acasă, în jurul orei unu. Tânăra femeie era atât de doborâtă, încât se lăsase condusă ca un automat. Discutaseră un timp, apoi Nathan o convinsese să ia somniferul pe care unul dintre medicii din spital i-l prescrisese.

Un plânset scâncit răzbătu din camera de alături. Cu ochii mari, în mijlocul patului, Josh se trezise.

- Salut, amice, nu-ți fie frică, îl liniști el, luându-l în brațe.

- ... apă... ceru micuțul.

Îi dădu puțină apă și îl luă cu el în salon.

- Cum e, bebelușule?

- He... be... be... încercă să repete Josh.

Nathan îl sărută pe frunte.

- Mama doarme, șopti el.

- Ma... han...

Îl luă cu el pe fotoliu și-l legănă ușor. Îi murmură chiar câteva măsuri din *Brahms' Lullaby*. Nu mai cântase cântecelul acela de leagăn de la moartea fiului său și emoția îl coplesii, obligându-l chiar să se oprească.

După câteva minute, Josh adormi. Nathan îl puse în pătuț și se întoarse în salon. Candice continua să doarmă.

Înainte de a pleca, îi scrise câteva cuvinte pe spatele unei liste de comisioane pe care o lasă pe masă.

Afară ninge.

14 decembrie

Candice trase zăvorul și privi prin ușa întredeschisă.

- A, tu ești, intră.

Nathan pătrunse în bucătărie. Era ora nouă. În scăunelul lui, Josh terminase de molfăit micul dejun.

- ... zi... ua, spuse copilul.

- Salut, micuțule Josh, răspunse Nathan adresându-i un surâs.

Candice trecu cu mâna prin perișorul copilului, privindu-l pe avocat.

- Vreau să-ți mulțumesc că ai rămas atât de târziu aseară.

- Pentru nimic, cum te simți?

- Așa și așa, îl asigură tânăra femeie, chiar dacă ochii ei mărturiseau contrariul.

Nathan îi arată un set de chei pe care le scosese din buzunar.

- Ți-am adus mașina.

- Mulțumesc. Ai fost, cu adevărat... foarte bun, spuse ea, îndepărtându-și brațele. Ți-ai lăsat mașina în parcare a lui Joe?

Nathan dădu din cap.

- O să te duc acolo, propuse ea, dar mai înainte, stai să bei o cafea cu noi.

- Cu plăcere, răspunse el, așezându-se.

Lăsa să se scurgă câteva secunde, apoi începu:

- De fapt, aş vrea să-ţi cer ceva, o anunţă el, punând pe masă o mapă din piele.

- Ce? întrebă Candice îngrijorată, ca şi cum atâta amabilitate din partea unui bărbat nu putea fi decât o surpriză neplăcută.

- Aş vrea să accepţi...

- Ce anume?

- ... nişte bani, spuse Nathan, aş vrea să accepţi ceva bani ca să-ţi creşti copilul.

- Este... e o glumă? spuse ea, punându-şi ceaşca pe masă, ca să nu-i cadă din mână.

- Nu, vreau să te ajut.

- Dar... drept cine mă iei?

Mânioasă, se ridică de pe scaun. El încercă s-o liniştească.

- Calmează-te, Candice, nu-ţi cer absolut nimic.

- Eşti chiar nebun, repetă ea, n-am nevoie de banii tăi.

- Ba da, ai nevoie! Ai nevoie... ca băiatul tău să-şi facă studiile. Ai nevoie, pentru că maşina ta are trei sute de mii de kilometri la bord şi e gata să te lase în orice moment. Ai nevoie, pentru că nu mai ai pe nimeni care să te ajute.

- Şi... cam câţi bani ai vrea să-mi dai? nu se putu abţine tânăra femeie să întrebe.

- Să spunem... o sută de mii de dolari, propuse Nathan.

- O... o sută de mii de dolari! Dar... e... imposibil. Nu există cineva care să nu ceară nimic în schimbul atâtor bani, nu există aşa ceva!

- Uneori, roata se învârte... Să spunem că ai câştigat la loto.

Ea rămase tăcută pentru câteva secunde.

- Nu e vorba cumva de o spălare de bani sau...

- Nu, Candice, nu sunt bani murdari. Nu există nimic ilegal în povestea asta.

- Cu toate astea... nici nu te cunosc!

- Tot ce ți-am spus ieri despre mine este adevărat, afirmă Nathan deschizând mapa. Mă numesc Nathan Del Amico, sunt un avocat renumit din Park Avenue, am o reputație de om integru și afacerile mele sunt tot ce poate fi mai cinstit. Ai aici o grămadă de documente care dovedesc afirmațiile mele: pașaportul, contul meu din bancă, articole din ziar care vorbesc despre mine...

- Nu insista, îl întrerupse Candice, nu merg pe combinația asta.

- Acordă-ți un timp de gândire, ceru Nathan, coborând din vechea ei mașina.

Se aflau în parcare goală în fața lui *Sally's Bar*. Candice îl însoțise pe avocat să-și ia mașina.

- Dar m-am gândit deja, nu vreau să dau socoteală nimănui de felul în care îmi duc viața.

- N-ai să-mi dai nici un fel de socoteală, nici mie și nici altcuiva, promise el aplecându-se pe fereastră. Poți folosi această sumă așa acum îți convine.

- Dar nu înțeleg de ce te privesc pe tine problemele mele.

- În urmă cu o săptămână, nu ți-aș fi făcut o asemenea propunere. Dar de atunci unele lucruri s-au schimbat în viața mea... Ascultă, n-am fost dintotdeauna bogat. Am fost crescut de mama mea, care avea mai puțini bani decât ai tu acum. Din fericire, am putut să-mi fac studiile. Nu refuza această șansă fiului tău.

- Fiul meu își va face studiile, fie că mă vei ajuta tu, fie că nu! se apără Candice.

-... că nu! repetă Josh de pe bancheta din spate, ca și cum ar fi sărit în ajutorul mamei sale.

- Mai gândește-te. Găsești numărul meu de telefon în mapă. Sună-mă după ce vei fi consultat documentele lăsate.

- Cred că discuția e deja încheiată. Cum spunei, aproape că n-am nimic, dar îmi rămâne ceea ce mulți dintre cei mai bogați decât mine au pierdut: onoarea și cinstea...

- Nu-ți cer să renunți nici la una, nici la cealaltă.

- Oprește-te cu vorbele amăgitoare. Propunerile tale sunt prea frumoase ca să fie adevărate. O capcană există. Cine știe dacă n-ai să mă reclami cândva că m-am atins de acești bani?

- Privește-mă în ochi, încercă Nathan apropiindu-se de ea.

- Nu vreau să primesc ordine de la tine.

Cu toate acestea, ea ridică privirea spre el. Nathan îi susținu privirea și îi reafirmă:

- Sunt cinstit, n-ai de ce să te temi de mine, ți-o jur. Gândește-te la fiul tău și acceptă acești bani.

- Răspunsul meu este nu! repeta Candice, închizând portiera. Cred că m-ai înțeles bine. Nu și nu!

Nathan și Candice ajunseseră fiecare la casele lor.

Candice consacră restul dimineții documentelor din mapă.

Nathan își petrecu vremea cu ochii țintă pe telefon.

În fine, la amiaza telefonul sună.

*...Sfâșiat în moarte de
cătore cei lacomi și sălbatici.*

Lucrețiu

După ce parcurse mai toate străzile din cartier, Nathan găsi, în sfârșit, un loc de parcare, reușind să rezolve acest lucru complicat. Alături de el, Candice aștepta ca mașina să se oprească, să-l poată elibera pe micuțul Josh din scăunelul de pe bancheta din spate. îl puse apoi într-un cărucior voluminos, pe care Nathan îl scosese din portbagaj. Băiețelul era binedispus și îngâna de zor cântece năzdrăvane din lumea lui, în timp ce sugea pe-ndelete dintr-un biberon pe jumătate gol.

Toți trei se îndreptară spre clădirea cu cărămizi cenușii și roz, care adăpostea una din sucursalele First Bank din New Jersey.

Era oră de vârf. Din cauza mulțimii și a îngustimii ușii turnante, le trebui ceva vreme să împingă căruciorul în interior. Agentul de pază - un negru tânăr cu figură plăcută - veni să-i ajute, în timp ce făcea unele glume despre instalațiile modeme neadaptate la nevoile bebelușilor.

Pătrunseră într-o sală mare și luminoasă, înconjurată de tot felul de ghișee din sticlă și lemn de culoare închisă, primitoare și elegante, care păstrau intimitatea dintre clienți și funcționari.

Candice răscoli în geantă, pentru a găsi faimosul cec.

- Crezi că este o idee bună?

- Am discutat deja, răspunse politico Nathan.

Candice îl privi pe Josh, se gândi la viitorul lui și se hotărî să se așeze la coadă la un ghișeu.

- Vrei să te însoțesc?

- Inutil, răspunse ea, nu va dura. Mai bine stai jos, spuse ea, arătându-i un grup de scaune din spatele încăperii.

- Lasă-mi-l mie pe Josh.

- O nu, nu, vreau să-l țin în brațe. Mai bine scapă-mă de afurisitul de cărucior.

În timp ce el se îndepărta trăgând după el căruciorul, Candice îi adresă un surâs însoțit de un semn al mâinii.

În clipa aceea, ea îi amintea de Mallory. Era limpede, se atașa din ce în ce mai mult de femeia asta, de simplitatea ei și de liniștea pe care o emana întreaga ei ființă. Era realmente impresionat de legătura dintre ea și fiul ei, de modul în care își săruta copilul și în care-i șoptea lucruri gingașe la ureche, de fiecare dată când el era gata să plângă. Era o mamă senină și atentă. Nu mai contau vesta uzată sau coafura ei comună. N-avea clasa fetelor de la *Cosmopolitm*, dar era mai plăcută și mai sociabilă.

Tot urmărind-o cu privirea, nu putu să nu se gândească la cursul pe care îl luase viața lui. Poate că greșise, dorind să se desprindă, cu orice preț, de mediul social în care se născuse. Poate că ar fi fost mai fericit cu o femeie precum Candice, într-o casă oarecare, cu un câine și o mașină hodorogită împodobită cu o bandă înstelată. Numai cei din clasele înstărite au impresia că oamenii obișnuiți duc o viață monotună. El, care provenea dintr-o familie de oameni simpli, știa însă cum stau lucrurile.

Mai mult decât atât, el nu era genul de om care să prețuiască acel nesfârșit bla-bla legat de importanța lucrurilor mărunte ale vieții, menite să asigure fericirea. Suferise prea mult din pricina lipsei banilor, pentru ca acum, când îi avea, să scuipe de sus. Și, contrar a ceea ce crezuse multă vreme, își dădea seama, din ce în ce mai mult, că nu era suficient să aibă bani și că avea nevoie de cineva cu care să-i împartă. Nu-și mai dorea să se ducă nicăieri fără o ființă care să-l însoțească; fără o voce care să-i răspundă, totul nu era decât tăcere; fără un chip în fața lui, nici el nu mai exista.

Nathan schimbă câteva cuvinte cu agentul de pază din fața ușii. În ajun, echipa Yankeilor anunțase achiziția unui jucător bun pentru apropiatul sezon și agentul se însufleți, imaginându-și meciurile pe care avea să le câștige curând echipa lui preferata de baseball.

Brusc, agentul tăcu, intrigat de un tip cu umeri masivi care împingea ușa de la intrare. Solid ca un baschetbalist, bărbatul purta un fular în jurul gâtului și un sac de sport în bandulieră.

„Proastă idee să porți cu tine un sac atât de mare“, gândi Nathan.

Tipul părea agitat. Vizibil crispat, dacă nu speriat, se întorsese de mai multe ori, cântărindu-i pe cei doi bărbați dintr-o privire. Gardianul făcu câțiva pași în direcția lui. În acel moment, bărbatul schiță intenția de a se așeza la una dintre cozi, dar se opri chiar în mijlocul sălii. Într-o fracțiune de secundă, scoase din sac o armă și o cagulă neagră pe care și-o trase pe cap.

- Hei, voi!

Înainte ca agentul de pază să fi putut interveni, un complice țâșnise din mulțime și îi trăsese două lovituri de

măciucă în cap. Complet zăpăcit, gardianul se prăbușise, iar celălalt profitase ca să-l dezarmeze.

- Nici o mișcare! Nimeni nu mișcă, la naiba! Măinile pe cap!

Cel de-al doilea individ conducea operațiunile. Nu purta cagulă, ci un pantalon de pânză de sac și o vestă a armatei americane. Avea părul decolorat tăiat perie și ochii injectați.

Era înarmat până-n dinți, cu un revolver de calibru mare în mâna dreaptă și cu un pistol-mitralieră pe umăr care putea face nenumărate victime.

- În genunchi! Toată lumea în genunchi, grâbiți-vă!

Au urmat mai multe strigăte. Toți clienții și funcționarii îngenuncheaseră sau se culcaseră la podea.

Nathan se întoarse să o caute din priviri pe Candice. Tânăra își găsisse refugiu într-una din boxe, sub un birou. Îl ținea pe Josh strâns la piept și încerca să-l legene. În șoaptă, îi repeta fără încetare: „E un joc, este un joc, bebelușul meu“ forțându-se să suradă. Ca de obicei, puștiul făcea ochii mari și privea cu interes spectacolul ciudat care se desfășura în jurul lui.

Neliniștea se întipărise deja pe chipuri. Ca toți ceilalți, îngenunchease și Nathan.

„Cum de putuseră pătrunde cu armele? Ar fi trebuit să le controleze sacii la intrare. Și de ce sistemul de alarmă nu se declanșase, pentru Dumnezeu?”

Alături de el, o femeie înspăimântată se ghemuise lângă peretele de lemn al unui ghișeu. Nathan vru să-i șoptească câteva cuvinte de încurajare, dar când deschise gura, simți un fel de descărcare ciudată prin tot corpul și, din nou, durerea din piept. Putea să audă zgomotul surd

al inimii care bătea din răspuțeri. Căută sprayul de trinitrină într-unul din buzunarele hainei.

- Ține-ți mâinile pe cap! strigă la el bruta îmbrăcată cu vesta militară, înainte de a se îndrepta spre cel care părea să fie șeful agenției.

Nu erau decât doi bandiți. Fără îndoială că un complice îi aștepta într-o mașină parcată prin apropiere.

- Tu de colo, vino cu mine, am nevoie de cifrul de la seif.

Banditul îl împinse pe șeful agenției spre o încăpăre din capătul holului. Se auzi o poartă metalică deblocându-se, apoi, după puțin timp, zgomotul vag care indica deschiderea altei uși.

Bărbatul cu cagulă rămăsese în încăpărea principală ca să-i supravegheze pe ostatici. În picioare, pe un birou, voia să arate că e stăpân pe situație și repeta întruna:

- Nu mișcă nimeni! Nu mișcă nimeni!

Dintre cei doi bandiți, el era veriga slabă, pentru că își privea ceasul din când în când și își tot întindea cagula care-l strângea de gât. La un moment dat se impacientă:

- Ce tot faci, Todd? Potolește-te, la naiba.

Dar celălalt, ocupat în sala din spate, nu răspundea.

La un moment dat, nemaistăpânindu-se, banditul își scoase cagula cu un gest brusc. Sudoarea îi scălda fruntea și fața și îi desena pete întunecate sub brațe. Cunoscuse probabil deliciale închisorii și nu-și mai dorea să ajungă acolo.

De data asta juca tare: atac armat, cu violență. Juca tare și timpul trecea.

În fine, „militarul” năvăli în încăpărea principală, încărcat cu un sac mare și greu. Striga către complicele lui:

- Hei, Ari, am terminat recolta.
- Asculta, Todd, să plecăm acum, avem destul pentru...

Dar bărbatul în pânză de sac nu-l asculta.

- Du-te să cauți restul, viermele naibii!

Nathan vru să profite de această situație ca să se apropie de Candice. Inima îi batea nebunește. Se simțea responsabil pentru viața tinerei femei. Dar când ajunsese chiar în dreptul ei, Ari țâșni spre el și îi trase o lovitură zdravănă de picior, care-l proiecta cu capul de birou.

- Tu, ăla, rămâi pe loc, ai înțeles?

Dar „militarul” se repezi spre el și începu să urle:

- Ți-am spus să te duci să cauți banii! îi țin eu sub observație.

Nathan era amețit. Își reveni de bine, de rău, apoi își duse mâna la arcadă. Un fir de sânge i se scurgea de pe tâmplă și îi păta cămașa. Dacă va ieși viu de aici, va rămâne cu fața tumefiată mai multe zile.

În acest timp, Candice făcu o mișcare spre el, ridicându-și capul. Îl chestiona cu o privire întrebătoare care părea să însemne „Cum stai?” Pentru a o liniști, el îi făcu un semn din cap.

Se forță să suradă, dar Nathan constată că era foarte palidă, aproape lividă. O privea în ochi când, brusc, totul i se încetșoșea în minte. Într-o fracțiune de secunda, chipurile lui Candice și ale lui Mallory se suprapuseră.

Din toate puterile lui, și-ar fi dorit să le apere pe aceste două femei de orice act de violență.

Deodată, când nimeni nu se mai aștepta, o alarmă stridentă răsună în toată banca.

Spărgătorii fură cuprinși de panică. Ari țâșni în încăperea centrală, cu mâinile pline de bancnote.

- Ce se petrece, Todd?

- Trebuie să plecăm înainte de a veni curcanii! spuse „militarul”.

- Mi-ai spus că ai debransat sistemul de alarmă! La dracu’, Todd, ziceai că nu riscăm nimic!

Picături de sudoare îi curgeau pe față. Tremura atât de tare, încât scăpă dolarii din mâini.

Todd se apropie de ferestre și zări o mașină care trecea în trombă prin fața băncii.

- Curva de Geraldo a fugit fără noi, speriatul!

- Ce ne facem fără mașină? exclamă Ari, complet descompus.

Dar celălalt nu-l mai asculta. într-o clipă, își pusese sacul pe umăr, înșfăcase pistolul-mitralieră într-o mână și revolverul în cealaltă, împinsese furios ușa băncii și ieșise chiar în momentul în care mai multe mașini de poliție soseau cu sirenele vuind.

Se auziră un schimb de focuri și strigăte.

Ari, care ezitase să-și urmeze complicele, se trezi brusc și închise ușa.

- Nu mișcă nimeni! urlă el îndreptând țeava puștii de 9 milimetri către funcționarii și clienții de pe pardoseală.

Se agăța de arma lui ca de o ultimă protecție.

Nathan nu scăpa pistolul din priviri.

„Câte victime poate face acest nebun furios!?”

Se auzi o nouă serie de focuri de armă, apoi urmă o voce puternică prin megafon:

SUNTEȚI ÎNCONJURAȚI
COMPLICELE VOSTRU A FOST
ARESTAT IEȘIȚI DIN CLĂDIRE
FĂRĂ ARME ȘI FĂRĂ GESTURI BRUȘTE

Dar nu era chiar ce credeau ei.

- Tu, vino aici!

Se întâmplă exact acel lucru de care se temea Nathan: spărgătorul o trase pe Candice de braț fără menajamente pentru a o lua ostatică.

Dar ea nu aparținea categoriei de învinși. Gata de orice pentru a-și salva fiul, se zbătu cu putere și reuși să fugă în spatele sălii, în timp ce Josh urla în brațele ei. Bruscu, Nathan se ridică și se interpușe între Ari și cei doi.

Nebun de furie în fața acesteia rezistențe neașteptate, Ari își îndreptă arma spre Nathan, al cărui creier funcționa cu viteză.

„Poate că mă va împușca, dar Candice nu va păți nimic. Chiar dacă trage în mine, copiii vor intra rapid în sală. Ea nu mai riscă nimic”.

Fiecare secundă părea să se confunde cu infinitul.

Garrett se înșală. Știu că se înșală! Nimic nu este hotărât dinainte. Viața nu poate funcționa așa. Candice este salvată. „Am câștigat, Garrett!! Am câștigaaaat!”

Avocatul era încremenit sub amenințarea armei lui Ari, un Glock 17 Luger din timpul războiului, care se putea cumpăra cu cincizeci de dolari din orice piață de arme din această țară în care, pe fondul grătarelor la iarbă verde, focurile de armă deveniseră un fel de sport național.

Cu privirea complet rătăcită, Ari ținea cu ambele mâini patul armei. Pusese degetul pe trăgaci. Nu se mai putea stăpâni. Urma să tragă.

Nathan ridică privirea către ușa de la intrare. Nu dură decât o fracțiune de secundă, suficientă ca să-l vadă pe omul de pază, revenit în simțiri, scoțând o altă armă ascunsă într-un toc fixat de piciorul lui drept.

Fu atât de rapid, încât Ari nu și-a dat seama de nimic. Gardianul s-a îndreptat cu brațul întins și a tras două focuri. Primul a trecut alături de țintă, dar cel de-al doilea l-a atins pe criminal chiar în mijlocul spatelui și l-a doborât.

Împușcaturile provocară o panică cumplită. Oamenii începură să alerge către ieșire, în timp ce, în sens invers, poliștii și ajutoarele lor dădeau asaltul și invadau interiorul clădirii.

- Evacuați sala! Evacuați! ordonă un polițist.

Dar Nathan se grăbea spre spatele sălii.

În jurul unui corp doborât, se formase un grup.

Avocatul se apropie de cercul de oameni.

Candice era lungită pe podea, în timp ce Josh, îngrozit de spaimă, se agăța cu disperare de ea.

- Chemați ajutoare, strigă Nathan din toate forțele lui. Chemați... chemați o ambulanță!

Primul glonț ricoșase într-una din ușile metalice și străpunsese pieptul tinerei femei, care mustea de sânge.

Se aplecă asupra lui Candice și îi luă mâna.

- Nu muri! Nu muri, te rog! o imploră el căzând în genunchi lângă ea.

Chipul femeii devenise diafan. Deschisese gura ca să pronunțe câteva cuvinte dar nu reușise decât să expulzeze un firisor de sânge care i se scurgea printre buze.

- Nu muri! urlă el din nou, chemând în ajutor toți zeii creației.

Dar ea nu mai exista. Nu mai rămăsese din ea decât un trup neînsuflețit, care n-avea nimic comun cu tânăra femeie care, cu doar o oră în urmă, surâdea vieții și-i spunea povești fiului său.

Cu ochii inundați de lacrimi, Nathan nu mai putea să facă nimic altceva decât să-și pună degetele pe pleoapele ei pentru a-i închide ochii.

O voce întrebă: „Era soția lui?”

Ambulanța Emergency Medical System sosi câteva minute mai târziu.

Avocatul îl strângea pe Josh în brațe. Ca prin minune, copilul nu fusese atins, dar era șocat. Nathan însoți targa care purta corpul lui Candice în afara băncii. În momentul în care fermoarul husei fusese tras peste capul tinerei femei, Nathan se întrebese dacă totul se sfârșise pentru ea. Ce se petrece oare în momentul morții? Mai există ceva după moarte? O continuare?

Întotdeauna își pusese astfel de întrebări după moartea mamei sale și a fiului său.

Pentru prima oară, după o săptămână, cerul era luminat de un soare strălucitor, așa cum se poate vedea uneori la New York, iama. Prin aerul pur sufla un vânt rece și uscat.

Pe trotuare, oamenii speriați își reveneau din groaza acelei dimineți. În brațele lui Nathan, Josh aproape că se sufoca în hohote de plâns.

Complet aiurit, avocatul se simți luat de un vârtej. Auzea frânturi de glasuri din toate părțile, iar ochii lui

înroșiți erau terorizați de dansul girofarurilor mașinilor de poliție. Camerele și jurnaliștii îi interogau pe ostatici.

Strivit de povara remușcărilor și de sentimentul vinovăției sale, Nathan făcu tot ce se putea pentru a-l proteja pe Josh de acest vacarm.

În timp ce cadavrul spărgătorului era evacuat, un polițist de la NYPD⁵, în uniformă albastră, prea strâmtă, îl ajunsese pentru a-i pune câteva întrebări. Era un *latino*, mic și îndesat, cu față de adolescent.

Polițistul începu prin a-i vorbi, dar Nathan nu-l asculta. Cu mâneca de la cămașă, îi ștergea cu atenție fața lui Josh, pe care urmele de sânge se amestecau cu lacrimile. Era sângele lui Candice. Din nou, un val de amărăciune îl învadă și izbucni în lacrimi.

- Eu am omorât-o! Din cauza mea era aici.

Polițistul încercă să-l compătimizească:

- Nu puteați ști, domnule. Sunt dezolat.

Nathan se așeză direct pe asfalt și își cuprinse capul în mâini. Corpul îi era zguduit de spasme. Totul era din greșeala lui. El o grăbise pe Candice spre moarte. Dacă nu i-ar fi oferit nenorociții ăia de bani, n-ar fi pus niciodată piciorul în banca asta și nimic nu s-ar fi întâmplat! El singur era responsabil de acest angrenaj infernal. Nu era decât un pion, plasat în acel moment anume, pentru a participa la un deznodământ care îl depășea. Cum să te hotărăști să accepți o lume în care viața și moartea erau atât de subordonate destinului?

Crezu că aude vocea lui Goodrich care îi repeta ca un ecou:

„Nu poți amâna decizia finală și nimeni nu are știință despre ora morții“.

Ridică privirea plină de lacrimi spre polițist.

Ca pentru a-l consola, acesta îi spuse din nou:

- Nu aveți cum să știți.

*Te rog, deci,
să meditezi la asta,
zi și noapte.*
Cicero

La început, trecutul și viitorul nu existau.

Asta era înaintea mării explozii. Cea care a generat materia, spațiul și timpul.

În enciclopedia, se poate citi că istoria universului nostru a început acum cincisprezece miliarde de ani. Este și vârsta celor mai multe dintre cele mai vechi stele.

Cât despre Pământ, el s-a format acum mai puțin de cinci miliarde de ani. Foarte curând, adică un miliard de ani mai târziu, el adăpostea ființele vii rudimentare: bacteriile.

Apoi, a venit și rândul omului.

Toată lumea o știe, dar uită la fel de bine: timpul umanității rămâne o cantitate neglijabilă în raport cu timpul universului. Și în interiorul acestei firimituri infimize, adică în Neolitic, oamenii au început să devină sedentari și să inventeze agricultura, așezările stabile, comerțul și așa mai departe.

O altă ruptură a intervenit ceva mai târziu, spre sfârșitul secolului al XVIII-lea. Progresiv, economia a căpătat o importanță din ce în ce mai mare, ceea ce a permis creșterea bogățiilor. Mai târziu s-a vorbit de revoluția industrială și de modernitate.

Totuși, puțin înainte de această perioadă, speranța de viață nu era decât de treizeci și cinci de ani.

Moartea era peste tot. Era normală. Era acceptată.

De la origine și până acum, mai bine de optzeci de miliarde de suflete omenești au trăit, au construit orașe, au scris cărți și au compus muzică. Astăzi, vii, nu suntem decât șase miliarde. Morții noștri sunt deci aproape de paisprezece ori mai numeroși.

Ei putrezesc și se descompun sub pașii noștri și în mințile noastre. Ei sunt cei care fac pământul să rodească și ne asigură alimentele.

Unii dintre ei ne lipsesc.

Curând, în câteva miliarde de ani, Soarele își va epuiza rezervele de hidrogen și volumul lui se va mări de sute de ori. Temperatura Terrei va depăși atunci două mii de grade Celsius, dar probabil că specia umană va fi dispărut de multă vreme.

Cât despre univers, el va continua, fără îndoială, să se dilate și să se golească de toate galaxiile lui. Cu timpul, stelele se vor stinge și ele, formând un cimitir imens în cosmos.

E seară, cerul e jos și noaptea calmă.

În apartamentul lui, Nathan Del Amico se lasă invadat de luminile orașului care urcă spre San Remo.

Ascultă zgomotele New York-ului, această mișurare permanentă, cu totul aparte, a claxoanelor și a sirenelor ambulanțelor și ale mașinilor de poliție.

E singur.

Îi este teamă.

Îi lipsește soția.

Și știe că va muri curând.

*Morții nu știu decât
un singur lucru:
că e mai bine să fii viu.*
Dialog din filmul
Full Metal Jacket
de Stanley Kubrick

15 decembrie

Ferestrele larg arcuite lăsau soarele să pătrundă în încăperea spațioasă. Pereții, de un alb fosforescent, erau inundați de lumina, ca în plină vară. Era cald. Un sistem automat și silențios cobora storurile.

Nathan se prăbuși pe canapeaua joasă din stofă englezească de o culoare deschisă.

Puse sticla goală de Corona pe parchetul de lemn auriu. Era a patra și, cum nu avea obiceiul să bea, simțea o greutate ușoară.

De dimineață, rățacea fără rost prin apartament.

Candice murise. Era evident că Garrett deținea această blestemată putere de a anticipa moartea.

Ceea ce însemna că, pentru el, sfârșitul călătoriei era aproape. De-acum, nu se mai îndoia. Goodrich fusese acolo pentru tânărul Kevin, apoi pentru Candice și acum se afla aici pentru el. Era un fapt greu de admis, dar era obligat să-l accepte.

Cum trebuia să acționeze acum, când știa că va muri?
Cum să facă față unui asemenea șoc?

Trăia într-o lume în care domnea spiritul de competiție. O lume care lăsa puțin loc pentru cei slabi.

Din dorința de a se socoti supraom, aproape că uitase ca era muritor.

E adevărat că avusese loc cândva acel incident de la Nantucket, dar nu trăsesese nici o învățătură de pe urma acestuia.

Se ridică și se așeză în fața ferestrelor care îi ofereau o priveliște feerică asupra parcului. Alcoolul îi dăduse dureri de cap, iar în minte i se înghesuiau imaginile cumplite ale morții, ale doliului și ale suferinței. Se gândi la Josh. Fusese cuprins de o durere sfâșietoare când, după zece minute de la sfârșitul tragediei, funcționarele serviciilor sociale veniseră să-i ia băiețelul. Orfan de la vârsta de un an, ce copilărie urma să aibă? Risca să cunoască succesiunea familiilor care îl vor accepta, căminele în care va fi mereu în plus, lipsit de dragoste și de ocrotire.

Nathan se simțea foarte abătut. Nu, nu mai era puternic. De fapt, nu era nimeni. Totul nu atârna decât de un fir: viața lui, ca și aceea a lui Sean.

El, căruia îi plăcea să prevadă totul!

Chiar dacă știa că asta o exaspera pe Mallory, încheiase tot felul de asigurări pentru a se proteja contra celor mai multe riscuri majore: furturi, incendii, inundații, trăsnete, terorism... Dar pentru a se pregăti împotriva acestei afurisite de scadențe nu făcuse nici cel mai mic gest.

Când era întrebat, răspundea că crede în Dumnezeu. Ce altceva ar fi putut spune? Trăia în America, o țară în care însuși președintele jura pe Biblie!

Totuși, în sinea lui, nu crezuse niciodată într-o lume de dincolo sau în supraviețuirea sufletului.

Privi în jur. Apartamentul lui nu era decorat cu ostentație, ci cu un fel de rafinament al simplității și al modernității. Totul era volum, lumină și transparență. Îi plăcea acest loc. La puțină vreme după divorț, îl amenajase el singur, pentru că Mallory n-ar fi acceptat niciodată să locuiască în fostul apartament al tatălui ei. În mod obișnuit, el se simțea acolo în siguranță, protejat de toate aceste materiale naturale precum lemnul și marmura, care alcătuiau mediul său intern și care păreau să traverseze timpul, fără a suferi o alterare imediată sau aparentă.

Pe un perete acoperit de lambriuri erau agățate niște desene făcute de Mallory la mina de plumb. Schițe care erau mărturia unor zile fericite.

Era încremenit de spaimă, dar, în același timp, simțea cum se naște în el un puternic val de mânie.

De ce el? Și de ce așa?

Nu voia să moară atât de repede. Mai avea multe lucruri de făcut în viață: avea o fetiță pe care trebuia s-o vadă cum crește și o femeie de recucerit.

„Sunt alții care trebuie să plece înaintea mea. Poate că nu am făcut nimic în viață care să țină de domeniul transcendent, dar rău cu adevărat nu am făcut.“

Dacă acești Mesageri ai nenorocirii existau, nu era firesc să existe, totuși, o ordine sau o coerență în moarte?

Bineînțeles că nu! În fiecare clipă mor copii și oameni nevinovați. Morții nu-i plac sentimentele frumoase. Oamenii se mulțumesc să se lase trași pe sfoară, spunând că Dumnezeu îi cheamă la el pe cei pe care îi iubește!

Nu, el nu voia să fie chemat nicăieri. Voia să trăiască. Aici și acum. Înconjurat de cei pe care îi iubea.

Ce să facă?

Firea sa nu-i îngăduia să aștepte ca lucrurile să meargă mai departe. Confruntat cu o situație excepțională, trebuia să se agațe de ceva, dar trebuia s-o facă repede, acum când socotelile în răspăr începuseră să se precipite.

Se apropie de o etajeră pe care se odihnea un mulaj în ipsos al mâinii lui Bonnie. își puse mâna pe cea a copilului și, din nou, se gândi la propria lui copilărie.

În mintea lui, perioada aceea rămânea ceva haotic și din ea nu păstrase nici jucării, nici albume cu fotografii. De altfel, nu-i prea plăceau fotografiile...

Privi din nou în jurul lui. Aproape de scară, un înger toscan din teracotă urca balustrada sub ochii impasibili ai unei pantere de piatră, pe care Jordan i-o adusese din Rajahstan.

Era bine că devenise bogat, dar știa că nimic nu putea răscumpăra strâmtorarea din anii copilăriei.

Nathan nu datora nimănui nimic. Din contră, era convins că, în anii aceia în care trăsesese cu greu, găsisese puterea de a se forma.

Căci mai târziu, la universitate, totul se schimbase. Știuse să nu lase norocul să treacă pe lângă el. Voia să reușească, și muncise cu râvnă, neezitând să rămână zile întregi în sălile imense ale bibliotecilor universitare, cufundat în manualele de drept și de analize de caz.

Frecventase și terenurile de sport. Nu fusese un atlet formidabil, dar, contrar tuturor așteptărilor, era unul din preferații fanilor care, cu pletele în vânt, nu pierdeau ocazia să-l încurajeze.

Încă din acea vreme încă, nu-l mai priviseră ca pe fiul unei menajere din Queens, ci ca pe un viitor mare avocat cu multiple posibilități de afirmare.

În schimb, din acea perioadă, păstrase numeroase amintiri.

Traversă camera, se sprijini de balustrada din fier forjat și urcă repede treptele din lavă romană ale scării care duceau spre camera și biroul lui.

La etaj, trecu în spatele peretelui din sticlă opacă și metal care masca un colțisor de odihnă, pe care și-l amenajase singur. Un fel de salon-bibliotecă mansardat în care își păstra discurile și CD-urile.

Pe pereți, se putea vedea o întreagă colecție de caschete și de tricouri cu emblema Yankeilor. Pe o etajeră, o minge de baseball stătea lângă câteva trofee sportive câștigate în timpul universității, precum și o fotografie a lui în fața primei sale mașini, un Mustang cumpărat de ocazie care, pe vremea aceea, avea deja câteva sute de mii de kilometri la bord.

Pentru prima oară, după multă vreme, examină cu nostalgie vechile lui discuri de vinil de la începutul anilor 1980. Din punct de vedere muzical, fusese o perioadă foarte bună: Pink Floyd, Dire Straits, Bee Gees, Madonna - mai înainte ca ea să devină o icoană...

Exista acolo un disc și mai vechi.

„Uite, nu-mi mai amintesc de el. Probabil că este de la Mallory“.

Scoase discul de 33 de turații din raft.

Era *Imagine*, albumul idolatrizat al lui John Lennon.

De pe copertă, fostul lider al celor care fuseseră cândva *Beatles* îl privea, cu ochii goi, deschizând o fereastră pe un cer plin de nori. Cu ochelarii săi mici și

rotunzi, Lennon semăna deja cu o fantomă care plutea pe bolta cerească.

Nu-și mai amintea de discul acela. Desigur, cunoștea cântecul - un imn al păcii universale pe care îl găsea puțin depășit, dar utopiile pacifiste ale cântărețului aparțineau mai curând generației care o precedase pe cea căreia îi aparținea. Nathan întoarse coperta discului. Albumul apăruse în 1971. Pe el se putea citi o dedicație scrisă cu stiloul:

„Pentru Nathan.

Ai fost foarte curajos, campionule. Să nu-ți fie frică de nimic și să ai grijă de tine".

„Campion"? Nu-și amintea cine să-l fi numit campion.

Dedicația se termina cu o semnătură ilizibilă.

Scoase discul din învelișul lui și puse acul la începutul celei de a treia melodii. Titlul ei: *Jealous Guy*.

Primele acorduri de pian răsunară și... dintr-odată, din adâncurile uitării, totul îi reveni limpede în memorie.

Era în 1972.

Toamna.

Într-o încălzire a dispensarului din Nantucket Island.

*În realitate, nu știm nimic,
pentru că adevărul se afla
în fundul abisului.*

Democrit

Sari în Jaguar și porni către Mystic.

Mergea atât de repede, încât era gata să facă un accident la ieșirea spre New Haven. Nu reușea să se concentreze asupra conducerii. Era clar că alcoolul din sânge nu-l ajuta. Prin minte îi defilau tot felul de imagini.

1972.

Avea opt ani.

Din acea perioadă, istoria reținuse începutul afacerii Watergate, călătoria istorică a lui Nixon în China, prima victorie a unui american asupra unui rus la Campionatul Mondial de șah...

În baseball, cei de la As d'Oakland îi bătuseră pe Reeds din Cincinnati în finala campionatului, în timp ce Cowboys din Dallas îi făcuseră praf în Superbowl.

În vara aceea, Nathan o însoțise pe mama sa la Nantucket, la reședința Wexlerilor. Era prima lui călătorie adevărată. Prima oară când vedea și altceva decât cartierul lui din Queens.

Sosi în fața casei lui Goodrich târziu, după-amiază.

Timpul se stricase și mai tare. Un vânt înghețat mătura țărnuț, cerul răscolit se confunda aproape cu marea dezlănțuită, pe jumătate ascunsă de dune.

Sună de mai multe ori, dar nimeni nu veni să deschidă. Ciudat. Era duminică și din câte știa, Garrett venea aici în toate weekendurile.

Dacă Goodrich nu se afla acolo, trebuia să profite. Până acum, medicul fusese cel care trăsesese sforile și era evident că tipul îi ascundea foarte multe lucruri. Nathan trebuia să afle mai multe despre el, dacă nu voia să-l înfunde.

Privi în jur. Vecinul cel mai apropiat se găsea la mai bine de o sută de metri. Trebuia să pătrundă înăuntru. Cu orice preț. Chiar prin efracție. Cel mai simplu era să se cațere pe acoperișul garajului, care era lipit de casă și de acolo să încerce să ajungă la unul din balcoane.

„Nu cred că e chiar atât de complicat.”

Încercă să sară, să se agațe de margine, dar acoperișul era prea înalt. Tocmai se pregătea să facă înconjurul clădirii în căutarea unui obiect care i-ar fi putut servi drept punct de sprijin, când un dulău cu blană neagră, apără în fața lui.

Era cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată.

Animalul se oprise la doi metri de el și îl fixa cu privirea, mârâind amenințător.

„Asta mai lipsea!”

Bestia îi ajungea aproape de mijloc. Dacă l-ar fi întâlnit în circumstanțe mai puțin periculoase, l-ar fi găsit splendid, cu corpul lui puternic și rasat. Dar tot ce vedea pentru moment era un cerber plin de agresivitate, cu fălcile tremurând. Capul și urechile i se ridicaseră. Părul lins și lucios acoperea o blană întinsă la maximum peste cele optzeci de kilograme de mușchi gata să intre în acțiune.

Simți cum îi curgeau pe spinare picături de sudoare rece. Nu fusese niciodată prieten cu câinii. Schiță o mișcare, dar animalul își dublă mârâitul, în timp ce-și arăta colții.

Avocatul făcu un pas înapoi, dar, în acel moment, câinele, încercă să-i sară la gât. Reuși să-l evite și să-l îndepărteze cu o lovitură de picior și, împins de energia disperării, făcu un salt care îi permise să se agațe de marginea acoperișului garajului.

Se credea scăpat, dar simți colții animalului înfigându-i-se în pulpa piciorului.

„Acum, numai să nu cazi. Dacă-ți dai drumul, te va devora”.

Își scutura cu frenezie piciorul ca să scape de câine, dar nu era posibil. Falca puternică a animalului îi sfâșia tendonul lui Achile.

„Monstrul ăsta o să-mi smulgă un picior”.

Rezistă din toate puterile, până când câinele îi dădu drumul. De bine, de rău, reuși să se cațare pe acoperiș cu ajutorul brațelor.

La dracu’!

Se așeză o clipă să-și tragă răsuflarea și se strâmbă de durere. Pantaloniul îi era sfâșiat. Îl dădu deoparte și constată că avea o rană adâncă ce sângera din abundență. Cu atât mai rău. O să se ocupe de ea mai târziu. Pentru moment, se mulțumi cu un pansament improvizat din batistă. Oricum, înapoi nu mai putea da: sprijinit pe picioarele lui musculoase, câinele îl urmărea cu privirea, lingându-și saliva amestecată cu sânge care îi curgea din gură.

„Dezolat, bătrâne, nu sunt comestibil. Sper să nu-mi fi transmis turbarea.”

Cu toată rana, putu să ajungă, fără prea multă acrobație, pe unul din minusculele balcoane ale casei. Așa cum sperase, Goodrich nu închisese ferestrele cu zăvoarele. Se săltă pe pervaz și intră în casă.

„Bun venit în lumea ilegalității. Dacă te prind acum, poți să-ți iei adio de la licența de avocat”.

Își și imagina titlul unui paragraf din *National Lawyer*: „Celebru avocat de la Marble & March condamnat la cinci ani închisoare pentru flagrant delict de spargere”.

Era la etaj. Garrett coborâse cea mai mare parte din storiuri, din cauza vremii proaste, și casa era adâncită în semiîntuneric.

Auzi câinele care continua să latre.

„Imbecilul ăsta o să trezească tot cartierul”.

Trebuia să fie prudent și să acționeze repede.

Ieșind din vestibul, porni pe palierul care ducea mai întâi la cele două camere și apoi pătrunse într-un birou. Era o încăpere mare, cu parchet de culoare deschisă din stejar, plină cu rafturi metalice pe care se afla o cantitate impresionantă de dosare, casete audio și video, dischete și CD-uri.

Parcurse rapid câteva documente. își dădu seama că Goodrich păstra dosarele medicale ale tuturor pacienților de care se ocupa.

„Era o procedură normală?”

Dosarele erau clasate cronologic, după instituțiile în care lucrase medicul de-a lungul carierei, și cuprindeau cazuri începând din 1968 și până în prezent.

Nathan se întoarse nerăbdător în timp: Medical General Hospital din Boston, Presbyterian Hospital din New York, Children’s Medical Center din Washington...

Ajunse la sfârșitul anului 1972.

În anul acela, doctorul Goodrich își terminase rezidențiatul în chirurgie într-un spital din capitala federală. Avea pe atunci douăzeci și șapte de ani.

În vrafal de documente datate 1972, avocatul reperă un carnețel broșat, de culoare maronie.

Jurnal de bord

Dispensarul din Nantucket

12-25 sept. 1972

Asta era! Bănuielile pe care Nathan le avusese când citise dedicația de pe discul lui John Lennon se confirmau: Garrett se găsea la Nantucket în 1972. Timp de două săptămâni, ținuse locul medicului la dispensar. Exact în perioada în care Nathan avusese accidentul! De aceea figura lui îi părea familiară.

Parcurse cu încordare jurnalul și descoperi ceea ce căuta.

19 septembrie

Un caz tulburător la dispensar.

Spre sfârșitul după-amiezii, ne-a fost adus un băiețel de opt ani, în moarte clinică.

După cei care l-au pescuit din lac, puștiul intrase în stop cardiorespirator de câteva minute. Au fost alarmați de strigătele unei fete. Noi i-am făcut electroșocuri, dar fără succes. Cu toate acestea, am continuat să-i masez toracele din toate puterile, în timp ce o infirmiera îi făcea respirație artificială cu balonul.

Împotriva oricărei așteptări, am reușit să-l reanimăm. Trăiește, dar... este încă în comă.

Am făcut bine că ne-am încăpățânat? Nu sunt prea sigur pentru că, dacă băiatul își revine, creierul lui a fost

lipsit de oxigen un timp prea îndelungat și numeroși neuroni au fost distruși. Este de așteptat să rămână, din nefericire, cu leziuni.

Sper ca totuși ele să nu fie ireversibile.

Nathan era răscolit. Amintirile pe care până acum le alungase îi reveneau acum în dezordine. Cu mâinile tremurânde și cu inima gata să-i spargă pieptul, continuă lectura.

20 septembrie 1972

În dimineața asta, devreme, puștiul și-a recăpătat cunoștința și am fost anunțat imediat. L-am examinat cu atenție și mărturisesc că sunt uluit. Sigur că e foarte slăbit, dar își mișcă membrele și înțelege toate întrebările noastre. Îl cheamă Nathan Del Amico. Este un copil timid și închis, dar pare foarte inteligent și am putut schimba cu el câteva cuvinte. Pentru a-i crea o stare de bună dispoziție, am pus să se instaleze în camera lui picupul meu și i-am dat discul lui Lennon. Lasă impresia că-l prețuiește...

La sfârșitul dimineții, a venit mama sa să-l vadă. Este italiancă, femeie de serviciu la Jeffrey Wexler, un om de afaceri din Boston, care are o reședință pe insula. Era foarte îngrijorată și am vrut s-o liniștesc, spunându-i că fiul ei era rezistent și că fusese curajos, dar ea vorbește prost limba noastră și fără îndoială că nu a înțeles decât jumătate din ce i-am explicat.

Mica lui tovarășa de joacă a trecut să-l vadă după-amiază. Este fiica lui Wexler. Era atât de speriată, încât i-am permis să-l vadă pe puști. Este destul de matură pentru vârsta ei și pare să-i poarte o mare afecțiune. De

altfel, ea îi este profund recunoscătoare, pentru că el a salvat-o de la înec.

21 septembrie 1972.

Poate că am fost prea optimist ieri.

În dimineața asta l-am chestionat, mult timp, pe Nathan. Discursul lui părea incoerent. Mă întreb, în cele din urmă, dacă accidentul nu i-a lăsat deja unele sechele.

Pe de altă parte, este un copil prietenos, care are un vocabular bogat și se exprimă foarte bine pentru vârsta lui.

Am înregistrat conversația pe un magnetofon.

Nu știu prea bine ce să cred despre asta.

Trebuia să găsească acea înregistrare. Se îndreptă spre altă etajeră, unde erau amestecate cutii de carton, pline de casete, începuse să caute cu atâta înverșunare încât răsturnă mai mult de jumătate din ele.

Găsi, în fine, o bandă cu inscripția: „21-09-72“.

Pe masa de lucru, lângă calculator, descoperi un casetofon hi-fi. Puse caseta în aparat și, câteva secunde mai târziu, auzi, cu o emoție profundă, cum țâșnesc vocile din trecut.

Goodrich era cel care vorbea primul, cu un ton care se dorea vesel:

- Salut, campionule.

- Bună ziua, domnule.

Uitase complet tonul vocii sale de copil. Era aproape inaudibilă. Crescu volumul sunetului.

- Ai dormit bine?

- Da, domnule.

În fundal, se auzea zgomotul unui cărucior cu roțile. Goodrich era în curs de a-l chestiona, pentru că îi pusese câteva întrebări generale despre starea lui de sănătate, înainte de a-l întreba:

- *Îți amintești ce ți s-a întâmplat?*

- *Va referiți la accident?*

- *Da, povestește-mi.*

Urmă o tăcere care îl obligă pe Goodrich să repete întrebarea:

- *Vrei să-mi povestești?*

După o nouă pauză, Nathan se auzi răspunzând:

- *Știam că am murit.*

- *Cum așa?*

- *Știam că am murit.*

- *De ce crezi asta?*

- *Pentru că dumneavoastră ați spus-o.*

- *Nu te înțeleg.*

- *Când am venit pe targă, ați spus că eram mort.*

- *Ei... nu puteam să spun așa ceva și... oricum... tu nu puteai să mă auzi.*

- *Ba da, eram în afara corpului meu și v-am privit.*

- *Ce tot spui acolo?*

- *Ați strigat foarte tare niște cuvinte pe care nu le-am înțeles.*

- *Vezi că...*

Dar Nathan l-a întrerupt:

- *Infiriera a împins un cărucior care conținea două instrumente pe care le-ați frecat unul de altul înainte de a le pune pe pieptul meu. Apoi ați strigat „dă-i drumul“ și tot corpul meu s-a contractat.*

Ascultând vocea aceea firavă și insistentă, care era a lui, Nathan era complet descumpănit. Ar fi vrut să oprească înregistrarea pentru că presimțea că urmarea nu-i va produce decât suferință. Dar curiozitatea fu mai puternică.

- *Cum de știi toate astea? Cine ți le-a povestit?*

- *Nimeni. Eu pluteam și am văzut totul. Aș fi putut să zbor prin tot spitalul.*

- *Cred că delirezi.*

Nathan nu răspunse și urmă o nouă pauză, înainte ca Goodrich să continue, pe un ton incredibil.

- *Și ce-ai mai văzut după asta?*

- *Nu mai vreau să vorbesc.*

- *Ascultă, îmi pare rău. Nu voiam să spun că delirezi, dar ce-mi povestești este atât de uluitor, încât nu-mi vine să cred. Hai, spune-mi ce ai văzut mai departe, campionule.*

- *Am fost aspirat într-un fel de tunel, cu o viteză foarte mare.*

A urmat iarăși o pauză, apoi Garrett l-a îndemnat să continue.

- *Te ascult.*

- *În timp ce eram în tunel, mi-am revăzut viața dinainte de accident și am zărit niște oameni. Cred că erau morți.*

- *Oameni morți? Ce făceau acolo?*

- *Mă ajutau să străbat tunelul.*

- *Și ce se afla la capătul tunelului?*

- *Nu cred că pot... exprima.*

- *Fă un efort, te rog.*

Copilul continuă atunci, cu o voce din ce în ce mai sigură.

- *Un fel de lumină albă, în același timp dulce și puternică.*

- *Mai spune-mi.*

- *Știam ca aveam să mor. Voiam să mă înec în lumina aceea, dar era un fel de poartă care mă împiedica să o ating.*

- *Ce era în fața acestei porți?*

- *Nu cred că pot exprima.*

- *Fă un efort, campionule, te rog.*

Vocea lui Goodrich devenise acum rugătoare și, după o nouă pauză, Nathan reluă:

- *Existau niște „ființe“.*

- *Ființe?*

- *Una din ele a deschis poarta, ca să mă lase să intru în lumină.*

- *Îți era teamă?*

- *Nu, dimpotrivă. Mă simțeam foarte bine.*

Goodrich nu înțelegea logica copilului.

- *Dar mi-ai spus că știai că ai să mori.*

- *Da, dar asta nu era îngrijorător. Și apoi...*

- *Continuă, Nathan.*

- *Simțeam că sunt lăsat să aleg...*

- *Ce vrei să spui?*

- *Mi se permitea să nu mor, dacă nu eram pregătit.*

- *Și ce ai ales?*

- *Nu. Voiam să mor. Era așa de bine în lumina aceea!*

- *Cum poți spune așa ceva?*

- *Aș fi vrut să mă topesc în ea, în lumină.*

- *De ce?*

- Pentru că așa era.
- Ce?
- Moartea.
- Și de ce nu ai murit?
- Pentru că, în ultima clipă, mi-a fost dat să am o viziune și am decis să revin.
- Cum era viziunea aceea?
Cu ochii încețoșați, Nathan se auzi răspunzând cu o voce aproape de neauzit.
- Îmi pare rău...
- Cum?
- Asta nu vă privește.
- Ce era, Nathan?
- Nu vă privește. îmi pare rău.
- Nici o problemă, campionule, nu e nici o problemă.
Fiecare are dreptul la secretele sale.

Înregistrarea se oprea aici. Și Nathan începu să plângă. Plângea cu lacrimi fierbinți și fără nici un fel de reținere, cum numai copiii îndrăznesc s-o facă, apoi se liniști și apăsă pe butonul de derulare rapidă. Dar nu mai era nimic altceva.

Se cufundă din nou în lectura jurnalului.

23 septembrie 1972

De două zile, nu am încetat să reflectez la vorbele lui Nathan și nu înțeleg cum a putut să-mi dea detalii atât de precise despre îngrijirile medicale pe care i le-am acordat.

Pare ceva... puțin... ca și cum ar fi revenit de... pe lumea cealaltă.

Nu am auzit niciodată asemenea lucruri ieșind din gura vreunui pacient, și cu atât mai puțin din cea a unui copil. Este tulburător și mi-ar plăcea să discut cu confrății mei, dar îmi este teamă că subiectul constituie un tabu al lumii medicale. Desigur, există acea elvețiancă, Miss Kubler-Ross, de la Billings Hospital din Chicago. Îmi amintesc că am citit în Life că ea crease un seminar de dialog cu muribunzii. Cred că articolul a stârnit scandal și a fost concediată. Totuși, se povestește că a reușit să obțină zeci de mărturii de la persoanele care au trăit asemenea experiențe.

Mă întreb dacă n-ar trebui s-o contactez.

25 septembrie 1972

Puștiul a ieșit astăzi din spital. Starea lui generală a fost socotită satisfăcătoare și nu l-am mai putut reține. Ieri-seară, am încercat să am o nouă discuție cu el, dar s-a închis în sine, precum o stridie, și cred că n-aș mai fi obținut nimic de la el.

Când mama lui a venit să-l vadă, în dimineața asta, am întrebat-o dacă avea obiceiul să-i vorbească copilului ei despre îngeri și despre rai, dar mi-a spus că nu, și nu am mai insistat.

Când a plecat, i-am oferit lui Nathan pickupul și discul lui Lennon.

Noaptea învăluisese camera.

Era frig, dar Nathan nu era conștient de asta. Era adâncit în propriul lui trecut, în acea copilărie pe care o socotise uitată și care reînvia acum cu brutalitate; așa că nu auzise mașina care oprise în fața casei.

Cineva aprinse o lumină în birou.
Nathan tresări și se întoarse către ușă.

*Toate zilele merg către moarte,
dar numai ultima ajunge la ea.*

Montaigne

- Văd că ai făcut cunoștință cu Cujō⁶.

Garrett Goodrich se afla în pragul ușii și observa cu interes medical piciorul rănit al lui Nathan.

- Ce faci acolo, Garrett? întrebă avocatul închizând jurnalul ca un puștan prins asupra faptului.

Cu un surâs amuzat pe buze, Goodrich replică cu un ton răutăcios:

- Nu crezi că eu ar trebui să fiu cel care îți pune o asemenea întrebare?

Tremurând de furie, Nathan izbucni:

- De ce nu mi-ai spus? De ce mi-ai ascuns că m-ai îngrijit acum treizeci de ani?

Medicul ridică din umeri.

- Nu credeam că l-ai putut uita pe cel care ți-a salvat viața. La drept vorbind, și eu am fost intrigat din cauza asta...

- Nu mă mai bate la cap!

- Ar trebui să-ți dezinfectez rana.

- N-am nevoie de tine, spuse Nathan, îndreptându-se spre scară.

- Ai grijă, mușcătura de câine este întotdeauna purtătoare de microbi.

Ajuns în josul scării, avocatul se întoarse.

- Oricum, nu mai am prea mult timp, așa că...

6 Titlul unui roman de Stephen King, care povestește destinul ucigaș al unui enorm Saint-Bernard turbat.

- Nu e un motiv ca să grăbești lucrurile, îi strigă Goodrich.

Un foc vioi trosnea în șemineu.

Afară, se auzea vâjâitul vântului care scutura geamurile. Zăpada se adunase în fața casei. Era o noapte furtunoasă, splendidă și înfricoșătoare în același timp.

Așezat într-un fotoliu, Nathan își pusese picioarele pe un scăunel, ținând în mână un grog fierbinte. Se liniștise și părea mai puțin ostil.

Goodrich își pusese ochelarii în formă de semilună ca să-i curețe plaga cu apă și săpun.

- Auuuu!

- Îmi pare rău.

- Oare destinul l-a împins pe câinele ăsta afurisit să-mi grăbească moartea? îl ironiză Nathan.

- Nu-ți face probleme, răspunse medicul curățind compresele, rareori se moare ca urmare a unei mușcături.

- Dar ce te faci cu turbarea și cu tetanosul?

- Îți pun la dispoziție carnetul lui de vaccinare. Dar ar trebui să faci un vaccin antitetanic.

Îi dezinfecta apoi rana cu un antiseptic.

- Auuuu!

- Ei, chiar că ești gingaș! Este adevărat, plaga este destul de adâncă, tendoanele au fost afectate. Cred că mâine ar trebui să treci pe la spital.

Nathan luă o înghițitură de grog și își lăsă privirea să plutească în gol înainte de a întreba:

- Explică-mi, Garrett, cum am putut supraviețui acelui înec?

- Fenomenul în sine nu are nimic excepțional: adeseori au fost reanimați copii care au căzut în lacuri sau în râuri.

- Cum este posibil?

Garrett trase adânc aer în piept, ca și cum ar fi căutat un răspuns simplu la o chestiune dificilă.

- În cea mai mare parte a cazurilor, înecații mor prin asfixie: intră în panică și încearcă să împiedice plămâni să li se umple cu apa. Oxigenul de care dispun se epuizează și mor asfixiați.

- Și ce s-a petrecut în timpul înecului meu?

- Fără îndoială că ai lăsat apa să-ți pătrundă în plămâni, ceea ce ți-a provocat o stare de hipotermie, inima și-a încetinit ritmul, până când a încetat aproape complet să mai bată.

- Și toate acele viziuni nu erau decât un *Near Death Experience*⁷, nu-i așa?

Într-adevăr, la începutul anilor 1970, nimeni nu vorbea de NDE. Dar astăzi fenomenul e bine cunoscut, iar experiențe asemănătoare cu a ta au fost trăite de mii de persoane din toată lumea. Toate istorisirile lor au fost culese și dezvăluite de comunitatea științifică.

- Și se găsesc asemănări cu propria mea situație?

- Da, multe persoane evocă același tunel, lumina intensă descrisa de tine și aceeași senzație de a se îmbăia într-o iubire infinită.

- Dar de ce nu am murit?

- Simplu, pentru că nu-ți sunase ceasul. Asta-i tot.

- Auuuu! Nu-i adevărat, cred ca faci intenționat ca să mă doară.

- Scuza-mă, mi-a alunecat mâna.

- Asta e... N-ai decât să mă iei drept un nătărău.

Medicul își ceru din nou scuze și îi aplică un pansament, cu unguent antibiotic. Dar curiozitatea lui Nathan nu era satisfăcută și continuă cu întrebările:

- Nu pot fi interpretate aceste NDE ca o probă a victoriei vieții asupra morții?

- Cu siguranță că nu, răspunse medicul pe un ton categoric. Dacă acum te afli aici, înseamnă că nu erai mort.

- Dar atunci unde eram?

- Undeva, între viață și moarte. Nu erai încă pe lumea cealaltă. Am putea, pur și simplu, să considerăm că e posibil ca o stare de conștiință să subziste în afara funcționării normale a creierului.

- Dar nimic nu probează că starea e de durată.

- Da, e drept, aprobă medicul.

Și, așa cum mai făcuse și altădată, încercă să culeagă mărturisirile avocatului.

- Spune-mi, ce a fost cu acea viziune, Nathan?

Figura acestuia din urmă se întunecă.

- Nu-mi mai amintesc de ea.

- Hai, nu fi copil. Vreau să știu, nu înțelegi?

Dar Nathan era la fel de hotărât să tacă.

- Ți-am spus că nu-mi amintesc.

Goodrich înțelese că nu va mai obține nimic de la el. La urma urmei, reticența acestuia era de înțeles. Fusese atât de aproape de moarte în timpul înecului, trăise o experiență atât de ieșită din comun, încât era aproape normal să vrea să păstreze pentru el măcar o parte din acest mister, din această supraviețuire miraculoasă.

Ca pentru a rupe tăcerea grea care începuse să se instaleze între ei, Goodrich își palpă abdomenul și spuse cu un ton vesel:

- Ce-ai zice de o mâncare zdravă?

Așezați la masă în bucătărie, cei doi terminaseră de mâncat. Garrett se servise copios de mai multe ori, în timp ce Nathan abia se atinsese de mâncare.

După aproximativ douăzeci de minute, o pană de curent cufundase încăperea în întuneric. Goodrich se dusesse la tabloul electric, dar revenise scuzându-se că nu avea siguranțe. Aprinsese două vechi felinare, care răspândeau în cameră o lumină tremurătoare.

Avocatul își întoarse capul spre fereastră. Vremea nu voia să se liniștească. Schimbările de direcție ale vântului erau frecvente și se părea că bate din toate părțile în același timp. Totul era atât de dens și întunecat, încât nu se mai vedea aproape nimic prin geamuri. Nici nu putea fi vorba să mai iasă pe o așa vreme.

Nathan clătină din cap și murmură ca pentru el:

- Mesagerii...

Goodrich ezita să vorbească. Era pe deplin conștient de șocul emoțional pe care-l suferise avocatul.

- Nu mai ești sceptic? Întrebă plin de precauție.

- Sunt la pământ. Ce crezi? Crezi că pot sări în sus de bucurie pentru că sunt următorul pe listă?

Goodrich nu-i răspunse. Și de altfel, ce ar fi putut să-i spună?

- Sunt prea tânăr ca să mor! afirmă Nathan, dându-și, în același timp, seama, de fragilitatea unui asemenea argument.

- Nimeni nu e prea tânăr pentru a muri, replică cu severitate Garrett. Murim la ora prevăzută, asta e tot.

- Nu sunt pregătit, Garrett.

Medicul suspină.

- Rareori suntem pregătiți.
- Îmi trebuie timp, strigă Nathan ridicându-se de la masă.

Medicul caută să-l rețină.

- Unde te duci?

- Am înghețat aici, mă duc să mă încălzesc în salon.

Se înveli într-o pătură scoțiană care se afla pe canapea și se duse, șchiopătând, să se așeze în fața căminului.

Medicul îl ajunse după două minute.

- Ai nevoie de ceva reconfortant, spuse el, întinzându-i un pahar de vin alb.

Nathan îl dădu peste cap. Vinul avea un gust de miere și de migdale prăjite.

- Sper că nu vrei să mă otrăvești.

- Glumești, este un *sautemes millesime!*

Avea sticla în mâini. Se servi și el cu un pahar și se așeză lângă avocat.

Flăcările mari ale șemineului luminau încăperea cu o culoare stacojie. Umbrele deformate ale celor doi bărbați se agitau straniu pe pereți.

- Nu există posibilitatea unor negocieri? întrebă Nathan cu o minimă speranță.

- Nici să nu te gândești.

- Nici măcar pentru cei care s-au purtat bine?

- Nu fi ridicol!

Avocatul își aprinse țigara și trase un fum.

- Atunci, povestește-mi, Garrett, spune-mi tot ce știi despre Mesageri. Cred că am dreptul să știu.

- Esențialul ți l-am explicat deja. Pot să presimt cine va muri, dar alte previziuni nu am: nu sunt omniscient și nu dețin nici o forță particulară.

- Nu ești singurul în această situație, nu-i așa?
- Exact. Experiența m-a învățat că există și alți Mesageri.
- Un fel de confrerie?
- Dacă vrei, da. Lumea este populată cu Mesageri, dar puțini le cunosc existența.
- Îmi vine greu să cred.
- Te înțeleg.
- Și cum vă recunoașteți? Vreau să spun, voi între voi...
- Există puține semne vizibile. Adeseori este suficient... ceva... un nimic... un schimb... o privire și... înțelegi?
- Nu sunteți nemuritori?
- Figura lui Garrett luă un aer fals înspăimântat.
- Bineînțeles că nu, Mesagerii îmbătrânesc și mor ca toată lumea. Nu mă privi așa. Nu sunt un semizeu. Nu sunt decât un om, la fel ca tine.
- Nathan se lăsă purtat de curiozitate.
- Dar nu ai avut această putere dintotdeauna, nu-i așa? Când m-ai îngrijit, în 1972, nu o aveai, nu-i așa?
- Nu, dar faptul că drumurile noastre s-au întâlnit a trezit în mine interesul pentru NDE și pentru îngrijirile paliative.
- Și cum au început toate astea? Te-ai trezit într-o dimineață spunându-ți: „Asta e, sunt un Mesager”?
- Garrett rămase evaziv:
- Când se întâmplă asta, o știi.
- Cine este la curent? Ai fost căsătorit, Garrett. Cei din familia ta știau?
- Nimeni nu trebuie să știe. *Niciodată*. Ți-ar plăcea să trăiești cu cineva care are acest gen de putere?

- Dar ai posibilitatea de a alege?
- Sunt lucruri pe care este greu să le refuzi. Cât despre alegere...

- Dar cum sunt recrutați Mesagerii? Este vorba de o pedeapsă sau de o recompensă?

Figura lui Goodrich se întunecă și ezită multă vreme.

- Nu știu să-ți răspund, Nathan.

- Aș putea cel puțin să știu de ce unele persoane au dreptul la un Mesager?

- La drept vorbind, nici eu însumi nu știu. Suntem un fel de lucratori sociali, știi foarte bine. Nu noi îi alegem pe cei cu care avem de-a face.

- Și... mai exista... ceva după moarte?

Goodrich tocmai se ridicase să pună un butuc în șemineu. îl privi cu atenție pe Nathan și îl găsi teribil de afectat. Timp de câteva secunde, se gândi din nou la băiețelul pe care îl îngrijise în urmă cu treizeci de ani. Ar fi vrut, din nou, să-l ocrotească.

- Ajută-mă, Garrett.

- Nu știu mai mult decât tine despre viața de după moarte. Totul este de domeniul credinței.

- De ce nu ești ceva mai clar? Spune-mi cel puțin că am dreptate. Timpul ne grăbește, nu-i așa?

- Da, admise Goodrich, timpul ne grăbește.

- Atunci, ce mă sfătuiști?

Goodrich depărtă brațele în semn de neputință.

- Totul mă face să cred că încă îți mai iubești soția. Fă cumva ca ea să știe.

Dar Nathan clătină din cap ca să-și exprime dezaprobarea.

- Cred că nu este momentul, că nu suntem încă pregătiți.

- Nu sunteți pregătiți? Păi, grăbește-te, pentru Dumnezeu! Cum spuneai tu însuși, timpul este socotit.

- Cred că s-a terminat, Garrett. Ea se întâlnește cu un alt bărbat de mai multă vreme.

- Nu e un obstacol de nedepășit pentru unul ca tine.

- Nu sunt Superman.

- Este adevărat, admise medicul cu un surâs binevoitor. Apoi, încruntându-se, ca și cum ar fi făcut un efort de memorie, adăugă: îmi aduc aminte de ceva.

- Te ascult, spuse Nathan cu un aer interesat.

- Este de pe vremea accidentului vostru. Era în a doua sau în a treia zi, Mallory venise să-ți facă o vizită într-o după-amiază. Dar dormeai adânc și îi interzisesem să te trezească. Ea rămăsese aproape o oră să te privească dormind. Și plecând, te-a sărutat.

- Cum de îți amintești de asta?

La lumina felinarului, îi văzu ochii strălucind.

- Pentru că era ceva foarte intens. Venea în fiecare zi să te vadă, adăugă el cu un ton emoționat.

Nathan, care se lăsase furat de povestirea lui Garrett, părea să revină la o realitate mai tristă.

- Nu se construiește o viață pe câteva amintiri din copilărie, știi foarte bine. Relațiile mele cu Mallory au fost întotdeauna foarte complicate.

Goodrich se ridică.

- Este cazul celor mai multe cupluri, spuse el, îmbrăcându-și paltonul.

- Hei, unde pleci?

- Mă întorc la New York.

- În plină noapte? Pe vremea asta?

- Nu e prea târziu. Și acum, cât se mai poate circula, drumurile sunt bine degajate, ceea ce nu va fi cazul

mâine dimineață. De altfel, te sfătuiesc să faci și tu la fel dacă nu vrei să rămâi blocat aici toată săptămâna.

Cât ai clipi, fu aproape de ușă.

- Nu uita să lași cheia în cutia poștală.

Se întoarse spre avocat și adăugă:

- L-am închis pe Cujo în garaj, dar evită să faci vreo tură.

Rămas singur, Nathan se adânci în contemplarea focului care începea să se stingă în șemineu, întrebându-se cum făcea Goodrich să-și păstreze zâmbetul, pe când se scâldea într-un mediul funebru cum era al său.

Încă în stare de șoc, își spuse că și el trebuia să facă față. Se zbatuse întotdeauna. Nu știa prea bine cum avea să procedeze, dar inactiv nu putea să rămână.

Căci începea să simtă urgența.

Urgența pentru tot.

Lumina nu revenise. Nathan luă unul din felinare și, șchiopătând urcă din nou scara, ca să ajungă în biroul în care erau arhivate dosarele medicale.

În încăpere era un frig teribil și i se făcuse pielea de găină. Puse felinarul pe dușumea. Avea impresia că se afla într-o morgă, înconjurat de destinele amenințătoare ale câtorva zeci de morți.

Luă caseta audio și jurnalul lui Goodrich referitoare la cazul lui și le puse în buzunar.

Înainte de a ieși, nu se sfii să răscolească restul rafturilor, fără să știe prea bine ce căuta. Constată că, în afara dosarelor medicale clasate cronologic, mai erau numeroase cutii consacrate în întregime unor boli. Două dintre ele purtau mențiunea:

Emiliy Goodrich (1947-1976)

Deschise prima cutie și scoase un soi de învelitoare de pe teancul de documente. Era dosarul medical al primei soții a lui Garrett.

Se așează ca un croitor pe dușumea ca să-i parcurgă conținutul. Acolo se afla o întreagă documentație despre boala Hodgkin, o proliferare malignă a sistemului imunitar, de care fusese atinsă Emily.

Alte documente recapitulau lupta pe care o dusese această femeie împotriva bolii, de la diagnosticarea ei, în 1974, și până la moarte, doi ani mai târziu: analize medicale, consultații în diferite spitale, ședințe de chimioterapie...

Deschizând cea de a doua cutie, puse mâna pe un volum gros. Apropie felinarul. Era un album cu de toate, un fel de jurnal intim, cu scrisul rotund al soției lui Garrett, care ținuase o cronică a ultimilor doi ani ai vieții sale.

Era pe punctul de a se aventura în grădina secretă a lui Emily Goodrich. Avea dreptul să o violeze? „Nu e nimic mai rău decât să pătrunzi intimitatea oamenilor,” se gândi el. A cotrobăi prin arhivele lui Goodrich era un lucru, dar a explora jurnalul acestei femei era altceva. Închise albumul.

Totuși, dorința de a ști îl domina. Nu era o curiozitate morbidă, dar Emily își descrisese ultimii ani ai vieții pentru că și ea se aflase în aceeași situație ca și el. Poate că avea de învățat de la ea.

În cele din urmă, deschise jurnalul și îl răsfoi.

Descoperi fotografii, desene, articole de ziar, flori uscate...

Nu era nimic lacrimogen. Era mai degrabă un jurnal plin de sensibilitate artistică. Citi cu atenție câteva

însemnări care convergeau către o singură idee: conștiința morții apropiate ne incită să trăim altfel, să gustăm din plin momentele de răgaz care ne mai rămân, să fim pregătiți că suntem condamnați să mai trăim puțin.

Chiar dedesubtul unei fotografii de-a ei, în timp ce făcea jogging, redactase un fel de legendă:

„Alerg atât de repede, încât moartea nu mă va ajunge niciodată!”

Pe o pagină, lipise o șuviță de păr, de la începutul chimioterapiei.

Existau multe întrebări. Una, în mod special, revenea pe tot mai multe pagini: „Există un loc unde mergem cu toții?”

Jurnalul se termina prin evocarea unui sejur în sudul Franței. Păstrase nota de plată de la hotel și o carte poștală care înfățișa un țărm, stânci și soare. Data din iunie 1976, câteva luni înainte de moartea ei.

În josul paginii, la dreapta, se putea citi: „Vedere de la capul Antibelor”.

Alături, lipise două plicuri mici: primul conținea nisip auriu, celălalt flori uscate.

Apropie unul din plicuri de nas și simți un parfum de lavandă, dar poate că nu era decât rodul imaginației lui.

De ultima pagină era lipită o scrisoare. Nathan recunoscuse scrisul lui Goodrich. Era scrisă ca și cum i-ar fi fost adresată soției lui... dar scrisoarea data din... 1977. Un an după moartea ei.

Explică-mi, Emily,

Cum ai putut trăi o lună de fericire la capul Antibelor, când te știai condamnată?

Cum faci de continui să fii frumoasă și nostimă? Și unde aș fi găsit curajul să nu mă prăbușesc?

Aproape că am petrecut clipe senine. Am înotat, am pescuit și am fript pește la proțap. Am ieșit adesea să ne plimbăm pe plajă, în aerul proaspăt al serii.

Văzându-te alergând pe nisip, în rochița de vară, credeam că moartea te va ocoli, că ai să devii un miracol, sfânta Emily, al cărei caz urma să-i lase perplecși pe medicii lumii întregi, într-o zi, pe terasă, am dat muzica la maximum: Variațiunile Goldberg de Bach, pe care le ascultam deseori. Te priveam de departe și îmi venea să plâng. Dar în loc de asta, ți-am surâs și ai început să dansezi în soare. Ți-ai ridicat brațul și mi-ai făcut semn să mă apropii și să înotăm, în ziua aceea, gura ta era umedă și sărată și, acoperindu-mă de sărutări, mi-ai înfățișat, din nou, cerul, marea și tremurul fierbinte al corpurilor noastre care se uscau la soare.

După un an m-ai părăsit.

Îmi lipsești atât de mult...

Ieri a fost aniversarea mea, dar am impresia că nu mai am vârstă.

Nathan mai răsfoi câteva pagini de album. Din nou, un text scris de Goodrich.

Era un pasaj foarte dur, care evoca agonia lui Emily.

Acum este octombrie. Este finalul.

Emily nu se mai poate ridica.

Acum trei zile, într-un moment de destindere, a cântat pentru ultima oară la pian. O sonată de

Scarlatti cu schimbări repetate de degete pentru mâna dreaptă și cu acorduri arpegiate pentru stânga. Viteza ei de execuție m-a surprins din nou. Învățase sonata asta când era foarte mică.

Când am dus-o la pat, mi-a spus:

„Am cântat-o pentru tine!“

A fost furtună câteva zile. Marea a purtat trunchiuri de copaci, pe care le-a aruncat pe mal.

Emily nu se va mai ridica niciodată.

Am instalat-o în patul din salonul ei, o cameră foarte luminoasă.

Refuză să mai meargă la spital și este mai bine așa. În fiecare zi, vine un doctor să o vadă. Îmi e teamă de raționamentele mele medicale.

Respiră din ce în ce mai greu. Are aproape constant febră cu frisoane încât ai spune că îi este în permanență frig, deși corpul îi este fierbinte. Pe lângă radiator, am aprins focul în șemineu.

În afară de Emily și de doctor, n-am mai vorbit cu nimeni, de o lună de zile.

Privesc cerul și oceanul. Beau mai mult decât ar trebui. Sunt vrednic de milă. Mă credeam destul de diferit față de alții, dar mă adâncesc în alcool ca primul venit. Credeam că îmi va atenua durerea și îmi va permite să uit acest infern. Dar e exact invers. Alcoolul îmi excită simțurile și îmi mărește acuitatea. Nu comportându-mă în acest fel o voi ajuta pe Emily. Nu-mi mai vorbește. Nu mai poate. Și-a pierdut doi dinți. Cumplit. Nu mă așteptam la așa ceva. Nu eram pregătit. Am văzut murind mulți oameni. Moartea face parte din meseria mea. Dar ceea ce trăiesc acum nu poate fi comparat cu nimic.

Am deschis o altă sticlă, dintr-o podgorie vestita, pe care am sorbit-o ca pe o poșircă ordinară.

Astăzi, într-un moment de luciditate, a cerut să i se injecteze o doză de morfină. „Doza” de morfină de care mă temeam, știind foarte bine că ea mi-o va cere mai devreme sau mai târziu.

Am vorbit cu doctorul. N-a făcut din asta o tragedie.

Nathan închise jurnalul, răvășit de ceea ce citise.

Coborî în salon, stinse cele două felinare, încuie ușa și ieși în noapte.

Există un loc unde mergem cu toții?

*Când începi să înveți să trăiești,
e deja prea târziu...*

Aragon

Conducea în noapte, pe drumurile pline de zăpadă.

Seara fusese de-a dreptul impresionantă. Toate emoțiile astea îl cufundaseră într-un fel de melancolie care, puțin câte puțin, se transformase în spaimă, cu senzația cumplită că a pierdut controlul asupra propriei vieți.

În unele momente, pe drumurile pustii, i se părea că nu mai aparține acestei lumi, că devenise un fel de fantomă rătăcitoare pe câmpiile Noii Anglii.

Și încă se mai plângea: prea multă muncă, prea multe impozite, prea multe constrângeri...

La naiba, ce caraghios fusese! Nu exista ceva mai plăcut decât existența lui. Până și o zi de tristețe era, totuși, o zi trăită. Abia acum își dădea seama. Din păcate, nu fusese conștient de asta până acum.

„Da, dar nu ești primul care simte asta, bătrâne. E întreaga problemă a morții: ea te trimite la întrebările esențiale când este deja prea târziu”.

Avu un surâs plin de dezamăgire și aruncă o privire în oglinda retrovizoare, care reflecta imaginea unui bărbat trecut. De fapt, ce credea despre moarte?

„Hai, nu mai este vreme de minciună, micuțul meu Nat.

Am să-ți spun ce va urma: inima se va opri, asta e totul. Omul nu este decât o adunătură de celule. Corpul lui se descompune în pământ sau arde în cuptorul unui

crematoriu și cu asta, gata. Tot restul nu este decât o mare perdea de fum“.

Asta era ce gândea, în timp ce se afunda în noapte.

Era din ce în ce mai frig. Aburii îi ieșeau din gură. Continuând meditațiile sale, dădu căldură la maximum.

„Și dacă, cu toate astea, omul nu se reduce doar la învelișul lui carnal? Dacă mai există și altceva?

Un mister.

Dacă există cu adevărat o forță disociată de corp?

Un suflet“.

Pentru că, la urma urmei, existau ființe capabile să prezică moartea. Dacă i s-ar fi vorbit acum un an despre Mesageri, ar fi spus că e o glumă. Și astăzi? Astăzi, nu se mai îndoia de existența lor.

Și, admitând chiar existența unei energii care ar părăsi corpul după moarte, ce drum ar fi luat ea? Ca să meargă unde? În „lumea cealaltă“ de care crezuse că s-a apropiat când era copil?

Experiența asta a morții iminente îl condusese la porțile a ceva. Atunci, moartea i se păruse teribil de dulce, ba chiar atrăgătoare, ca somnul artificial provocat de o anestezie. Se simțise atât de bine. Atunci, de ce revenise? Făcu un efort să alunge această amintire. Știa, confuz, că acum nu mai era pregătit să înfrunte acel episod al vieții sale.

Acum, spaima îl înăbușea. Ar fi dat orice, numai ca să aibă dreptul de a participa la joc încă o bucată de vreme. Chiar pentru câteva zile sau ore.

Pe măsură ce se apropia de oraș, circulația devenea mai densă. Curând, un panou îl avertiza că se apropia de New-York și, după o oră, era acasă.

Traversă holul de la intrarea în imobilul de la San Remo, atât de elegant în lumina lui filtrată, decorat astfel încât să aibă un aer vechi. De departe, îl zări pe Peter, la postul lui, discutând cu o locatară mai vârstnică. În timp ce aștepta ascensorul, prinse câteva frânturi din conversația lor:

- Bună seara, doamnă Fitzgerald și... sărbători fericite.

- Sărbători fericite, Peter. Sărută-i pe Melissa și pe copii.

„Melissa și copiii?”

Nathan nu știa că Peter avea copii. Nu avusese niciodată timp să stea de vorbă cu el. Iată ceva ce nu era chiar în regulă în viața lui: nu dădea nici un fel de atenție celorlalți. O frază pe care Mallory o repeta foarte des îi reveni în memorie: „A avea grijă de alții înseamnă a avea grijă de tine“.

Închise ușa apartamentului.

Îi trebuiseră aproape două ore ca să intre în Manhattan și era furios. Drumul fusese un infern, pentru că zăpada începuse să se bătătorească și să înghețe pe alocuri. Și asta, fără a mai pune la socoteală rana de la picior și de la pulpă, care îl făcea să sufere cumplit.

De câteva zile, era mult mai atent la durerea fizică, întrebându-se frecvent cum va reacționa corpul lui la apropierea morții. Sfârșitul îi va fi blând sau mai degrabă violent? Hm, era mai bine să nu-și facă iluzii, având în vedere felul în care sfârșiseră Candice și Kevin.

Șchiopătând până la dulăpiorul cu medicamente, înghiți două aspirine ca să-și calmeze durerile, înainte de

a se trânti într-un fotoliu. La stânga lui, pe o etajeră, un *bonsai* de preț era pe cale să-și piardă frunzele.

Nu știuse niciodată cum să se ocupe de acest arbore, un cadou de la Mallory. Ar fi trebuit să-l mai taie din când în când și să-l ude cu un pulverizator; în fiecare zi, arborele se îngălbenea tot mai mult și se desfrunzea inexorabil. Cu siguranță, îi lipsea meșteșugul soției sale pentru toate mărunțișuri care făceau viața mai plăcută.

Închise ochii.

Totul se desfășurase atât de repede. Avea impresia că-și luase diploma alaltăieri și că devenise tată pentru prima oară ieri. Și acum trebuia să se pregătească să plece? Nu, așa ceva nu era posibil.

Un alt gând îl tortura. Și-l imagina pe Vince Tylor în timp ce-și lipea gura de buzele lui Mallory, cum îi mângâia părul, cum o dezbrăca încet, înainte de a face dragoste.

Dumnezeule, dezgustător! Vince nu era decât o brută, fără nici o urmă de subtilitate sau de simț critic. Cu siguranță că Mallory merita mai mult.

Deschise cu greu un ochi, privi la un tablou aproape în întregime alb, care avea în mijloc o pată întunecată, de culoarea oțelului ruginit. Una din picturile soției lui, care îi plăcea foarte mult, chiar dacă n-o înțelegea cu adevărat.

Luă telecomanda ca să zapeze de la un canal la altul: o nouă cădere pe Nasdaq; un clip al lui Ozzy Osbome; Hillary Clinton la David Letterman; figura descompusă a lui Tony Soprano în costum de baie; documente despre Saddam; jurământul unui preot evanghelist; și pentru a sfârși, Lauren Bacall în *Le Port de l'angoisse*,

promițându-i lui Bogart: „Dacă ai nevoie de mine, fluieră”.

Voia să rămână puțin pe canalul acesta, când zări cum clipește robotul telefonic. Făcu un efort teribil să se ridice și apăsă pe butonul aparatului. Imediat, vocea veselă a lui Bonnie răsună în tot apartamentul:

- Salut, tati, eu sunt. Totul e bine? Știi, am învățat astăzi despre cetacee la școală. Voiam să te întreb: n-am putea să mergem, la primăvară, să vedem migrația balenelor la Stellwagon Bank? Mama mi-a spus că ai dus-o acolo acum nu știu câtă vreme și că a fost super. Mi-ar plăcea și mie să merg acolo. Nu uita că o să mă fac veterinar și că asta mi-ar putea folosi. Bine, pe curând. E *Familia Simpson* la tele. Te pup.

Nathan rememora excursia aceea. De la începutul primăverii până la jumătatea lui octombrie, balenele urcă din Caraibe către Groenlanda, luând calea golfului Maine. Este un spectacol care merita, într-adevăr, deplasarea. Bineînțeles că Bonnie trebuia să vadă asta.

Dar nu el va fi cel care o va duce acolo: aprilie era încă departe și, undeva în univers, cineva hotărâse că nu va mai fi „o primăvară viitoare” în viața lui Nathan Del Amico.

Apoi, își aduse aminte de luna mai 1994, de sfârșitul unei după-amiezi răcoroase și însorite în largul lui Massachusetts.

Era cu Mallory, la pupa unui vas închiriat care aruncase ancora chiar deasupra unui banc imens de nisip ivit din ape, între Cape Cod și Cape Ann.

Se afla chiar în spatele ei, cu bărbia sprijinită de umărul ei. Amândoi scrutau orizontul cald al mării.

La un moment dat, Mallory arătase un punct în larg. Un banc cam de cincizeci de balene se ridica din adâncul oceanului, aruncând cu vuiet jeturi de câțiva metri înălțime, într-un somptuos joc de artificii.

Curând, capetele și o bună parte din spatele lor pluteau în apropierea vaporului. Acești mastodonți de cincizeci de tone înconjurau ambarcațiunea, scoțând țipete scurte. Mallory se întorsese spre el, surâzând, cu ochii mari deschiși. Aveau conștiința că trăiau un moment excepțional.

Curând, balenele efectuară un ultim plonjon. Cu o grație infinită, ele ridicară foarte mult cozile lor cu petală dublă, înainte de a dispărea în ocean, scoțând șuierături ascuțite, din ce în ce mai slabe.

Apoi n-a mai fost nimic, în afară de păsările marine care străbateau cerul din nou, ca să reia în stăpânire teritoriul.

Pe drumul de întoarcere, proprietarul vaporului, un vechi pescar din Provincetown, le povestise o istorie nostimă.

Acum cinci ani, două balene cu cocoașă, micuțe, eșuaseră pe nisip. Cea mai mare, un mascul, era rănită la urechea stângă și sângea abundent. Cealaltă părea sănătoasă. Marea nu era prea puternică în acest loc și aveai impresia că balenele ar fi putut să ajungă în larg în orice moment, dacă ar fi vrut. Timp de patruzeci și opt de ore, paza de coastă a încercat să salveze animalul valid, îndreptându-l spre larg, cu ajutorul corzilor și al unor vaporase.

Dar, de fiecare dată când o aduceau în larg, femela scotea strigăte tânguitoare și revenea lângă tovarășul ei de pe mal, încercând să-l atingă, ca pentru a-l apăra.

În dimineața celei de a treia zi, masculul muri și au încercat, pentru ultima oară, să readucă balena supraviețuitoare în apă. De data asta, ea n-a mai încercat să eșueze pe plajă, dar a rămas aproape de mal, înotând în cerc și scoțând șuierături lungi și lugubre, care îi speriau pe vizitatorii rămași pe mal.

Asta a durat destul de mult și apoi, la fel de brusc cum începuse, ritualul funebru se termină: balena a venit încetșor să eșueze pe nisip, unde nu a întârziat să moară, la rândul ei.

- Este extraordinar atașamentul care poate exista între aceste animale, remarcă pescarul aprinzându-și o țigară.

- E totuși stupid, judecă Nathan, fără nici un fel de nuanță.

Nu-i adevărat, declară Mallory, după o mică pauză. Se aplecă înainte pentru a-i șopti la ureche: „Dacă tu ai fi condamnat, și eu aș veni să mor alături de tine.“

El s-a întors spre ea și a sărutat-o.

- Sper să nu fie așa, i-a răspuns el, punându-și mâna pe burtica ei.

Era însărcinată în luna a șasea.

Nathan se ridică brusc.

„Sunt chiar nebun, singur, prăvălit pe canapeaua asta, înnodând trecutul, în loc să fiu cu soția și cu fiica mea?!“

Radio-deșteptătorul afișa ora 2,14, dar, cu decalajul orar, nu era mai mult de unsprezece seara în California.

Luă receptorul și apăsă pe o tastă, ca să formeze primul număr introdus în memorie.

La capătul câtorva secunde, o voce obosită răspunse:

- Da?

- Bună seara, Mallory. Sper că nu te-am trezit.

- De ce mă chemi atât de târziu? Ce e?

- Nimic grav.

- Atunci ce vrei? Întrebă ea cu asprime.

- Poate... mai puțină agresivitate în cuvintele tale.

Ea ignoră remarca lui, dar repetă, ceva mai blând de data asta:

- Ce vrei, Nathan?

- Să te anunț de intenția mea de a veni s-o iau pe Bonnie chiar mâine.

- Cum? Nu ești serios!

- Lasă-mă să-ți explic...

- Nu e nimic de explicat, tună ea, Bonnie trebuie să meargă la școală până la sfârșitul săptămânii!

El suspină.

- Poate lipsi câteva zile. N-ar fi o dramă și...

- Aș putea ști în onoarea cui îți devansezi sosirea?

„Am să mor, draga mea“.

- Mi-am luat câteva zile de concediu și vreau s-o văd pe Bonnie.

- Am stabilit niște reguli.

- De acord, dar este și fetița mea, preciză el cu o voce care trăda confuzia. Îți amintesc că o creștem împreună.

- Știu, admise ea îndulcindu-și puțin vocea.

- Dacă tu mi-ai fi cerut asta, n-aș fi făcut atâta târăboi.

Ea nu spuse nimic, dar o auzea cum respiră la celălalt capăt al firului. Deodată, avu ideea unui compromis.

- Părinții tăi mai sunt la Berkshires?

- Da. Și au de gând să petreacă sărbătorile acolo.

- Ascultă, dacă mă lași să vin s-o iau pe Bonnie mâine, sunt dispus s-o duc să stea câteva zile cu ei.

Ea avu o ezitare înainte de a-l întreba pe ton neîncrezător:

- Tu... ai face tu asta?

- Dacă trebuie, da.

- Este adevărat că nu și-a mai văzut bunicii de multă vreme, recunosc Mallory.

- Atunci ești de acord?

- Nu știu ce să spun. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Voia să pună receptorul jos.

Cum el nu suporta conversațiile astea întrerupte, se hotărî să-i pună întrebarea pe care o avea pe inimă de mai multă vreme:

- Îți aduci aminte de vremea în care ne spuneam totul?

Ea rămase fără grai. El urmă rapid:

- Vremea aceea în care ne țineam de mână când mergeam pe străzi, când ne sunam de la serviciu de trei ori pe zi, când petreceam ore întregi discutând...

- De ce privești înapoi?

- Pentru că mă gândesc la vremea aceea în fiecare zi.

- Nu știu dacă este cel mai bun moment să vorbim despre asta, spuse ea cu o voce obosită.

- Am impresia că ai uitat totul. Nu poți trage o cortină peste tot ce am trăit împreună.

- Dar nici nu fac asta.

Vocea ei își schimbase intonația. Imperceptibil.

- Ascultă... Închipuiește-ți că mi s-ar întâmpla ceva... că mâine ar da peste mine o mașină pe stradă. Ultima imagine pe care ai avea-o despre noi ar fi cea a unui cuplu destrămat.

Ea spuse cu o voce tristă:

- Chiar asta suntem, Nathan.

- Ne-am despărțit plini de mânie și de porniri violente. Cred că ai să-ți reproșezi ani la rând și va fi foarte greu să trăiești cu gândul acesta.

Ea exploda.

- Țin să-ți amintesc că din cauza ta...

Dar, simțind hohotele care îi inundau gâtulejul, nu-și termină vorba și puse receptorul jos.

Mallory își înghiți lacrimile ca să nu-și trezească fata și se așeză pe treptele scării din lemn exotic.

Își uscă ochii roșii cu o batistă de hârtie. Ridicând capul, se cutremură văzându-și imaginea în oglinda cea mare de pe holul de la intrare.

De la dispariția fiului ei, slăbise foarte mult și întreaga ei poftă de viață se risipise. Avea din nou acea alură rece împotriva căreia luptase toată viața. De când era tânără, n-o putea suferi pe Grace Kelly: această distanță glacială, acest fel de a fi perfect pe care îl adoptau uneori femeile care primiseră educația ei. Se temuse întotdeauna de perfecțiune. Nu-și dorea să fie inaccesibilă; din contră, voia să se scufunde într-o lume deschisă celorlalți. De aceea purta, cel mai adesea, jeanși și pulovere largi și confortabile. Într-adevăr, trecuse ceva vreme de când nu mai îmbrăcase un taior din stofă.

Se ridică, stinse toate luminile din cameră, apoi aprinse câteva lumânări și un bețișor parfumat.

În ochii celor mai mulți dintre oameni, trecea drept o persoana stabilă și echilibrată. Totuși, avea o anumită fragilitate din adolescență, în timpul căreia suferise, de mai multe ori, crize de anorexie.

Multă vreme, crezuse că este definitiv sortită acestora... până la moartea lui Sean. Drama se petrecuse

acum trei ani, dar durerea era la fel de vie. Mallory era roasă de certitudinea irațională că totul ar fi fost altfel dacă ar fi fost acolo în acea noapte. Nu trecea o zi fără ca ea să se gândească la primele luni de viață ale fiului ei. Se petrecuse oare acolo ceva ce nu văzuse? Nu cumva ea fusese cea care nu observase cine știe ce semn sau nu recunoscuse vreun simptom?

Când era mică, era cât pe-acți să se înece în lacul acela; de atunci, se cuibărise în ea o cumplită spaimă de moarte. Niciodată nu și-ar fi putut imagina că putea exista ceva mai rău decât propria moarte. Dar după ce devenise mamă, înțelesese că cea mai dură probă era aceea de a asista la dispariția ființei pe care o adusese pe lume. Atunci trebuise să se plece în fața evidenței: da, exista ceva mai rău decât propria moarte.

E drept, citise undeva că, în secolul al XVIII-lea, 90% din copii nu atingeau vârsta de trei ani. Dar era altădată, era o epocă în care moartea era prezentă peste tot și în care oamenii erau mai bine pregătiți să o accepte pe cea a apropiaților lor. În timp ce pentru ea, viața se oprise la acele lungi și teribile luni. Complet descumpănită, își pierduse toate reperele.

Dispariția lui Sean va rămâne pentru totdeauna drama vieții sale, dar cea mai mare deziluzie fusese eșecul căsătoriei lor. De când locuiau împreună, din timpul studenției, crezuse întotdeauna că se va trezi în fiecare dimineață alături de Nathan, până când unul dintre ei se va stinge. Și totuși, asistase neputincioasă la destrămarea cuplului lor. Convinsă că avea o greșeală de plătit, acceptase fără să se împotrivescă prea mult, despărțirea de soțul ei.

Pentru prima oară în viață, se simțise străină de el și fuseseră incapabili să comunice. În momentul în care ea ar fi avut mai mult nevoie de sprijinul lui, el investise mai mult în viața lui profesională, în timp ce ea se închidea în durerea ei.

Ca să facă față situației și să iasă din deprimarea ei, sfârșise prin a se cufunda în activități sociale. În ultimele luni, muncise la crearea unui site pe Internet pentru un ONG care milita pentru însușirea eticii în comportamentul companiilor. Munca ei consta în clasificarea multinaționalelor, în funcție de criteriile privitoare la legislația muncii și a mediului înconjurător. Organizația se ocupa apoi de mobilizarea asociațiilor de consumatori pentru a boicota firmele care foloseau copiii și care nu respectau legile în vigoare.

Dar angajarea ei nu se oprea aici. Câte nu avea de făcut! Locuia în La Joffa, un cartier bogat din San Diego, dar orașul nu era o insulă la adăpost de orice formă de mizerie. În spatele sclipitor al plajelor care scânteiau pe fruntea mării, o parte importantă a populației trăia de azi pe mâine, cu resurse insuficiente, uneori fără un domiciliu real. De trei ori pe săptămână se ducea la un centru pentru cei fără adăpost. Oricât de puțin eficientă ar fi fost munca asta, acolo se simțea cel puțin utilă, mai ales în acea perioadă a anului când jumătate din oraș se ducea în supermarketuri ca să-și risipească banii în cumpărături inutile. Cu timpul, nu mai suporta toată această presiune a consumului care, de multă vreme, alterase veritabilul sens al Crăciunului.

Într-o vreme, ar fi vrut ca soțul ei să se angajeze alături de ea în mișcările contestatate. Nathan era un avocat care ar fi putut să-și pună serviciile în slujba unui

ideal. Dar nu se petrecuse așa. Fără ca ea să-și fi dat seama, cuplul lor se întemeiase pe un fel de neînțelegere. Fiecare voia să facă un pas către celălalt. În ceea ce o privea, trăise întotdeauna departe de mondenități, nefrecventând decât puțină lume din mediul ei de origine. Mesajul privitor la soțul ei era: „Nu mă deranjează că ești de origine modestă”.

El, din contră, dorise să-i dovedească, să o încredințeze că nu se căsătorise cu un tip jalnic, că era capabil să urce treptele scării sociale și să facă să trăiască o familie cât mai confortabil.

Crezuseră că fac un pas unul către celălalt, dar nu se întâlniseră niciodată.

Pentru Nathan, viața era o luptă permanentă în care trebuia să înalțe mereu ștacheta, în termenii reușitei profesionale, pentru a dovedi... nici ea nu știa ce anume.

I-ar fi fost ușor să-i explice de o sută de ori că nu-și dorea să fie căsătorită cu un supraom, dar nimic nu folosea: el se simțea în permanență obligat să facă tot mai mult, ca și cum s-ar fi temut să n-o decepționeze. Dar, chiar din capul locului, asta nu făcuse decât s-o contrarieze.

Cu toate acestea, ea îl păstrase întotdeauna alături de ea. *Crazy about him!*⁸, cum spunea cântecul.

Închise ochii. Imaginile trecutului defilară în mintea ei, ca într-un film.

*Nu ești tânăr decât o singură dată,
dar de asta îți amintești toată viața.
Dialog din filmul Liberty Heights
de Barry Levinson*

1972

Nantucket, la începutul verii

Ea are opt ani. Este prima lor întâlnire.

În ajun, seara, a sosit de la Boston. În dimineața asta se plimbă prin marea grădină a familiei. Poartă o rochie de bumbac care îi ajunge până sub genunchi, dar pe care n-o poate suferi. Pe căldura asta, ar fi preferat să-și pună un șort și un tricou, dar mama ei o obligă mereu să se îmbrace ca o fetiță model.

De mai multe ori, a zărit un băiețel frumos, cu păr negru, care nu îndrăznește să-i vorbească și se depărtează de fiecare dată când se apropie de el.

Intrigată, a întrebat-o pe mama ei, cine este, dar ea i-a spus să nu-i dea atenție: nu este „decât“ fiul menajerei.

În cursul după-amiezii, îl zărește din nou, pe plajă. Se joacă cu un zmeu pe care l-a făcut el însuși, din bețișoare de bambus și o bucată de pânză de la un pescar. Pentru ghidare, a avut ideea să folosească un inel de la o veche tijă de perdele.

Cu toată alcătuirea lui artizanală, zmeul zboară, chiar foarte sus pe cer.

Mallory și-a adus și ea zmeul, un model sofisticat, cumpărat dintr-un mare magazin de jucării din Boston.

Dar jucăria ei nu se înalță. Fetița se chinuie, aleargă în toate părțile, dar zmeul nu zboară și cade mereu pe nisip.

Chiar dacă băiețelul se face că nu o privește, Mallory știe bine că, de fapt, aruncă multe ocheade spre chinul ei. Nu se descurajează și face o nouă încercare. Din nefericire, jucăria ei magnifică se prăbușește, greoi, în apă. De-acum, pânza e udă și plină de nisip. Ochii îi sunt în lacrimi.

El se apropie de ea și îi trece inelul zmeului lui în jurul mâinii. Îi explică cum trebuie să stea cu spatele în vânt, îi arată cum să smucească ușor și să dea drumul progresiv la fir. Astfel că zmeul se înalță foarte repede pe cer.

Ea scoate strigăte de bucurie. Ochii îi strălucesc, și râde în hohote.

Mai târziu, pentru a-și demonstra cunoștințele, el îi spune că chinezii atribuie zmeilor lor puterea de a le purta noroc. Ca să nu rămână datoare, și ea îi explică cum a folosit Benjamin Franklin zmeul ca să studieze fulgerele și să inventeze paratrăsnetul (cum citise pe ambalajul de carton al jucăriei).

În fine, foarte mândru, el îi arată mai de aproape zmeul lui, ca ea să poată admira animalul nostim pictat pe pânză.

- Eu l-am desenat.

- Este o... țestoasă?

- Nu, un dragon, răspunde el puțin șifonat.

Din nou, un hohot de răs o invadează pe fetiță. Dar veselia este contagioasă și, curând, râsetele celor doi copii se amestecă ușor cu zgomotul valurilor.

Ceva mai departe, așezat pe nisip, un tranzistor cântă *You've Got a Friend* de Carol King, una din melodiile noi ale verii.

Îl observă foarte atent și găsește că este cel mai drăguț băiat pe care l-a văzut până acum.

El se recomandă foarte solemn:

- Mă cheamă Nathan.

Ea îi răspunde, nu mai puțin gravă:

- Numele meu este Mallory.

Toamna 1972

Nantucket

- Naaaat!

Cu mare greutate, scuipe apa lacului care îi năvălește în gură. Paralizată de frig, îi este tot mai greu să respire. De două ori a întins disperată mâinile, în speranța că se va agăța de o creangă, dar malul este prea înalt.

La capătul puterilor, plină de spaimă, simte că se va îneca. Dar Nathan înoată în direcția ei. Înțelege că este ultima ei șansă.

- Ține-te de mine, nu-ți fie frică.

Epuizată, se agăță de el ca de un colac de salvare. Deodată, se simte proiectată în sus și, la țanc, reușește să se prindă de o tufă de iarbă și apoi să se cațere pe mal.

E salvată.

Chiar înainte de a-și reveni, se întoarce, dar... el nu mai este acolo.

- Nathan!

Înnebunită, cu fața plină de lacrimi, strigă din toate puterile ei:

- Nathan! Nathaaan!

Dar el nu urcă la suprafață. Se gândește foarte rapid. Trebuie să facă ceva.

Udă din cap până-n picioare, tremurând, cu buzele vinete, aleargă să cheme un adult.

„Aleargă, Mallory!”

13 iulie 1977

Nantucket

Au treisprezece ani.

Și-au luat bicicletele și coboară pista pentru cicliști care îi duce la Surfside Beach, cea mai mare plajă a insulei.

Timpul începe să se strice și valurile simt pline de spumă. Totuși, nu ies din apă. Din contră, rămân multă vreme în ocean și înoată până la epuizare. Nu ajung pe mal decât când valurile devin periculoase. Vântul suflă tare. Mallory tremură.

Nu și-au adus decât un prosop. Nathan îi usucă părul și spatele, în timp ce ea clănțâne din dinți.

Ploaia cade pe nisip, cu picături mari și, în câteva minute, plaja e goală. Nu mai sunt decât ei în mijlocul ploii și al vântului. El este primul care se ridică și o ajută și pe ea să se scoale. Deodată, apleacă spre ea capul. Instinctiv, Mallory înalță privirea și se ridică pe vârful picioarelor. El îi trece mâna pe după mijloc. Ea îi trece brațele pe după gât. În momentul în care gurile lor se întâlnesc, ea este străbătută de un tremur necunoscut. Îi simte sarea mării pe buze.

Este primul sărut, foarte dulce, care se prelungeste până când dinții li se ating.

6 august 1982

Beaufort, Carolina de Nord

Are optsprezece ani.

În vara asta, a plecat departe de ai ei, într-o tabără.

E opt seara. A ieșit să se plimbe în port, unde velierele stau alături de micile ambarcațiuni ale pescarilor. Soarele portocaliu coboară la orizont și aprinde cerul. De departe, s-ar spune că bărcile plutesc pe o lavă topită.

Dar pentru ea, este o seară tristă. Lăsându-se legănată de clipocitul valurilor, schițează un bilanț al ultimelor luni.

Primul ei an de universitate a fost un eșec. Nu atât din punct de vedere școlar, cât, mai ales, ca sănătate și viață afectivă: s-a afișat de două ori cu țipi neinteresanți și nu și-a făcut nici o prietenă ca lumea. A citit mult, se interesează de actualitate și de realitatea din jur, dar în spiritul ei domnește un fel de haos.

Spre sfârșitul lunii, se retrăsese încet în ea însăși, ea care era atât de deschisă către alții. Fără să-și dea seama, își redusese alimentația, sărind peste micul dejun și peste gustări și mâncând din ce în ce mai puțin la mesele principale. Un mod ca oricare altul de a compensa dezordinea pe care o simțea în mintea ei, care îi crea un fel de vid în corp. Dar prețul jocului cu focul nu întârziase: i se făcuse rău în plin amfiteatru și universitatea chemase un medic.

În ultima vreme, se simțea ceva mai bine, dar știa foarte bine că nu era la adăpost de o recădere.

Sunt mai bine de trei ani, de când nu mai are nici o veste de la Nathan. De când Eleanor Del Amico nu mai lucrează pentru părinții ei, nu l-a mai putut revedea. La început, își scriau scrisori lungi, apoi au încetat să-și mai scrie. Totuși, nu l-a uitat niciodată. A fost întotdeauna prezent într-un colțișor al minții sale.

În seara asta se întrebă ce a devenit el. Locuiește tot la New York? A reușit să pătrundă într-o universitate prestigioasă așa cum intenționa? Dorea s-o revadă?

Pășește de-a lungul digului, din ce în ce mai repede. Subit, simte o nevoie imperioasă să-i vorbească. Acolo, în seara asta, acum.

Se grăbește spre un telefon public, sună la informații, care-i dau numărul pe care îl caută. Apoi acest apel în noapte.

„Numai să-mi răspundă.”

- Alo?

„Este el.”

Își vorbesc multă vreme. El îi mărturisește că a încercat de mai multe ori s-o contacteze, mai ales vara trecută: „Părinții tăi nu ți-au transmis mesajele mele?” Ea simte că esențialul nu s-a schimbat și că se înțeleg la fel, ca și cum s-ar fi văzut în ajun.

În cele din urmă, hotărăsc să se vadă la sfârșitul lunii. Pune receptorul în furcă. În port, soarele a dispărut. Ușurată, ia drumul taberei. Este o altă femeie. Aude cum îi bate inima.

Nathan... Nathan... Nathan...

28 august 1982
Seaside Heights, New Jersey
Ora două noaptea

Pe malul mării, becurile ghirlandelor electrice clipesc încă, chiar dacă standurile de la sărbătoarea bălciului încep să se închidă. Mirosul de friptură se amestecă cu cel al mării. Aproape de roata cea mare, difuzoare uriașe difuzează *Up Where We Belong* de Joe Cocker, pentru a suta oară.

Mallory își oprește mașina în parcare de sub cerul liber.

A venit să-l aștepte. Nathan a găsit un job de vară în această mică stațiune balneară, la o oră de Manhattan. Pentru câțiva dolari, muncește într-una din numeroasele gherete cu înghețată de pe țarm.

De când s-au revăzut în ultimul weekend, își telefonează în fiecare seară.

Normal, n-au prevăzut să se vadă decât duminica următoare, dar ea i-a făcut surpriza să vină de la Boston. A luat una din mașinile tatălui ei, un Aston Martin puternic, verde-închis, care i-a permis să facă drumul în mai puțin de patru ore.

În fine, el apare, îmbrăcat în bermude și bluză cu sigla magazinului la care lucrează. Este înconjurat de alți lucrători sezonieri. Ea recunoaște accente latino și irlandeze.

Cum el nu se așteaptă s-o vadă, de departe, se întreabă cine este oare eroina aceea de cinema, sprijinită de bolidul ei, care pare să privească în direcția lui?

Apoi o recunoaște.

Aleargă spre ea, o ajunge, o ia în brațe și se învârt împreună. Ea își trece brațele în jurul gâtului lui râzând și îl atrage spre ea ca să-i guste buzele, în timp ce inima-i bate atât de tare încât e gata să-i spargă pieptul.

Așa e dragostea la începuturile ei.

20 septembrie 1982 Nathan,

Numai câteva cuvinte, ca să-ți spun că momentele petrecute cu tine la sfârșitul verii au fost formidabile, îmi lipsești.

Mi-am reluat cursurile în dimineața asta și n-am încetat să mă gândesc la tine.

De mai multe ori pe zi, când m-am plimbat prin campus, mi-am imaginat că ești cu mine și că tot discutăm. Câțiva dintre studenții cu care m-am întâlnit se întrebau probabil cine era nebuna aceea cu nasul pe sus, care vorbea singură!

Mă simt bine cu tine, îmi place darul tău de a privi în mine și de a mă înțelege, fără să fie nevoie să-ți vorbesc.

Sper că și tu ești fericit.

Te sărut și te iubesc.

Mallory

(Pe plic, cu stiloul roșu, a scris, ca să-l atenționeze pe presupusul curier: Poștașule, amabile poștaș, încearcă să faci distribuția la vreme, pentru ca iubitul meu să primească cât mai repede cuvintele mele de dragoste!)

27 septembrie 1982

Mallory,

Abia am pus receptorul jos și... deja îmi lipsești.

Toate clipele petrecute cu tine mi-au aprins dorința de a petrece și altele la fel.

Sunt fericit cu tine. Fericit cum nu se mai poate.

De acum, când mă gândesc la viitor, nu mai spun „o să fac“, ci „o să facem“.

Și asta schimbă totul.

Nathan

(Pe plic, a lipit biletul de cinema al ultimului film pe care l-au văzut împreună, *E.T. Extraterestrul*. De fapt, n-au văzut mare lucru pentru că n-au făcut decât să se sărute cât timp a rulat filmul.)

O duminică de decembrie 1982

În camera ei de studentă de la Cambridge

Din boxele magnetofonului răzbat notele *Concertului* lui Dvorak, cântat cu impetuozitate de Jacqueline Du Pre, la faimosul ei violoncel Stradivarius.

Se sărută de o oră pe pat.

I-a scos sutienul și îi mângâie pielea ca pe ceva foarte prețios.

Este pentru prima oară când vor face dragoste.

- Ești sigură că vrei s-o faci acum?

- Da, răspunde ea fără ezitare.

Iată ce-i place cel mai mult la el: acest amestec de gingășie și de atenție, care îl face atât de diferit de ceilalți.

Inconștient, o învăluie certitudinea că dacă va avea copii cândva, asta va fi numai cu el.

3 ianuarie 1983

Nathan, dragostea mea

Vacanța de Crăciun s-a terminat.

În răstimpul câtorva câteva zile, mi-a plăcut să împart nopțile cu tine. Dar acum sunt tristă Ai plecat cu mașina în Manhattan, în seara asta, simt că va fi foarte greu să aștept vacanțele viitoare înainte de a te vedea.

Chiar dacă știu că mâine ai să-mi telefonezi.

Mă tem ca totul să nu se sfârșească. Pentru că ce trăiesc cu tine este extraordinar.

Sunt îndrăgostită nebunește de tine.

Mallory.

(Pe plic, a lăsat mai multe urme de ruj și aceste cuvinte: Vă rog să puneți scrisoarea și toate aceste sărutări în cutia de scrisori a domnului Nathan Del Amico. Și atenție: să nu-mi fie furate sărutările!)

6 ianuarie 1983

Mallory, lumina mea,

Îmi lipsești, dar prezența ta plutește peste tot în aerul de lângă mine. Dacă ai ști cât de grăbit sunt să te strâng din nou în brațe și să mă trezesc lângă tine.

O mulțime de sărutări zboară către tine din camera mea și pornesc spre Cambridge.

Te ador.

Nathan

(în plic, a strecurat o fotografie a ei, făcută în cursul ultimei vacanțe, într-un parc al campusului Cambridge. Pe spate, a recopiat o frază din Romeo și Julieta: „Pentru mine, privirea ta e mai periculoasă decât douăzeci de săbii de-ale lor.“)

1984

O casă familială din Boston.

Din stradă, se aude un claxon.

Aruncă un ochi pe fereastră. Nathan o așteaptă în fața porții, la volanul vechiului său Mustang.

Se îndreaptă spre ușă, dar tatăl ei se ridică pentru a-i bara trecerea.

- Nu mai poți continua să te vezi cu băiatul ăsta, Mallory.

- Dacă nu ți-e prea greu, pot să aflu de ce?

- Pentru că trebuie să faci cum am spus.

La rândul ei, mama încearcă s-o convingă:

- Și apoi... ai putea să găsești pe cineva mai bun, draga mea.

- Mai bun pentru cine? Pentru mine sau... pentru voi?

Se îndreaptă spre ieșire, dar Jeffrey nu cedează.

- Mallory, te previn... dacă treci dincolo de ușa asta...

- Dacă trec... ce? Ai să mă zvârli afară? Ai să mă dezmoștenești? De fapt, nici nu am nevoie de banii voștri...

- Totuși, din banii ăștia trăiești și îți plătești studiile. Nu ești decât o puștoaică!

- Îți amintesc că am douăzeci de ani...

- Te sfătuiesc să nu te împotrivești!

- Și eu vreau să vă dau un sfat: nu mă forțați să aleg între el și voi...

Lasă să se scurgă câteva secunde, ca timpul să-și facă efectul înainte de a adăuga:

- ...pentru că dacă am de ales, am să-l aleg pe el. Considerând discuția terminată, iese din casă trântind ușa.

Vara 1987

Primele lor vacanțe adevărate în străinătate

O grădină din Florența, celebră pentru statuile sale

Se află înaintea unei fântâni mari, înconjurată de portocali, smochini și chiparoși.

Jeturile de apă scânteiază în soare și formează mici curcubeie. Ea aruncă un bănuț în apă și îl îndeamnă să facă la fel.

- Pune-ți o dorință.

El refuză.

- Nu cred în trucurile astea.

- Hai, Nat, pune-ți o dorință.

El dă din cap, dar ea insistă:

- Fă-o pentru noi.

Bucuroș, scoate o monedă de o mie de lire din buzunar, închide ochii și o aruncă în fântână.

În ce-o privește, ea nu-și poate dori nimic mai mult decât are acum.

Să dureze.

For always. Forever.

Vara 1990
Vacantă în Spania

Sunt în grădinile labirintului Horta din Barcelona.

E prima lor ceartă adevărată.

În ajun, el i-a spus că, din cauza treburilor, va fi obligat să se întoarcă cu două zile mai devreme.

Sunt aici, într-unul din cele mai romantice locuri din lume, și ea și-l dorește pentru totdeauna.

El caută să-i ia mâna dar ea nu se lasă și se avântă singură în încâlceala înverzită a labirintului.

- Riști ca într-o bună zi să mă pierzi, spune ea provocator.

- Am să te regăsesc.

Ea îl privește cu un aer de neîncredere

- Ești prea sigur de tine.

- Sunt sigur de *noi*.

Toamna 1993
Duminică dimineața în apartamentul lor

Ea îl observă prin gaura cheii de la baie.

Este sub duș și, ca de obicei, transformă baia într-o saună. Foarte tare, cântă (fals) un cântec al formației U2.

Apoi închide robinetul de apă caldă, trage perdeaua dușului și scoate un strigăt de bucurie.

Vaporii s-au condensat pe oglindă, lăsând să apară o inscripție: AI SĂ FII TATĂ!

1993

În aceeași zi

Zece minute mai târziu.

Sunt amândoi sub duș și schimbă câteva cuvinte, între două sărutări:

- Și dacă este o fetiță?

Ea este cea care a îndreptat discuția spre alegerea numelui.

- De ce nu... Bonita? propune fără să glumească.

- Bonita?

- Bonita sau Bonnie. în orice caz, ceva care să însemne „bunătate”. Este cuvântul pe care vreau să-l aud de fiecare dată când o chem.

Ea râde, destupă un flacon și îi varsă gel de duș pe piept.

- De acord! Cu o condiție.

- Care?

- Am să-l aleg eu pe următorul...

El ia un săpun de lavandă și începe s-o spele pe spate.

- Următorul?

- ...Numele celui de al doilea copil al nostru.

O atrage spre el. Corpurile lor acoperite de spumă alunecă unul lângă altul.

1994

Însărcinată, în luna a opta, e culcată pe pat și răsfoiește o revistă. Nathan are capul lipit de burtica ei și pândește mișcările bebelușului.

La difuzor se aude vocea lui Pavarotti, cântând o arie de Verdi.

De când citise într-o carte despre efectele pozitive ale muzicii clasice asupra dezvoltării bebelușilor, Nathan programa în fiecare seară câte un fragment de operă.

Mallory se gândește că muzica asta o fi bună pentru bebeluș, dar nu și pentru ea.

Și-a pus căștile pe urechi și ascultă *About a Girl* de Nirvana.

1999

într-un restaurant din West Village

Au comandat o sticlă de șampanie.

- Și dacă este băiat...

- Va fi băiat, Nathan.

- De unde știi?

- Știu pentru că sunt femeie și pentru că aștept acest copil de cinci ani.

- Dacă este băiat, m-am gândit la...

- Nu discut, Nat, se va numi Sean.

- Sean?

- Înseamnă „Darul lui Dumnezeu” în irlandeză.

El se încruntă.

- Nu văd ce amestec are Dumnezeu.

- Ba vezi foarte bine.

Bineînțeles că vede foarte bine. Pentru că după nașterea lui Bonnie, medicii i-au asigurat că nu vor mai avea niciodată copii. Totuși, ea nu i-a crezut. Știe că lui Nathan nu-i place această referire la religie, dar, în seara asta, este atât de bucuros încât ar accepta orice.

- Perfect, spune el, ridicând paharul, să așteptăm un micuț Sean.

Mallory deschide ochii și filmul zilelor fericite se întrerupe brutal ca și cum pelicula s-ar fi rupt.

Pe întregul corp pielea ei e ca de găină. Întoarcerea în trecut este dureroasă. Ca de fiecare dată, amintirea acelor perioade de fericire intensă o cufundă într-un preaplin de emoții, cărora nu știe cum să le facă față.

Scoate un nou Kleenex din buzunar, simțindu-și ochii împăienjeniți de lacrimi.

„Doamne, totul s-a risipit.”

Bineînțeles că Nathan îi lipsea, dar prăpastia care se crease între ei era atât de mare încât nu se simțea capabilă să facă un pas adevărat spre el.

Putea să servească supă celor fără adăpost, să se bată cu firmele multinaționale care exploatau copiii, să participe la manifestări contra producătorilor de organisme modificate genetic. Nimic nu-i inspira teamă. Dar să se afle din nou înaintea lui Nathan era cu totul altceva.

Se duse în fața ferestrei care dădea în stradă și privi lung cerul. Norii se împrăștiaseră și o rază de lună lumina masa pe care se afla telefonul.

Se hotărî să ridice receptorul. Trebuia, cel puțin, să facă un gest.

El răspunse foarte repede:

- Mallory?

- De acord, Nathan, poți veni s-o iei pe Bonnie cât de curând.

- Mulțumesc, spuse el liniștit, încerc să fiu acolo la începutul după-amiezii. Noapte bună.

- Încă ceva...

- Da.

Ea adoptă un ton convingător:

- Nat, să știi că-mi aduc aminte de tot: de toate momentele pe care le-am petrecut împreună, de toate amănuntele, de culoarea cerului și de parfumul nisipului din timpul primei noastre sărutări, de cuvintele tale când te anunțam că sunt însărcinată, de nopțile petrecute sărutându-ne până când ne învinețeam buzele... îmi amintesc de tot și nimic nu mai contează în viața mea. Așa că nu ai dreptul să vorbești așa cum ai făcut-o.

- Eu...

Voise să spună ceva, dar ea închisese.

Nathan se duse la fereastră. Zăpada continua să cadă peste Central Park. Un vârtej de fulgi mari se rostogolea în fața geamurilor și se aștemea pe pervazurile ferestrelor.

Un moment, lăsă privirea să-i rătăcească fără scop, gândindu-se la ceea ce îi spusese soția lui. Apoi, cu mâneca de la cămașă își șterse ochii inundați în lacrimile care-i curgeau în voie.

*Porcăriile sunt larg
reprezentate pe această planetă.*

Pat Conroy

Houston Street

Districtul Soho

16 decembrie - ora șase dimineața

Garrett Goodrich cobora cu atenție treptele alunecoase ale scării exterioare a casei sale, o mică construcție din cărămizi brune, care dădea direct în stradă.

Un strat de zăpadă, cam de zece centimetri, îi acoperea mașina pe care o lăsase în ajun afară. Scoase o racletă din buzunar, curăță parbrizul și, cum era în întârziere, se mulțumi să șteargă numai geamul de pe partea șoferului. Se instalează la volan, își frecă mâinile ca să se încălzească, introduce cheia de contact și...

- La aeroport, vă rog!

Avu o tresărire puternică și se întoarse cu o mișcare bruscă: pe bancheta din spate, de partea pasagerului, se afla Nathan.

- La naiba, Del Amico. Să nu mai faci niciodată asemenea chestii de groază! Cum ai intrat în mașina mea?

- Nu trebuia să-mi lași dublura cheilor, răspunse avocatul, agitând grupul de chei sub nasul medicului. Am uitat să le las în cutia poștală aseară.

- Bine, ce vrei să faci acolo?

- Am să-ți explic pe drum, o să luăm un avion pentru California.

Medicul scutură din cap.

- Visezi! Am o zi foarte încărcată și deja sunt în întârziere, pe când tu...

- Eu trebuie să mă duc să-mi iau fiica de la San Diego, explică Nathan.

- Sunt bucuros s-aud asta, spuse Garrett ridicând din umeri.

- N-am de gând s-o supun nici celui mai mic risc, afirmă avocatul ridicând tonul.

- Sunt dezolat, bătrâne, dar nu prea văd cum ți-aș putea fi de folos.

Răsuci cheia de contact, ca să poată porni instalația de încălzire.

Nathan se dădu mai aproape.

- Garrett, să privim situația obiectiv! Eu sunt un fel de „mort în așteptare”, în timp ce tu ieși în seamă doar formele. Presupun că nu ai avut un presentiment rău privitor la viitoarele patruzeci și opt de ore! Nu ai văzut o lumină albă privind-te în oglindă în dimineața asta!

- Nu, recunosc Goodrich exasperat, dar nu-ți înțeleg raționamentul.

- Mărturisesc că ai reușit să-mi stârnești groaza. Nu mai pot face nici un pas, fără să mă tem că un taxi o să dea peste mine sau că nu știu ce schelă o să cadă peste mine. Așa că uite ce cred: atâta vreme cât sunt cu tine, există mai puține șanse să mi se întâmple ceva.

- Este complet iluzoriu. Ascultă-mă...

- Nu, îl întrerupse cu violență Nathan, tu să mă asculți. Fiica mea nu are de-a face cu afurisitele tale de presentimente morbide. Nu vreau să risc să i se întâmple

nici cel mai mic neajuns, când va fi în avion cu mine. În intervalul în care o aduc aici, trebuie să rămânem împreună, tu și cu mine.

- Aha, vrei să fiu... asigurarea ta de viață! exclamă Garrett.

- Exact.

Medicul scutură din cap.

- Ești aiurit, Nathan. Lucrurile nu funcționează chiar așa.

- Ba cred că da. Regulile s-au schimbat, asta e totul.

- Inutil să insiști, spuse ferm medicul. Nu am să te înșoțesc nicăieri, Nathan, m-ai înțeles? Nicăieri.

Câteva ore mai târziu

Nathan aruncă o privire pe ceas.

Zborul 211 al United Airlines urma să aterizeze pe San Diego. Cum nu găsiseră un zbor direct, a fost necesar un ocol prin Washington, ceea ce prelungise puțin călătoria.

Avocatul îl privi pe Goodrich, așezat lângă el. Terminase de mâncat porția pe care i-o servise stewardesa cu jumătate de oră mai înainte.

Nathan nu știa ce să mai creadă despre Garrett. Un lucru era sigur: necazurile începuseră de când Goodrich năvălise în viața sa. Pe de altă parte, avea pentru el un sentiment ciudat de admirație și de compasiune. Căci dacă ceea ce pretindea Goodrich era adevărat (Nathan avea convingerea că Garrett era un Mesager), propria lui existență nu trebuia să fie o sinecură: cum să reușești să duci o viață normală cu un asemenea dar? Să vezi, în

jurul tău, în permanență, numai muribunzi, trebuie să fie o povară prea grea.

Bineînțeles, ar fi preferat să nu-l fi întâlnit niciodată - sau cel puțin în alte circumstanțe - dar îl aprecia pe acest om: era sensibil și de încredere. Un bărbat rănit, care iubise cu pasiune o femeie și care acum se devota, trup și suflet, pacienților săi.

Nu fusese prea ușor să-l convingă să-l însoțească în California. Avea o operație importantă programată pentru acea zi, fără a mai pune la socoteală că nu putea să lipsească de la centrul de îngrijiri paliative, fără să dea unele dispoziții.

După ce încercase toate amenințările de pe fața pământului, Nathan trebuise să renunțe la acele mijloace. În cele din urmă, îl lăsase pe Garrett să vadă cu cine avea de-a face: un tată care mergea să-și întâlnească fiica, poate pentru ultima oară; un bărbat încă profund îndrăgostit de nevasta lui și care voia să încerce o ultimă apropiere de ea; un bărbat pe care moartea îl hărțuia și care îi cerșea ajutorul.

Impresionat de acest apel disperat, Garrett consimțise să amâne operațiile și să-l însoțească pe Nathan la San Diego. Mai mult, se simțea responsabil de bulversările care afectau viața avocatului.

- Nu-ți mănânci porția de icre de somon? întrebă Goodrich, când stewardesa începuse să adune platourile cu resturi.

- Am alte griji pe cap. Dacă te încântă, poți să le iei tu.

Garrett nu se lăsă rugat a doua oară. Luă platoul cu îndemânare, cu o fracțiune de secundă înainte ca stewardesa să-l ia.

- De ce ești atât de agitat? întrebă cu gura plină.

Avocatul oftă.

- Așa mi se întâmplă de fiecare dată când sunt anunțat că voi muri curând. Un vechi obicei al meu.

- Ar fi trebuit să guști vinul ăsta australian care ni s-a servit. Ar fi fost ca un balsam pentru inima ta.

- Cred că bei cam mult, Garrett, dacă pot să mă exprim așa.

Goodrich avea o altă interpretare:

- Pur și simplu, am grijă de mine: cred că știi că vinul are efecte cardiovasculare benefice.

- Toate astea sunt niște glume, spuse avocatul cu un gest de lehamite. Un mod de a te dezvinovăți.

- Nicidecum! se împotrivi Garrett, este dovedit științific: polifenolii prezenți în coaja strugurilor inhibă producția de lendotelină care se află la originea vasoconstricției.

Nathan îl întrerupse ridicând din umeri.

- Bine, bine, să nu crezi că mă impresionezi cu discursul tău medical.

- Nu-ți rămâne decât să te înclini în fața științei, spuse Goodrich.

Avocatul își jucă ultima carte:

- Admițând că ceea ce spui este exact, mi se pare că am citit undeva că „efectele cardiovasculare” nu sunt valabile decât în cazul vinului roșu.

- Ei... este adevărat, fu obligat să recunoască medicul, care nu se aștepta la acest argument.

- Oprește-mă dacă mă înșel, Garrett, dar mi se pare că acest vin australian ale cărui virtuți le lauzi este alb, nu-i așa?

- Ți place să strici bucuriile oamenilor, spuse Goodrich puțin supărat.

Apoi adăugă:

- ...dar trebuie să fii un avocat al naibii de bun.

Chiar în acel moment, stewardesa anunța:

„Doamnelor și domnilor, avionul nostru va începe imediat coborârea. Verificați dacă v-ați pus centurile și dacă scaunul dumneavoastră este ridicat”.

Nathan se întoarse spre hubloul lui. De la acea înălțime, se distingeau munții și, mai departe, coasta californiană care părea aridă ca un deșert.

în curând, avea s-o vadă pe Mallory.

„Zborul United Airlines 435 din direcția Washington a aterizat. Pasagerii sunt invitați să iasă pe poarta nr. 9”.

Neavând bagaje, nu întârziară la aeroport. Nathan închirie o mașină de la o agenție Avis și, împotriva oricărei așteptări, Goodrich insistă să treacă la volan.

Climatul contrasta, într-adevăr, cu cel din New York: aerul era dulce, cerul senin și temperatura în jurul a 20°C. Țși scoaseră fularele și paltoanele și le puseră pe bancheta din spate.

Orașul San Diego se întindea pe kilometri întregi de-a lungul celor două peninsule. Nathan îi ceru doctorului să evite centrul orașului, circulația fiind foarte aglomerată la ora prânzului. Îl ghidă până la litoral și apoi înspre nord, de-a lungul plajelor nisipoase, întretăiate de pereți stâncoși și golfulețe.

Stațiunea balneară La Jolla era construită pe o mică colină accesibilă de pe o coastă sinuoasă, străjuită de case elegante. Goodrich nu pusese niciodată piciorul prin locurile astea, dar se gândi imediat la Monaco și la

Riviera Franceză pe care o vizitase acum mulți ani, în timpul călătoriei lui în Franța. Hipnotizat de spectacolul de deasupra oceanului, se aplecă de mai multe ori pe fereastră. De aici, se zăreau valurile imense pe care surfer-ii încercau să le stăpânească.

- Fii atent la drum!

Medicul încetini, ca să profite de priveliște și de aerul proaspăt care urca dinspre ocean. Se lăsă depășit de un Ford Mustang pictat în violet, urmat de două Harley Davidson conduse de sexagenari cu o înfățișare de hipioți.

- Dulceața vieții californiene este, într-adevăr, altceva, spuse Goodrich, în timp ce o veveriță traversa drumul în fața lor.

Cu restaurantele și micile ei prăvălioare, La Jolla avea un efect fermecător aparte și oferea un mod de viață foarte plăcut. Cei doi bărbați lăsară mașina pe una din arterele principale și parcurseră pe jos restul drumului.

Nathan era grăbit să ajungă. Cu toată rana de la picior, mergea în ritm susținut, cu Garrett după el.

- Hei, scapi trenul? strigă el.

Goodrich se oprise ca să cumpere un jurnal și, ca de obicei, profitase de asta pentru a discuta puțin cu vânzătorul.

„Mereu interesându-se de cineva, chiar de un necunoscut! Tipul ăsta e incredibil!”

Garrett îl ajunse:

- Ai văzut puțin prețurile? spuse el, arătând vitrina unui agent imobiliar.

Medicul avea dreptate: în ultimii ani, chiriiile explodaseră în acest colț de țară. Din fericire, Mallory nu avea de suferit consecințele acestei situații pentru că ea

locuia într-o casă cumpărată de bunica ei în vremea când La Jolla nu era decât un sat de pescari care nu interesa pe nimeni.

Sosiră în dreptul unei case mici de lemn.

- Am ajuns, spuse el, întorcându-se către medic.

Pe poartă era plasată o pancartă:

„Casă interzisă cyber-animalelor“.

Era ideea lui Mallory.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, Nathan bătu la poartă.

- Uite-l pe bătrânul Del Amico.

„Vince Tyler!“

La orice s-ar fi așteptat, numai ca Tyler să-i deschidă poarta, nu.

Solid, cu pletele blonde puțin prea lungi, perfect bronzat, se depărta ca să-i lase să intre, schițând un surâs cu dinții proaspăt detartrați.

„Ce-o fi învârtind aici în plin miez al zilei? Unde sunt Bonnie și Mallory?“

Nathan încerca să-și ascundă mirarea, prezentându-i-l pe Garrett.

- Fiica ta nu va întârzia, îi spuse Vince, este la o colegă.

- Mallory este cu ea?

- Nu, Lory e sus. Se pregătește.

Lory? Niciodată, nici o persoană, n-o numise pe nevasta lui Lory. Nu-i plăceau nici diminutivele, nici porecelele.

Nathan nu avea decât o dorință: să-și vadă soția. Ezită totuși să urce direct în camera ei, pentru că nu era

convins că lui Mallory i-ar fi plăcut. Era mai bine să o aștepte aici.

Ca pentru a-l zândări și mai mult, Tyler preciză:

- O duc să mănânce un homar la *Crab Catcher*.

Crab Catcher era un restaurant renumit de pe Prospect Street, de pe malul oceanului.

„Restaurantul nostru, gândi Nathan, acolo unde am cerut-o în căsătorie, unde am sărbătorit aniversările lui Bonnie“.

Pe vremea când era student, economisise săptămână după săptămână ca s-o poată invita pe Mallory într-un asemenea loc.

- N-ai fost, cândva... chelner acolo? se făcu că-și amintește Tyler.

Nathan îl privi pe californian în ochi, decis să nu-și renege originile.

- E drept, mi-am petrecut câteva veri tunzând iarba de pe peluze sau servind în local. Și dacă asta îți poate face plăcere, îmi amintesc chiar că ți-am spălat mașina când lucram la stația de întreținere.

Tyler se făcu că nu a auzit replica. Așezat pe sofa, își dădea aere și sorbea în liniște un whisky. Cu cămașa larg deschisă sub o vestă bleu-regal, era singura notă falsă a încăperii. Ținea în mână un prospect al restaurantului și detalia lista vinurilor:

- ...Bordeaux, Sautemes, Chianti: ador toate vinurile lor franțuzești...

- Chianti e un vin italian, remarcă Goodrich.

„Bine țintit, Garrett“.

- N-are importanță, făcu Tyler încercând să mascheze ironia.

Și profită, ca să schimbe conversația:

- Ei bine, cum merg afacerile la New York? Cunoști ultima glumă pe seama colegilor tăi?

Începu să spună un banc despre avocați.

- Ascultă: întorcându-se de la un congres de juriști, un autobuz plin de avocați a avut un accident pe terenul unui fermier...

Nathan nu-l mai asculta. Se întreba în ce stadiu era relația dintre el și Mallory. Până în prezent, bruta asta nu se întinsese prea mult, din cauza ostilității fățișe a lui Bonnie. Dar ce se va întâmpla după cina intimă de la *Crab Catcher*?

Avocatul întorsese problema pe toate fețele de sute de ori în mintea lui și tot nu înțelegea atracția pe care o putea exercita un individ ca ăsta asupra unei femei atât de inteligente ca Mallory.

Amândoi îl cunoșteau de suficientă vreme, ca pe un om arogant și fanfaron. Încă de pe vremea iubirii lor vorbeau adesea despre Tyler. Despre încercările lui de a se apropia de Mallory. Dar chiar și atunci, soția lui încerca uneori să-l scuze, evocând gentilețea și aerul lui comunicativ.

Nathan nu experimentase această pretinsă bunătate sufletească, dar știa că Tyler putea să lase această impresie. Era un manipulator înăscut, care reușea uneori să-și mascheze suferința îndărătul unei bonomii de fațadă.

Recent, își descoperise o așa-zisă conștiință socială, creând o instituție destinată să furnizeze fonduri asociațiilor de ajutoare a copiilor. O numise Tyler Foundation.

Câtă modestie!

Nathan știa bine că în spatele acestei vagi filantropii se ascundea mai ales dorința lui Tyler de a obține unele avantaje fiscale și de a fi pe placul lui Mallory.

„Împușcă doi iepuri dintr-odată, cum se zice”.

Spera numai că nevasta lui să nu se lase păcălită.

Tyler își termina bancul:

- .. ești sigur că erau toți morți când i-ați îngropat? întrebă polițistul. La care fermierul răspunse: unii pretindeau că nu, dar știi foarte bine că avocații sunt al naibii de mincinoși!

Californianul izbucni într-un hohot formidabil de râs.

- Recunoaște că nu e chiar atât de rău, măi băiete!

- Pentru tine, nu sunt „măi, băiete”, ripostă Nathan.

- Mereu susceptibil, Del Amico, nu-i așa? Tocmai îi spuneam aseară lui Lory, când...

- Pe soția mea o cheamă Mallory.

Abia terminase fraza, că Nathan realizează că mușcase nada.

- Nu mai este soția ta, măi, băiete, replică imediat Tyier.

Avu un rânjet imperceptibil care nu îi scăpă avocatului.

Apoi se apropie de el și îi șopti, aproape de ureche, ca pentru a-i înfige mai bine cuțitul în rană:

- Nu mai e soția ta și... aproape că este a mea.

În acea clipă, Nathan înțelese că, pentru a nu putea dator, nu-i rămânea decât să-i trântască un pumn în figură. În viața lui nu se lăsase jignit de tipi ca el. Era hotărât să acționeze, chiar dacă era irațional și nepoliticos și chiar dacă ar fi îndepărtat-o și mai mult pe Mallory. Ciudat, își dădu seama cât de ușor era ca marele avocat din Park Avenue să cedeze locul fiului slujnicei

italiene, unui *bad boy* care, pentru a se apăra, nu ezita, când era tânăr, să-și folosească pumnul pe străzile din Queens. Ce repede își putea recupera trecutul, chiar dacă încercase toată viața ca să se depărteze de el.

Dar ușa se deschise și Bonnie apăru, tăindu-i orice elan.

- *Buenos dias*⁹, făcu ea cu bucurie, intrând în cameră.

La Jolla era la mai puțin de douăzeci de kilometri de frontiera mexicană și Bonnie se amuza deseori să folosească cele câteva cuvinte spaniole auzite pe stradă sau la școală.

Fetița lui sosise și, deodată, o minune adevărată se petrecuse: toată ranchiuna și mânia adunate împotriva lui Tyier se risipiseră. Fata lui era acolo și nimic altceva nu mai conta.

Bonnie se aruncă în brațele lui. O ridică spre tavan și se învârtiră.

Purta haine colorate care îi puneau în valoare bronzul frumos și o bonetă peruviană cu urechile lăsate. Era nostimă.

- Nu-ți mai lipsește decât un poncho și ești gata să mâni o turmă de lame prin Anzii Cordilieri, spuse el lăsând-o jos.

- Aș putea să am și eu una de Crăciun? se grăbi ea să ceară.

- Un poncho?

- Nu, o lamă.

- Era o glumă, draga mea, se auzi vocea lui Mallory.

⁹ Bună ziua, în spaniolă (n.tr.)

Nathan se întoarse. Mallory cobora treptele târând după ea sacul de voiaj al lui Bonnie.

Îi spuse grăbită bună ziua. I-l prezentă pe Garrett ca pe un eminent chirurg care revenea de la un congres de la San Francisco și cu care era în relații de afaceri. Puțin mirată, îl salută cu multă politețe.

- Suntem în mare întârziere, spuse ea, aruncând o privire ostentativă la ceas.

„Așa! Ca și când n-ar fi preocupat-o altceva decât să ajungă la timp la restaurant”.

Nathan hotărî să n-o contrazică. N-ar fi servit la nimic și ultimul lucru de care avea nevoie era să intre în dispute cu ea, de față cu Vince. Se mulțumi să răspundă:

- Și noi ne grăbim: avionul nostru decolează peste o oră.

- Mergeți prin Los Angeles? întrebă ea armând alarma.

Nathan confirmă.

Vince ieși primul agitând cheile mașinii și toată lumea porni după el.

Afară, cerul începuse să se întunece. Furtuna părea aproape. Mallory închise poarta, înainte de a-și săruta lung fata.

- Drum bun și nu uita să mă suni când ajungeți la New York!

Se îndepărtase deja, urcând strada către Porsche-ul metalizat al lui Vince, parcat ceva mai sus.

- *Hasta luego*¹⁰! strigă Bonnie agitându-și boneta peruviană.

¹⁰ Pe curând, în spaniolă (n.tr.)

Mallory se întoarse să-i facă un mic semn. Nici o clipă nu-i căutase privirea lui Nathan.

- *Bon appetit!* îi strigă el în franceză, punând în vocea lui întreaga amărăciune și toată tristețea pe care le simțea.

Dar ea nu răspunse.

Nathan luă mâna lui Bonnie și începură să coboare de-a lungul trotuarului, urmându-l pe Garrett care luase sacul de voiaj.

Porsche-ul demarase cu zgomot și se îndrepta spre ei. În semn de provocare, Tyler doar că nu-l atinse pe avocat. Genul de prostii pe care le fac bărbații ca să-și demonstreze forța.

Așezată pe locul pasagerului, ea era aplecată să ia ceva din geantă și nu-și dăduse seama de manevra lui Tyler. Cu atât mai mult cu cât acesta, imediat după aceea, îi făcuse un mic semn cu mâna avocatului.

„Derbedeu împutit”, gândi Nathan, privind mașina care se îndepărta.

Aeroportul internațional din San Diego

„Doamnelor și domnilor, urmează îmbarcarea pentru zborul United Airlines 5214, în direcția Los Angeles, poarta nr. 25. Vă rugăm să pregătiți tichetul de îmbarcare și un act de identitate”.

La acest apel, cam patruzeci de călători se ridicară ca un singur om din scaunele de metal, ca să formeze o coadă dublă în fata ghișeului de îmbarcare.

Printre ei, Bonnie asculta muzică la căștile ei MP3, legănându-și capul în ritmul acordurilor viorii lui Hillary Hathan, Garrett ronțăia cea de a cincea bucată de ciocolată, în timp ce Nathan, privind pe fereastră, părea

să se intereseze de baletul orchestrat de controlorii aerieni.

De câteva minute, fusese cuprins de un presentiment funest: avea s-o mai vadă vreodată pe Mallory?

Povestea lor nu se putea termina așa. *Trebuia* să-și revadă soția, cel puțin pentru ultima oară.

Întâlnirea cu Mallory fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Fără îndoială, era prea târziu pentru a beneficia de o a doua șansă, dar avea măcar dreptul să-i spună la revedere, altfel decât ascultând sarcasmele lui Vince Tyler în spatele lui.

Garrett tocmai îi întindea stewardesei tichetul de îmbarcare, când Nathan îl trase de mânecă:

- Nu mai plec, spuse simplu.

- Vrei să te întorci acolo?

- Trebuie s-o văd pentru ultima dată. Trebuie să știe...

Goodrich îl întrerupse:

- Fă ce crezi că ai de făcut, îi declară cu un ton neutru.

- O iau pe Bonnie...

- Las-o cu mine, n-are de ce să se teamă.

Se dădură la o parte, ca să-i lase să treacă pe ceilalți pasageri care începuseră să se impacienteze.

Nathan se aplecă spre fiica lui. Bonnie își scoase căștile și îi adresă un surâs.

- Ascultă, draga mea, am uitat să-i spun ceva mamei, așa că tu și cu mine vom pleca cu cursa următoare.

Micuța ridică privirea spre Goodrich. Ea, care era mai degrabă temătoare, dintr-odată avu încredere în uriaș. Ezită puțin și apoi propuse:

- N-aș p'tea să mă întor' cu Garrett?

Nathan fu foarte surprins de reacția ei. Îi trecu mâna prin păr.

- Ești sigură că totul va fi bine, draga mea?

- *Muy bien*¹¹, răspunse ea, îmbrățișându-l.

Nathan își fixă privirea în a lui Goodrich. Existau puține persoane pe lume cărora le-ar fi încredințat-o pe fiica lui, fie și pentru câteva ore. Medicul era, fără îndoială, una dintre ele. Da, avea încredere în Goodrich și, în ciuda puterii puțin morbide a acestuia, Bonnie avea să fie în siguranță alături de el. De altfel, Mesagerul era acolo nu pentru ea, ci pentru... el.

- Nu te teme de nimic, repetă Goodrich. Nu uita, eu sunt asigurarea de viață.

Nathan nu-și putu stăpâni un surâs. Scoase din buzunar biletul lui Bonnie și i-l dădu medicului.

- Am să mă descurc, am să fac rost de un bilet la cursa următoare, spuse el, făcându-și drum printre pasageri în sens invers.

- O găsești la centru, îi strigă Garrett. Nu-ți face probleme: mă ocup eu de toate.

Nathan ieși alergând din zona de îmbarcare. Părăsi aeroportul, chemă un taxi și îi ceru să se grăbească spre La Jolla.

¹¹ Foarte bine, în spaniolă

*Fără nici o îndoială,
între prietenie și dragoste
există o asemănare.
Am putea spune chiar că
dragostea este nebunia prieteniei.*
Seneca

Ploua cu găleata.

Sunase la poartă, dar Mallory nu se întorsese încă.

De pe cealaltă parte a străzii, urmărea mașinile, destul de rare, care o luau pe scurtătura asta ca să ajungă în drumul principal.

La naiba, era un adevărat potop! Și nu găsea nici un loc unde să se adăpostească. Inutil să se fofileze pe sub vreunul din balcoanele caselor vecine: oamenii locului aveau reputația, justificată, că anunță poliția la cel mai mic individ suspect. Era mai bine să nu se lase reperat, chiar dacă avea să fie ud până la piele.

„Dulce viață californiană, iată-te“, gândi, strănutând zgomotos.

Se simțea stupid și mizerabil, la cheremul morții care apăsa permanent pe umerii lui.

„Ce naiba caut aici?“

Poate că Mallory nu va veni deloc ori va fi însoțită de Tyler sau, chiar dacă ar fi rămas singură, nu i-ar fi arătat decât indiferență și detașare.

La naiba! Era ud cu totul. Tremura. Niciodată ca acum, nu avusese impresia că-și ratase viața.

Când ploaia părea că devine și mai intensă, roțile Porsche-ului se opriră chiar în fața casei.

Închise ochii. Din locul în care se afla, nu distingea mare lucru, dar constată că nici Mallory și nici Tyler nu se grăbeau să coboare. S-ar fi spus că parlamentau. Ori... poate că se îmbrățișau...!?

Încercă să se apropie puțin, dar ecranul dens al ploii proteja habitaculul mașinii de priviri indiscrete. Dar după câteva minute, Mallory ieși din mașină, păru să ezite un moment și apoi se îndreptă alergând spre casă.

Porsche-ul demară în plină viteză, stropind totul în calea lui.

În clipa următoare, luminile se aprinseră succesiv în casă, făcând ca silueta lui Mallory să poate fi zărită în spatele perdelelor de muselină.

Se simțea singur, vulnerabil, neștiind prea bine ce să facă. El, care se considera un om de acțiune, se găsea acum complet paralizat. Mai avea vreun sens să dorească să-i spună ceva acestei femei pe care încă o iubea?

Dar... dintr-odată, poarta casei se deschise și o văzu cum înaintează spre mijlocul străzii, ca înghițită de perdeaua de ploaie.

„Ce-o fi apucat-o să iasă fără umbrelă”, se întrebă.

În același timp, cerul fu despicat de un fulger și tunetul bubui.

Ea se răsuci în jurul ei, privind în toate părțile și apoi începu să strige:

- Nathan?

Un parfum de scorțișoară se ridica din lumânările aprinse.

Își scosese cămașa și se ștergea cu un prosop.

Vremea tristă și ploioasă accentua și mai mult atmosfera primitoare a apartamentului lui Mallory.

Fiecare colțișor al salonului era înveselit de flori și culori. Remarcă absența bradului și a podoabelor de sărbătoare, dar nu fu surprins: întotdeauna, Crăciunul îi provocase soției sale un sentiment de anxietate.

Își agăță vesta și pantalonul de un cuier, deasupra radiatorului, se înfășură apoi într-o cuvertură groasă, înainte de a se afunda în maldărul de perne multicolore care acopereau canapeaua. Făcând asta, deranja o pisică aflată în plină siestă. Nemulțumit că a fost alungat din culcușul lui moale, animalul scoase un mieunat ostil. Nu era nici persan, nici siamez, ci un cotoi zdravăn care se pierduse la colțul străzii și pe care Mallory îl adoptase doar ca să-i țină companie iepurașului lui Bonnie.

- Salut, nu-ți fie teamă.

Avocatul îl luă și-l așeză la locul lui. După câteva mângâieri pe cap, pisoiful acceptă să-și împartă teritoriul și-și manifesta mulțumirea începând să toarcă.

Nathan se instala și mai confortabil, lăsându-se legănat de torsul monoton al pisoifului și se simți atât de obosit, încât închise, și el, ochii.

Afară, furtuna se dezlănțuia și fulgerele în cascadă traversau cerul într-un bubuit amenințător.

În bucătărie, Mallory pregătea cafeaua, ascultând radioul care transmitea în surdină un vechi cântec al lui Van Morisson, care îi plăcea foarte mult.

Se aplecă să-l privească pe furiș pe Nathan, prin ușa care dădea în salon. Văzu că avea ochii închiși și, ca și altădată când îl privea dormind, fu cuprinsă de un val de dragoste.

Cum de-i simțise prezența în stradă, fără să știe că nu luase avionul? Nu-și va explica niciodată. Asta era.

Simțise doar că o forță misterioasă o împinsese să iasă afară, să-l găsească. Avusese certitudinea că el era acolo, așteptând-o, de cealaltă parte a străzii. Nu era pentru prima oară când se întâmpla așa ceva. Nu avea convingeri religioase profunde, nici măcar cât soțul ei. Totuși, între ei exista un fel de legătură spirituală, liniștitoare și misterioasă în același timp, o comuniune care dăinuia din copilăria lor, dar de care nu vorbise nimănui, de teamă de a nu părea ridicolă.

Îl privi din nou. De ce revenise? De dimineață fusese intrigată de chirurgul acela care îl însoțea și i se păruse că ceva nu era în regulă. Era oare bolnav? În ultimele zile, la telefon, îi simțise de mai multe ori un fel de spaimă în voce și, adineauri, sub ploaie, îi deslușise teama din privire. Îl cunoștea bine pe bărbatul întins pe canapea. Îl cunoștea ca nimeni altcineva. Și atât cât își amintea, lui Nathan Del Amico nu-i era frică de nimic.

Iarna 1984

Aeroportul din Geneva

În sala cea mare, Mallory așteaptă.

Și-au vorbit ultima oară acum trei zile și astăzi se pregătește să-și serbeze a douăzecea aniversare, în instituția asta, la șase mii de kilometri departe de casă.

I-a cerut să nu vină: zborul New York-Geneva este foarte scump. Știe prea bine că nu are bani și că suferă din pricina asta. Bineînțeles că ar fi putut să-l ajute să plătească biletul, dar ar fi acceptat? Niciodată. Venise totuși să întâmpine cu nerăbdare sosirea avionului Swissair. Tocmai pentru cazul în care...

Plină de neliniște și înfierbântată, urmărește primii călători care încep să coboare.

Acum câteva luni, tocmai când crezuse că e definitiv vindecată, făcuse o nouă cădere. Nici ultimele întâlniri cu Nathan nu-i fuseseră de prea mare folos. Dragostea ei se izbise de prea multe obstacole: ostilitatea părinților, barierele sociale, depărtarea geografică... întrucât slăbise iarăși până când nu mai avea decât patruzeci de kilograme.

La început, reușise să-și mascheze pierderea în greutate față de părinți și de Nathan. Când se întorcea acasă din vacanță, ea încerca să lase impresia că este în formă. Dar mama ei nu. Întârziase să-și dea seama de schimbarea sa. Părinții acționaseră cum știau ei, evitând jumătățile de măsură, preferaseră o soluție radicală și foarte eficace, care, după cum credeau ei, făcea să dispară problema.

Așa că ea ateriză într-o clinică elvețiană, o instituție foarte costisitoare, specializată în patologii psihologice ale adolescenților. Se afla de trei luni în afurisita aceea de casă de odihnă. Se plângea, dar, obiectiv, trebuia să recunoască clar că tratamentul fusese eficace, pentru că începuse să mănânce normal și să redobândească o parte din putere. Totuși, fiecare zi era o luptă permanentă, o luptă contra forței distructive care i se cuibărise în interior.

Toți doctorii i-au explicat că refuzul ei de a se alimenta exprimă o suferință pe care trebuia mai întâi s-o identifice dacă voia să se vindece.

Dar era chiar o suferință adevărată?

Da, cu siguranță. Nu avusese o copilărie grea și nici nu suferise vreun traumatism. Nu, era ceva mai mult, ceva difuz, un sentiment pe care îl cultiva din copilărie și care devenea din ce în ce mai apăsător pe măsură ce creștea și care o copleșea oricând și oriunde. Pe marile bulevarde, când se plimba cu prietenele ei, cutreierând magazinele elegante ale orașului sau cine știe când. Era suficient să treacă pe lângă oamenii fără adăpost care dormeau pe cartoane în zăpadă. De fiecare dată același lucru: nimeni nu le dădea vreo atenție, nimeni nu-i observa, nu-i privea cu adevărat. Și ea, Mallory, nu vedea altceva decât atât: figurile acelea arse de ger, care pentru ceilalți păreau că nu există. În aceste condiții, nu era de mirare că ei îi era lehamite să se mai preocupe de deșertăciunile vieții. Era foarte conștientă că era o privilegiată și suferea de un fel de vinovăție din pricina căreia nu putea tolera apropierea dintre opulență și mizerie.

Debarcarea se apropie de sfârșit. Ultimele persoane coboară pe scara rulantă, după ce au trecut prin serviciul vamal.

Își frânge degetele.

Dacă a început să mănânce, este în mare parte pentru el: relația cu Nathan constituie punctul de ancorare a vieții ei, balonul de fericire pe care vrea să-l păstreze cu orice preț.

Tocmai când începe să se resemneze, apare, în fine, la capătul scării. Este chiar el, cu șapca Yankeilor pe cap și cu puloverul albastru-deschis pe care i l-a dăruit la aniversarea lui. Cum nu se așteaptă să fie întâmpinat, nu privește în jur. Ea nu-i face semn imediat, lăsându-l să se

îndrepte spre banda rulantă, de unde se recuperează bagajele.

Apoi îndrăznește să-l strige.

El se întoarce, își manifestă surpriza, își lasă sacul jos ca să vină spre ea și o îmbrățișează cu pasiune. Se lasă în brațele lui, profitând din plin de acest moment prețios, își pleacă încet capul pe umărul lui, respirându-l ca pe un parfum îmbătător. Revigorată de îmbrățișarea lui, închide ochii și i se pare că regăsește vechile parfumuri ale copilăriei, în care dificultățile de a trăi nu existau.

- Știam că erai capabil să vii să mă cauți până la capătul lumii, glumește ea, înainte de a-i da o sărutare.

El o privește în ochi și-i spune cu un ton solemn:

- Aș fi mers și mai departe, dincolo de capătul ei...

În acea clipă anume, ea știe, cu certitudine, că el va fi bărbatul vieții sale.

Și că va fi pentru totdeauna așa.

- Nu te-am auzit venind, murmură Nathan deschizând ochii.

Ea pune o ceașcă de cafea fierbinte pe un taburet din lemn.

- Ți-am dus pantalonii în uscător. Ai să poți să te îmbraci de îndată.

- Mulțumesc.

Erau doi nefericiți fără reper, ca doi vechi amanți care se cunoscuseră bine cândva, înainte de a fi despărțiți de vicisitudinile vieții.

- Ce e cu bagajele alea? întrebă el arătând doi saci de voiaj aproape de intrare.

- Mi s-a cerut să particip la o conferință la Forumul Social de la Porto Alegre. Refuzasem mai întâi din cauza lui Bonnie dar cum tu ai luat-o mai devreme...

- Cum? Pleci în Brazilia?

- Numai trei sau patru zile. Mă întorc de Crăciun.

Mallory deschise unul din saci și luă ceva din interior.

- Uite, îmbracă ăsta, să nu răcești, spuse ea, întinzându-i un tricou călcat. Este un tricou vechi, dar cred că-ți vine încă.

El desfăcu tricoul și-l recunoscu pe cel pe care-l purtase în seara aceea deosebită când făcuseră dragoste pentru prima oară. Ce multă vreme trecuse de atunci!

- Nu știam că l-ai păstrat.

Ca să nu lase jena să se instaleze, ea luă un șal care era pe canapea și se înfășură în el.

- Brr... e drept că nu e prea cald, tremură ea.

Dispăru câteva secunde, înainte de a reveni cu o sticlă de tequila mexicană în mână.

- Uite unul din mijloacele cele mai plăcute de a te încălzi, continuă ea, oferindu-i un pahar.

Pentru prima oară, după o eternitate, el văzu un surâs pe figura soției sale și constată că surâsul îi era adresat.

-*Atu salud*¹²!, cum ar spune Bonnie.

-*Atu salud!* răspunse Nathan.

Paharele se ciocniră și apoi, cum cerea tradiția, înghițiră alcoolul dintr-odată.

Ea trase un capăt din cuvertură și se așeză alături de el pe canapea. Își puse capul pe umărul lui înainte da a închide ochii.

- De când n-am mai vorbit numai noi doi!?!

Ploaia continua să cadă, biciuind pavajul și desenând dâre lungi verticale pe geamuri.

- Spune-mi ce te frământă?

- Nimic, minți Nathan.

Hotărâse să nu-i spună nimic despre Mesageri. Povestea era la limita supranaturalului, prea irațională. Mallory l-ar fi putut lua de nebun și ar fi avut motive să se îngrijoreze că o lasă pe Bonnie pe mâinile lui Goodrich.

Dar ea insistă.

- N-ai aerul că ți-e prea bine. De ce te temi?

De data asta el nu minți.

- Că te pierd.

Ea ridică din umeri cu un aer dezamăgit.

- Cred că ne-am pierdut deja.

- Poți pierde pe cineva la diferite niveluri.

Își alungă o șuviță de păr de pe față.

- Ce vrei să spui?

În loc să răspundă, el o întrebă:

- Cum am ajuns aici, Mallory?

- Știi foarte bine.

El lăsă ochii să-i rătăcească în gol.

- Nimic nu s-ar fi întâmplat fără moartea lui Sean.

Ea se enervă.

- Lasă-l pe Sean unde este! Tu nu mai erai cel pe care îl iubeam, Nathan, asta e totul.

- Dragostea nu se sfârșește așa.

- N-am spus că nu te mai iubesc. Numai că am constatat că nu mai erai cel pe care l-am iubit la început.

- Mă cunoști de când aveam opt ani! Din nefericire, m-am schimbat. Toată lumea se schimbă.

- Nu te face că nu înțelegi: toată viața se învârtea în jurul meseriei tale. Nu îmi mai dădeai atenție.

- Trebuia să muncesc! se apăra el.

- Munca nu te obliga să-l umilești pe tatăl meu cu procesul acela! Ai pus orgoliul înaintea nevastei tale.

- Jeffrey a căutat-o. Uți ce i-a făcut familia ta mamei mele.

- Dar eu nu sunt familia mea și nu te-ai gândit la mine, Nathan; erai mereu nesatisfăcut, în căutarea neîncetată a fericirii perfecte.

El încercă să se justifice:

- O voiam pentru noi, fericirea aceea. Pentru tine și pentru copii...

- Dar aveam fericirea aceea, Nathan. Nu ți-ai dat seama, dar o aveam! Ce-ți mai trebuia? Mai mulți bani? Ce să faci cu ei? Să cumperi o a treia mașină și apoi o a patra? Să joci prostia asta de golf și să te înscrii într-un club select?

- Voiam să fiu demn de tine. Să-ți dovedesc că am reușit.

Era foarte furioasă.

- A, iată-ne, în sfârșit! Să dovedești că ai reușit: marea ambiție a lui Nathan Del Amico!

- N-ai cum să înțelegi. În mediul în care m-am născut...

Nu-l lăsa să continue.

- ...știu foarte bine unde te-ai născut și cât a fost de greu pentru tine, spuse, subliniind fiecare cuvânt, dar viața nu este nici competiție și nici război. Și nu aveai obligația să-ți dovedești reușita până la capăt.

Se ridică dintr-odată de pe canapea.

- Mallory!

Încercă să o rețină, dar rămase surdă la chemarea lui. Ea își găsisese refugiu în colțul opus al camerei. Acolo, încercând parcă să se calmeze, aprinsese mai multe lumânări care pluteau într-o cupă adâncă din sticlă, transformată în candelă.

Nathan se apropie de ea și încercă să-i pună mâinile pe umeri, dar ea se feri fără menajamente.

- Citește puțin aici, spuse ea, dându-i un exemplar din *New York Times* care se afla pe masa din salon.

Chiar dacă locuia în California, Mallory continua să fie abonată la cotidianul new-yorkez pe care îl devora de când era studentă.

Nathan luă jurnalul și citi titlurile unul câte unul.

Ohio: înarmat cu un pistol, un adolescent omoară trei persoane din liceul lui.

Chile: Erupția unui vulcan anunță o catastrofă.

Africa: Sute de mii de refugiați pe drumuri în regiunea Marilor Lacuri.

Orientul Apropiat: O nouă tensiune după un atentat sinucigaș.

După un timp, ea întrebă pe un ton foarte trist:

- Ce sens mai are viața asta, dacă n-o poți împărți cu cineva?

I se încețosaseră ochii. îl fixa mânioasă:

- Ce ar fi putut fi mai important pentru tine decât să-ți împărți dragostea cu noi?

Cum el nu răspunde, i se adresează din nou:

- Nu-mi doream să trăiesc cu cineva fără cusur. Ai fi putut să-ți recunoști slăbiciunile, cel puțin față de mine. Ai fi putut să ai încredere în mine...

Vorbele astea voiau să însemne: m-ai decepționat.

O privi pe Mallory cu ochii strălucitori. Tot ce spunea era drept. Totuși, nu merita să pună toate relele pe seama lui.

- În orice caz, eu mi-am păstrat verigheta, spuse el, frământându-și inelarul. Mi-am păstrat verigheta, în timp ce tu ai îndrăznit să te duci cu acest minus să mâncați în restaurantul *nostru!*

Sub privirea lui Mallory, își arăta inelul, ca un avocat care prezintă o probă decisivă, convingătoare, în fața juraților.

Dar nu se afla la una din pledoariile lui. Era în fața soției sale pe care o iubea și ea îl privea cu aerul acela care voia să spună: „Nu mă subestima pe terenul acesta, nu-mi aduce acest afront”. Ușor, ea scoase de sub puloverul cu guler răsfrânt un lăntșor, la capătul căruia era atârnat inelul din aur alb.

- Și eu mi-am păstrat verigheta, Nathan Del Amico, dar asta nu dovedește absolut nimic.

Lacrimile îi străluceau în ochi. Încercă să continue ce începuse:

- Și pentru că vrei să vorbești despre Vince, să știi că nu are nimic de-a face cu noi.

Apoi adăugă ridicând din umeri:

- De altfel, nu ești prea perspicace dacă nu ai înțeles că îl manipulez pe acest biet neghiob.

- Îmi pierd perspicacitatea când e vorba de tine.

- Mă servesc de el. Nu sunt chiar mândră, dar îl folosesc. Tipul are o adevărată avere și dacă pot face ceva ca să cheltuiască o parte din ea ca să-i ajute pe năpăstuiți, pot să-l însoțesc în toate restaurantele din lume.

- E foarte cinic ca mod de a proceda, remarcă el.

Ea avu un surâs trist.

- „Cinismul și îndrăzneala sunt cei doi piloni ai afacerilor“. Tu m-ai învățat asta, domnule mare avocat, ai uitat cumva?

Scoase un pachet de Kleenex din buzunar, scoase un șervețel și-și șterse ochii. El nu îndrăzni să se apropie de ea, de teamă că va fi respins. În schimb, parcurse camera în liniște, deschise fereastra și respiră un pic de aer proaspăt. Norii gri și negri păreau că fug spre nord.

- Aproape că nu mai plouă, remarcă el, ca să mai reducă din tensiune.

- Ploaia nu mă supără cu nimic, replică Mallory.

Se întoarse spre ea. Obrajii îi erau supti și era palidă, aproape diafană. Dorea să-i spună că ea era pe primul loc în viața lui și că așa va fi pentru vecie. Dar tot ce putu să spună fu:

- Știu totul, Mallory.

- Ce știi?

- Tot ce mi-ai zis: că fericirea nu se reduce la bunăstarea materială, că fericirea este înainte de toate părtășie: a plăcerilor și a necazurilor, a aceluiași acoperiș și a aceleiași familii... Acum știi totul.

Își depărta brațele în semn de neputință și îi adresă un surâs plouat. Ea îl privea cu indulgență. Când îl vedea așa, o făcea să se gândească invariabil la băiețelul de opt ani care fusese și căruia nu-i putuse rezista.

Lăsă reproșurile la o parte și se lipi de pieptul lui. Nu trebuia să fie prea nedreaptă cu el, pentru că știa că după moartea lui Sean, aplecarea asupra muncii fusese, pentru el, supapa pentru suferințele sale.

Și nu-l putea blama pentru asta, chiar dacă regreta că nu putuseră să rămână alături, ei care înduraseră aceeași dramă.

Închise ochii. Nu plecase încă, dar știa deja că în câteva minute îi va resimți dureros absența.

Pentru biologi, o bună parte a sentimentului numit dragoste se reduce la o problemă de molecule, formule și substanțe chimice care se eliberează în interiorul creierului, suscitând dorința și apropierea. Dacă este așa, un fenomen de această amploare se producea de fiecare dată când era în contact cu el.

Ar fi dorit ca această clipă să dureze o eternitate. Cu toate acestea, făcu un efort imens pentru a-i pune capăt. Nu era momentul. Era atrasă de el, și l-ar fi dorit teribil.

- Trebuie să pleci, altfel ai să pierzi și ultimul avion, spuse ea, dezlipindu-se de el.

Pleca, dar nu se putea hotărî să se desprindă de ea. Motorul taxiului pe care îl chemase mergea de câteva minute.

Cum să-i explice că era poate ultima lor revedere, ultimul lor surâs, ultima oară când se îmbrățișau?

- Dacă mi se întâmplă ceva, aș vrea ca tu...

- Nu spune lucruri la întâmplare... îl opri ea.

- Nu sunt lucruri la întâmplare, Mallory, închipuiește-ți că...

- Îți spun că ne vom revedea, Nat. îți promit.

Cum nu-l mințise niciodată, ar fi vrut s-o creadă, cel puțin de data asta.

Puse o sărutare în căușul mâinii și apoi mângâie, delicat, obrazul soțului ei.

Intră în mașină și nu putu să nu se întoarcă, pentru a-i adresa o ultimă privire. Ultima privire a unui bărbat care

se temea că pierde pentru totdeauna ceea ce adora. Ultimul semn de recunoștință a unui suflet care, pe pământul acesta, avusese șansa de a-și afla jumătatea.

Privindu-l cum se îndepărta în aerul purificat de ploaie, Mallory apucă verigheta care atârna de lanțul ei.

Strânse din toate puterile inelul și recită în minte, ca o incantație:

„Dragostea noastră este neînduplecată ca moartea.

Apele mari nu pot s-o stingă,
Și fluviile nu pot s-o scufunde” .

*Când ai un copil,
este ca și cum ai spune:
m-am născut, am gustat din viață
și am constatat că e atât de bună,
că merită să fie înmulțită.*

Milan Kunder

17 decembrie

- *Que hora es*¹³ ? întrebă Bonnie frecându-se la ochi.
- Ghicește! îi răspunse tatăl luând-o în brațe.

Revenise de la San Diego cu zborul de șase dimineața. O găsisse pe Bonnie dormind pe canapeaua din biroul lui Goodrich. „S-a culcat foarte târziu”, îi spuse medicul. „Zborul nostru spre New York a avut întârziere din cauza intemperiilor”.

O luase pe Bonnie încă adormită în brațe și se întorseseră împreună la San Remo. O culcase pe la ora opt, când soarele se urcase binișor pe cer.

Ea fixa acum pendula din bucătărie cu un aer neîncrezător.

- Trei după-amiază?
- Ei, da, bebe, ai tras un somn zdravăn.
- Nu mai sunt un bebe, se apără ea căscând.
- Bineînțeles, spuse el, punând-o pe un taburet înalt înaintea unei căni cu ciocolată fierbinte, dar tu ești *bebelușul meu*.

¹³ Ce oră este? (spaniolă) (n.tr.)

- Este pentru prima oară în viața mea când mă trezesc așa de târziu, se alintă ea luând un baton cu semințe de susan.

O privi cu duioșie. Era o adevărată bucurie să fie împreună cu ea. Ieri, o găsisse cu o mină bună. Părea veselă și expansivă, mult mai puțin sperioasă decât în vacanțele trecute. Șocul divorțului începuse să se risipească, pentru că sfârșise prin a înțelege că separarea părinților săi nu o îndepărta de nici unul dintre ei. Cu atât mai bine.

Dar abia se rezolva o problemă, că o alta, mult mai importantă, se profila la orizont: își va pierde tatăl.

Se îngrijora foarte mult pentru ea. Va fi capabilă să înfrunte această probă, cea mai dificilă din scurta ei viață? Există oare un mod de a pregăti un copil pentru moartea apropiată a unuia dintre părinți?

Pentru moment, preferă să-și gonească gândurile negre și să profite de timp.

- Am putea să mergem să căutăm un brad de Crăciun, spuse el, gândind că asta i-ar face plăcere.

- Daaa! Cu multe podoabe, globuri, stele și ghirlande care sclipesc în întuneric.

- Și apoi mai facem câteva drumuri și pregătim o masă pe cinste.

- Am putea face o salată de tăiței negri cu cerneală de sepie? se rugă ea.

Era, într-adevăr, mâncarea ei preferată, de când o gustase într-un restaurant din Tribeca unde fuseseră cu Mallory, când ea era foarte mică.

- Cu un superdesert. Vrei să pregătim un desert grozav?

- Bineînțeles, spuse ea, ținând de bucurie.

- Ce ți-ar face plăcere?
- Un *pumpkin pie*¹⁴, răspuse fără ezitare.
- Este desertul pentru *Ziua Recunoștinței*. Nu preferi o specialitate de Crăciun?

Ea scutură din cap.

- Nu, îmi place tarta cu dovleac, când e foarte zemoasă și cu mult *mascarpone*¹⁵, preciza salivând dinainte.

- Atunci, grăbește-te să termini dejunul.
- Nu mai pot, spuse ea ridicându-se de la masă, ca să se așeze în brațele lui.

Îi strângea tare, frecându-și piciorușele unul de altul.

- Ți-e frig, veveriță mică?
- Daaa... sunt frigoriferată... toată.

Era adorabilă când făcea eforturi ca să folosească cuvinte cât mai complicate.

- Înghețată, o corectă el râzând. Ești o fetiță înghețată care se grăbește să se îmbrace cu ceva călduros.

Nu era chiar un lucru simplu să găsești faimoșii tăiței negri. Au trebuit să se ducă până la *Dea și Delucca*. Cu câteva zile înainte de Crăciun, luxoasa băcănie din Soho era aglomerată, îi lăsară pe ceilalți să dea din coate ca să-și facă cumpărăturile într-un timp-record. Pentru ei, timpul nu mai conta.

Pe Broadway, Bonnie alese mai bine de un sfert de ceas dintre brazii oferți de un vânzător în aer liber. După ce au ales, Nathan a pus brăduțul în portbagaj și apoi s-a oprit la un magazin de pe 3rd Avenue unde, după el, se găseau cele mai bune fructe și legume din tot orașul.

¹⁴ Tartă zaharisită cu dovleac (n.tr.)

¹⁵ Crema de brânză de vaci cu smântână (n.tr.)

Acolo, cumpără un dovleac frumos și o supă de pește la borcan venită din Franța, care purta numele nostim de *soupe a la setoise*.

La sfârșitul după-amiezii erau înapoi acasă, gata să înceapă un delicat preparat culinar.

Abia dezbrăcată de hăinuța ei, Bonnie puse în mare grabă ingredientele pe masa din bucătărie: aluat, dovleac, portocale, zahăr vanilat, lichior de migdale amare, *mascarpone*...

- Vrei să mă ajuți? întrebă ea, numai zâmbet.

- Îndată.

Își privi fiica și simți cum i se strânge inima. I-ar fi plăcut să-i spună să nu se teamă de viitor și că, chiar mort fiind, avea să vegheze asupra ei și s-o protejeze.

Dar ce știa el? Nu era sigur cum se vor petrece lucrurile. Era aproape sigur că nu se va transforma într-un înger păzitor a cărui misiune ar fi fost să o opere de rele.

Adevărul era că îi era frică. Îi era frică să-și lase fiica să înfrunte, fără ajutorul său, slăbiciunea și cinismul lumii exterioare.

Se apropie de masă. Îmbrăcată cu un șorț de trei ori mai mare decât ea, Bonnie deschisese deja cartea de bucate la pagina necesară și aștepta cu răbdare instrucțiuni.

- La treabă!

Nathan întinse aluatul și-l puse în formă. Apoi îl acoperi cu folie de aluminiu pe care așeză fasole uscată, și puse totul în cuptor. În acest timp, Bonnie scosesse fibrele și semințele din dovleac. O ajută să-l taie bucățele și apoi le adăugă cu atenție câteva picături de lichior, înainte de a-i adresa un zâmbet frumos plin de satisfacție.

Nathan puse preparatul la foc și profită de pauză, ca s-o întrebe:

- Îți amintești când a murit Sean?

- Bineînțeles, făcu ea, privind-l drept în ochi.

Chiar dacă încerca să ascundă, desluși un vâl de tristețe care-i invadase nutrița frumoasă. Se forță totuși să continue.

- Erai foarte mică atunci.

- Aveam patru ani, preciza ea, ca și cum această perioadă era acum două sau trei decenii.

- Ca să-ți explicăm, mama și cu mine, ți-am spus unele lucruri, precum că „Sean este în cer“.

Ea dădu din cap ca să arate că-și amintea.

- La început, puneai mereu întrebări despre asta. De mai multe ori m-ai întrebat dacă în cer era frig, voiai să știi cum se hrănea și dacă puteai să-i faci o vizită acolo sus.

- Îmi aduc aminte, spuse simplu, Bonnie.

- Ei bine, nu știu dacă am ales cea mai bună cale ca să-ți explicăm ce este moartea...

- De ce, nu ajungi în cer când mori?

- La drept vorbind, nimeni nu știe nimic, draga mea.

Ea reflectă un moment, cât să-și depene cunoștințele pe care le avea despre acest subiect.

- Prietena mea, Sara, spune că atunci când mori, ajungi în rai sau în iad.

- Nu știm, repetă Nathan.

Dar înțelegese că răspunsul nu o satisfăcea.

- De ce nu căutăm într-o enciclopedie? întrebă ea cu vioiciune. Mama îmi spune mereu că atunci când nu știi ceva, trebuie să cauți în enciclopedie.

- Nici enciclopedia nu știe asta. Este un mister.

În acel moment, se auzi soneria de la cuptor.

Nathan scoase tarta și fasolea uscată din cuptor.

Împotriva oricărei așteptări, fetița nu se oferă să-l ajute.

- Hai, Bonnie, am nevoie de tine. Trebuie să pregătim garnitura pentru tartă. Dacă mai știi, arată-mi cum se sparg ouăle, așa cum te-am învățat. Repede, repede.

Ea se apuca de treabă, mai întâi reținută, apoi din ce în ce mai preocupată. Amestecă ouăle cu zahărul. Se descurca bine și cinci minute mai târziu, surâsul îi revenise.

- Uite ce spumă! strigă ea.

- Da, trebuie să adăugăm dovleacul, sucul de portocale și *mascarpone*.

Își împărțiră sarcinile. El stoarse o portocală pentru zeamă, în timp ce ea trecea bucățile de dovleac prin sită.

La un moment dat, ea vru să guste din ceea ce pregătise și spuma îi desenă mustăcioare portocalii.

Luă un aparat de fotografiat și se fotografiară amândoi, pe rând. Apoi, cu o mână, ea ridică aparatul deasupra capului. Își lipiră obrajii unul de altul

- Un, doi, trei, *cheese!*

„Încă o amintire frumoasă”.

O lăsă să așeze garnitura pe fundul tartei și apoi o ajută să o pună în cuptor.

Bonnie se ghemui în fața geamului de la cuptor ca să observe cum începe să se coacă tarta. Era atât de captivată, de parcă ar fi urmărit un formidabil program la televizor.

- Mmmm, ce bună o să fie. Trebuie să așteptăm mult?

- Cam patruzeci de minute.

Se ridică în picioare, își îndreaptă nasul spre el și rămase câteva clipe în poziția aceasta, ca și cum ar fi ezitat să-i împărtășească ceva. După câteva clipe, se hotărî:

- Bunicii nu-i place să-i pun întrebări despre moarte. Zice că sunt prea mică și că asta aduce nenorocire.

- Sunt prostii, dragă. Numai că adulților le este frică să vorbească cu copiii despre moarte.

- De ce?

- Se tem să nu-i sperie, dar tocmai faptul că nu le vorbesc le trezește frica. Întotdeauna ți-e teamă de ceea ce nu cunoști.

Ea întrebă pe tonul cel mai natural:

- Ce-ar trebui să știm despre moarte?

El reflectă o clipă.

- Mai întâi, că este inevitabilă.

- Asta înseamnă că nu poți scăpa de ea?

- Da, bebe, toată lumea moare.

- Chiar și Lara Croft?

- Lara Croft nu există. O știi foarte bine.

- Și Isus?

- Tu nu ești Isus.

- Este adevărat, admise ea, lăsând umbra unui surâs să-i lumineze fața.

- Și apoi, moartea este ireversibilă.

Ea încercă să repete acest cuvânt căruia nu îi cunoștea sensul.

- „Eriversibilă?”

- Ireversibilă, dragă. Este un cuvânt mai complicat care arată că odată ce ai murit nu mai poți trăi din nou.

- Păcat, spuse ea, evident întristată.

- Da, recunosc el, e păcat. Dar nu-ți face griji, n-ai să mori acum. Nici mâine, nici poimâine.

- Dar când o să mor?

Lui Nathan îi părea rău că începuse conversația asta. Bonnie îl privea cu ochii mari ca și când el ar fi putut dezvălui foarte clar viitorul ei.

- Numai când ai să fii foarte, foarte, foarte bătrână.

- Cu riduri?

- Da, cu riduri, cu părul alb și cu peri pe bărbie.

Această ultimă evocare îi smulse un surâs care nu dură mult.

- Și tu și mama? Când o să muriți?

- Nu te îngrijora: sigur că nu astăzi. Dar dacă se va întâmpla să mor, nu trebuie să te întristezi prea tare.

Ea îl privi ciudat.

- Nu trebuie să fii tristă dacă mori? Întrebă ea ca și cum era vorba de o imensă absurditate.

- Da, bineînțeles, ai putea să fii puțin tristă, dar nu trebuie să regreti sau să-ți reproșezi nimic. Ai înțeles? Nu va fi din vina ta. Eu sunt foarte mândru de tine și de mama. Nu trebuie să-ți pară rău că ai petrecut prea puțină vreme cu noi. Să-ți spui doar că am făcut multe lucruri împreună și că ne rămân atâtea amintiri frumoase.

- Asta ai simți tu dacă mama ar fi moartă?

Nathan fu foarte tulburat de întrebare. În chip de răspuns, îi spuse simplu:

- Nu chiar așa, dar aș încerca. Nu trebuie să te temi să-ți mărturisești sentimentele celor pe care îi iubești.

- De acord, răspunse ea, fără să înțeleagă prea bine ce voia el să spună.

- Ca să faci față morții cuiva drag, trebuie să te apropii de cei care te iubesc. Ei sunt cei care te vor susține.

- Va trebui să vin să vă văd, pe tine sau pe mama.

- Da, aprobă Nathan. Ai putea să vii întotdeauna să ne vezi, dacă ți-e frică de ceva care te chinuie. Chiar când ai să fii mare. Ai putea să vii să ne găsești, pe ea sau pe mine. Și, chiar dacă ar trebui să mor într-o zi, o vei avea întotdeauna pe mama. Ai o mamă formidabilă și ea o să știe întotdeauna cum să-ți aline necazurile.

- Va fi totuși foarte greu, spuse ea, cu o voce stinsă.

- Da, admise el, va fi greu. Uneori ai să te simți singură și ai să vrei să plângi și atunci chiar trebuie s-o faci, pentru că plânsul face bine.

- Numai bebelușii plâng, obiectă ea foarte aproape de a izbucni în plâns.

- Nu, toată lumea plânge. Oamenii care nu pot să plângă sunt ființele cele mai nenorocite din lume. De fiecare dată când ai să vrei să mă simți lângă tine, trebuie să te duci într-un loc unde ți-ar fi plăcut să fim împreună.

- Vorbești uneori cu Sean?

El îi spuse adevărul, aproape bucuros că putea s-o facă.

- Da, continui să vorbesc cu Sean și cu mama mea. Sean continuă să trăiască în sufletul meu. Va fi întotdeauna fiul meu. Și la fel trebuie să fie și pentru tine: voi fi întotdeauna tatăl tău și mămica va fi întotdeauna mama ta. Chiar dacă murim, rămânem părinții tăi.

- Te duci la cimitir când vrei să vorbești cu ei?

- Nu, nu-mi plac cimitirele. Mă duc în parc, dimineața, foarte devreme, când aproape că nu e nimeni. Le spun tuturor că vreau să alerg ca să mă mențin în

formă, dar în realitate mă duc să alerg, ca să fiu cu ei. Fiecare trebuie să-și găsească locșorul lui. Este important să comunici, pentru ca persoana pe care o iubim să rămână cu noi toată viața noastră.

- Te gândești la ei în fiecare zi?

- Nu, minți Nathan, adesea, dar nu în fiecare zi.

Pe brațe, pielea i se făcu ca de găină. Apoi, adăugă puțin și pentru el însuși:

- Viața e ceva formidabil. Ceva atât de prețios!

Ea îi sări de gât și se regăsiră liniștiți unul lângă altul. În sinea ei, era uimită că părinții ei nu spuneau decât lucruri bune unul despre celălalt. Nu putea să nu se întrebe de ce această mamă formidabilă și acest tată atât de grijuliu nu erau împreună de Crăciun, în preajma ei? Dar nu se îndoia că viața celor mari trebuie să fie ceva foarte complicat, în care nu era bine să se amestece.

Masa se desfășură într-o atmosferă de bună dispoziție. Nu mai abordară subiecte sumbre sau apăsătoare. Dacă supa și salata de paste erau destul de reușite, Bonnie găsi tarta *deliciosa*, cu zahărul ei glasat și sucul de fructe roșii.

Seara începură să decoreze bradul, ascultând *Children's Corner* de Claude Debussy, care o amuza pe micuță.

Afara zăpada cădea în liniște.

- De ce mamei nu-i place Crăciunul?

- Pentru că găsește că sensul adevărat al acestei sărbători a fost schimbat.

Ea îl privi cu un aer ciudat.

- Nu înțeleg nimic din ce spui.

Trebuia să fie foarte atent: fiica lui nu era un adult. Se scuză, apoi încercă o explicație mai clară.

- De fapt, mama crede că în această perioadă a anului ar trebui să ne gândim mai mult la oamenii care suferă, în loc să dorim mereu să cumpărăm atâtea lucruri de care, de fapt, nu avem nevoie.

- Și este adevărat? întrebă Bonnie care nu vedea cum ar putea fi altfel, din moment ce mama ei gândea așa.

- Da, este drept, aprobă el. Noi stăm aici, la căldură și în siguranță, în timp ce alte persoane sunt singure. Este foarte greu când ești singur și trist.

- Dar în acest moment, mama este singură, remarcă micuța.

- Trebuie să fie cu Vince, observă Nathan fără să fie prea convins.

- Nu cred.

- Intuiția ta feminină este cea care te face să spui asta? întrebă el, adresându-i o privire scurtă.

- Exact, replică Bonnie închizând ochii.

Era ceea ce ea numea „o dublă otheadă”, de altfel singura care îi reușea.

O sărută pe creștet.

După ce terminară de decorat bradul, priviră împreună o parte din DVD-ul cu *Shrek*, căpcăunul verde cu urechile pâlnie.

Apoi ea îi făcu o lungă demonstrație a melodiilor pe care știa să le cânte la vioară, apoi cântă în spaniolă *Besame mucho*, o versiune cu adevărat reușită pe care o învățase la școală.

Nathan fu un public foarte entuziast și ceru mai multe bisuri.

Apoi veni ora de culcare.

O așeză în pătuțul ei și ea îi ceru să lase lumina de pe culoar aprinsă.

- Noapte bună, veveriță mică, spuse el plecând. Te iubesc foarte mult.

- Și eu te iubesc foarte mult, răspunse ea, și este „eriversibil”.

Nu se îndură s-o mai corecteze și îi dădu o ultimă sărutare.

În clipa în care ieșea din cameră, își aminti de ziua aceea de aprilie 1995, de la maternitatea din San Diego. Când își luase în brațe pentru prima oară fetița care abia se născuse, fusese atât de emoționat și intimidat că nu știa nici măcar cum s-o țină. Tot ce văzuse atunci era un bebeluș neputincios, cu fețișoara roșie, cu ochii închiși, care făcea tot felul de strâmbături bizare, agitându-și mânuțele în toate părțile.

În clipa aceea nu știa că, într-o zi, va juca un rol atât de mare în viața lui. Că această minusculă păpușă va deveni pentru el mai scumpă decât lumina ochilor.

Nu se îndoie că a fi tată va implica o schimbare radicală în existența lui, dar nu avusese nici o idee despre ceea ce ar putea însemna, în termeni de dragoste și emoție.

Încă nu știa că un copil ar putea să-i aducă atata bucurie. Și nici că pierderea unui copil ar putea, într-o zi, să-i provoace o stare de deprimare atât de mare.

Nu se mai îndoia de nimic.

Apoi acest îngerăș fragil deschisese ochii și-l privise intens, ca și cum ar fi vrut să-l facă să înțeleagă că avea nevoie de el. Nathan se simțise bulversat și, de atunci, începuse să reverse asupra lui o dragoste fără limite.

Și, fără îndoială, că pentru a descrie o asemenea
fericire nu existau cuvinte.

*Fiecare om este singur,
nimănui nu-i pasă de nimeni,
iar durerile noastre sunt o insulă pustie.*
Albert Cohen

18 decembrie

Deși nu avea o tragere de inimă deosebită, Nathan trebuia să-și țină promisiunea pe care i-o făcuse soției sale: s-o însoțească pe Bonnie la bunici, pentru câteva zile.

Se trezise devreme și, în pofida orei matinale, nu ezitase să le telefoneze, lui Jeffrey și Lisei Wexler, ca să-i anunțe că va sosi. Știa că termenul de *grasse matinee* nu făcea parte din vocabularul lor, nici măcar în timpul vacanțelor.

Bonnie se culcase destul de târziu și el aștepta ora opt ca s-o trezească, așa încât, după mai bine de o oră și jumătate, se aștemuseră la drum, după ce se opriseră la Starbucks, să soarbă o ciocolată bună și fierbinte cu *marshmallows*.

Nathan hotărâse să ia jeepul. Era mai sigur pe zăpadă. La fel ca mama ei, Bonnie adora mașina asta solidă, cu roți uriașe. Instalată foarte sus deasupra solului, avea impresia că este la comanda unui vehicul spațial care survola lumea la joasă altitudine.

Se împlineau aproape treizeci de ani de când Wexlerii își petreceau vacanțele de Crăciun în munții Berkshires, la vest de Massachusetts. De la New York voiajul era ceva mai lung, dar regiunea era splendidă, cu

dealurile ei ondulate, în văile cărora se cuibăreau sate pitorești, tipice pentru Noua Anglie. Apucă pe drumul 7, la *Norwalk* trecu *Grand Banington* și apoi se îndreptă spre Stockbridge. Conducea cu prudență. Pe alocuri, drumul era alunecos. Un strat subțire de zăpadă ca o pudră acoperea peisajul care defila în fața ochilor lor.

Ca să se distreze, Bonnie puse un CD în aparat: o improvizație la pian a lui Keith Jarrett pe tema muzicală din *Vrăjitorul din Oz*.

Micuța începu să fredoneze cuvintele, cu multă pricepere:

Somewhere, over the rainbow...

Tot cântând, ea îi făcu lui Nathan faimoasa ei „dublă otheadă“ și el o găsi adorabilă cu șapca ei de baseball prea mare, pe care o pusese pe cap ca să se apere de razele soarelui. Privind-o în voie, se gândi că e de-a dreptul o minune faptul că avea un copil atât de ușor de crescut.

În sinea lui, se simțea mândru că a fost capabil să o crească atât de bine. Împreună cu Mallory, încercaseră să se arate foarte fermi și să fixeze câteva principii elementare: să-i respecte pe ceilalți și să știe că are drepturi, dar și obligații.

Reușiseră să reziste tentației de a-și alinta prea tare copila: fără încălțăminte de sport de două sute de dolari sau haine foarte scumpe. Găseau asta aproape indecent, după cum socoteau degradantă atitudinea unor părinți care se lăsau insultați de copiii lor, admirându-le de vocabularul în loc să-i certe!

Nathan se întreba uneori ce aveau să devină acești prost-crescuți în viitor. Fără îndoială, tineri adulți individualiști și imaturi care, după ce fuseseră cocoloșiți

și tratați ca niște prinți capricioși, aveau să cadă de sus, descoperind renunțările și frustrările pe care viața nu ezită să le impună.

Aruncă o privire către fiica lui. Legănată de jazz, adormise cu pumnii strânși, cu capul plecat spre geamul inundat de soare.

Se gândi la viitor.

Nu fusese greu s-o educe, dar ce era mai dificil abia acum avea să urmeze.

Căci va veni, fără îndoială, o zi în care va cere să iasă seara, să-și pună un piercing în nări sau cine știe pe unde... Da, există întotdeauna un moment în care lucrurile se schimbă, când fiica amabilă se transformă într-o adolescentă ingrată, urmărită de gândul că părinții nu sunt decât niște bătrâni învechiți, incapabili să o înțeleagă.

Mallory va fi nevoită să facă față de una singură acestei crize. El nu va exista ca s-o susțină. Nu va cunoaște neliniștea din seara în care Bonnie, pentru prima oară, nu va sosi la timp acasă, nici primul ei iubit cu care va veni acasă, nici prima călătorie pe care va dori să o facă împreună cu prietenii ei în celălalt capăt al țării... Totuși, era o provocare stimulativă pe care se simțea capabil să o depășească.

Dacă n-ar fi existat... această așteptare.

Înțelegerea lui cu Bonnie îl trimitea adesea cu gândul spre primii ani ai copilăriei sale, când existase o adevărată complicitate între mama lui și el, mai înainte de a se instala acel soi de indiferență pe care o întreținuse în mod voit, imaginându-și că unica șansă de ascensiune socială se afla în distanțarea culturală de originile

familiei sale. Era greu pentru fiul unei menajere să dorească să cucerească New-York-ul!

Abia de curând realizase că primise de la mama lui mai mult decât își închipuise. Ea îi transmisese un amestec de curaj și de abnegație, o capacitate de a ști să facă față împrejurărilor, orice s-ar fi întâmplat.

Dar o lăsase să moară fără să-i mulțumească pentru asta. În ultimii ani dinainte de moarte, când începuse să-și aranjeze viața, ar fi putut să se apropie de ea și să savureze reușita alături de ea. Să-i spună: „Vezi, am ieșit la liman, sacrificiile tale nu au fost zadarnice. Sunt fericit". În loc de asta, abia mai venea s-o vadă. Foarte ocupat cu propria sa luptă, se mulțumea să-i trimită bani în fiecare lună, pentru ca să poată să trăiască fără să muncească. Și când trecea pe la ea, era mereu grăbit. Schimba cu ea câteva cuvinte convenționale înainte de a pleca, lăsându-i un teanc de dolari (de fiecare dată mai mare), în chip de scuze.

Astăzi, se simțea foarte vinovat, gândindu-se la acele ocazii ratate, dar nu era singura amintire care îl tulbura.

Între ei existase un fel de secret. Un episod de care nu vorbiseră niciodată și de care avea să-și amintească toată viața.

Pe vremea aceea, avea cam treisprezece ani. Era în timpul verii din 1977, la începutul lunii august, în timpul ultimei vacanțe petrecute la Nantucket cu Mallory. Vara în care o sărutase pe gură pentru prima oară... dar asta era o altă poveste.

Cu un an înainte, în urma unor teste pe care le trecuse în chip strălucit, fusese selecționat pentru a fi admis în prestigioasa Wallace School din Manhattan.

Chiar dacă instituția susținea jumătate din cheltuielile de școlarizare pentru un grup de elevi merituoși, cealaltă parte rămânea în sarcina familiei. Pentru Eleanor Del Amico, asta însemna foarte mulți bani. Nathan era conștient că îi cerea un mare sacrificiu mamei sale, cu atât mai mult cu cât școala cerea plata integrală înainte de primul trimestru. Dar el îi explicase că era o investiție de viitor: singura sa șansă de a nu sfârși ca om de serviciu sau spălător de podele.

În vara aceea, Eleanor era la strâmtoare: în timpul iernii, o bronșită persistentă necesitase spitalizarea ei pentru câteva zile și cheltuieli importante. La începutul lunii, ea le ceruse Wexlerilor un avans ca să poată plăti școala fiului ei. Dar Jeffrey, fidel principiilor sale puritane, refuzase în mod categoric.

„Ca să vezi mentalitatea lor murdară, îi spusese atunci, mama lui. Tu le-ai salvat viața fiicei lor și ei refuză să facă cel mai mic gest pentru tine“.

Avea dreptate, chiar dacă lui Nathan nu-i plăcea ca ea să se folosească de acest episod - care se desfășurase acum nu știu câți ani - ca să obțină ceva de la patronul ei.

Tocmai în acest context, din cutia cu bijuterii a Lisei Wexler dispăruse o brățară cu perle.

Nathan nu înțelesese niciodată prea bine pentru ce, dar bănuielile căzuseră foarte repede asupra mamei sale și... a lui. Jeffrey Wexler îi chestionase pe amândoi, ca și când nu se îndoia deloc de vinovăția lor. Îi și percheziționase pe la spate, ridicându-i în picioare, cu mâinile sprijinite de pereți. La vremea aceea, Nathan nu studiasse dreptul și nu avea de unde să știe că aceste practici erau interzise. În pofida tăgăduirilor menajerei sale, Jeffrey pusese să-i fie golită camera, deschisese

toate sertarele, deșertase toate valizele, ca pentru o percheziție. Negăsind nimic, amenință că va chema poliția, crezând că amenințarea o va speria pe Eleanor. Dar ea continuase să nege cu putere, căzând aproape în genunchi în fața patronului său: „Nu eu, domnule Wexler, vă jur că nu am furat nimic“.

În cele din urmă, istoria se terminase cu concedierea. Contrar sfatului soției sale, Jeffrey renunțase să anunțe poliția, preferând să o gonească pe Eleanor fără nici un fel de despăgubire.

Iată care fusese cea mai rea umilință a vieții lui: să-și încrucișeze privirea cu a lui Mallory, când fusese lipit de perete ca un hoț. Se simțise umilit și înjosit ca nimeni altul. Această rușine îl însoțise până astăzi, gravată pentru totdeauna într-un colț al sufletului său. Dar în același timp, ea fusese un motor puternic, ca și când ar fi știut, din ziua aceea, că nu va ajunge suficient de sus, ca să spele acest afront. Să treacă de partea bună a barierei nu era suficient. Îi trebuia mai mult: să-l doboare pe Jeffrey cu acest afurisit de proces și să-l facă să plătească pentru umilința lui, obligându-l să-i cedeze apartamentul din San Remo, un bun imobiliar de câteva milioane de dolari. Știa bine că prin acest afront îi făcea rău lui Mallory. Dar nici conștiința că o rănea pe cea pe care o iubea cel mai mult nu-l oprise. Uneori, când vrei să obții ceva, ești gata de orice.

Totuși, în toată istoria asta, cel mai dureros lucru era că sfârșise prin a-l crede pe Wexler și nu pe mama lui. Nu vorbise niciodată despre brătară cu ea, dar după ce întorsese problema pe toate părțile, începuse să creadă că mama lui o furase. Și că furase pentru el. În octombrie 1977, taxele lui școlare fuseseră plătite, providențial, în

ultimul moment, ceea ce i-a permis să-și continue studiile. La vremea respectivă nu încercase să afle cum se petrecuse un asemenea miracol. Dar în zilele lui proaste îi revenea în minte acest teribil adevăr: mama lui devenise o hoață; și asta din cauza lui.

Bonnie deschise un ochi. Erau aproape de destinație.

Situat în centrul munților Berkshire, Stockbridge fusese o cetățuie fermecătoare, fondată de indienii mohicani înainte ca misionarii să le tulbure liniștea, punându-și în minte să-i creștineze. Wexlerii aveau acolo un fel de ranch, chiar la ieșirea din oraș. Era vorba, în realitate, de o elegantă casă de vacanță cu câțiva cai și cu un ponei frumos, bucuria fiicei lui.

Nathan claxona în fața porții, prevăzută cu o cameră de supraveghere. Câteva secunde mai târziu, cele două porți se deschiseră, ca să lase să treacă mașina pe un drum pietruit. Parcă aproape de micul bungalow ocupat de doi paznici. Ultima oară când venise aici, nici nu coborâse din mașină.

De data asta era altceva.

Goodrich îl sfătuisese să se împace înainte de a muri. Ei bine, avea să-i urmeze sfaturile! Jeffrey putea să-și păstreze banii. Nathan hotărâse să-i mărturisească ceea ce nu spusese niciodată nimănui. Ceva care ar fi însemnat ruina reputației sale și alungarea din barou.

Cât fusese student, profesia de avocat exercitase asupra lui o atracție de necrezut. O privea ca pe o vocație, un mijloc de a-i apăra pe cei mai slabi, pe cei care, asemenea lui, proveneau din medii defavorizate. Dar această profesie nu avea sens decât numai dacă o

anumită etică era respectată cu scrupulozitate. Ceea ce Nathan făcuse întotdeauna... cu o singură excepție.

Închise portiera mașinii. Soarele era sus pe cer și vântul împrăștia cei câțiva nori de praf gălbui.

De departe, îl zări pe Jeffrey care venea spre ei, fără grabă.

Bonnie, care făcea din orice o sărbătoare, începu să alerge către bunicul ei, scoțând exclamații de bucurie.

De îndată, Nathan se află numai la câțiva metri de Wexler.

Adâncindu-și privirea în cea a socrului lui, avu același gând ca de fiecare dată: Mallory îi semăna foarte mult. Aveau aceiași ochi albaștri, aceeași figură elegantă și rasată.

Da, Mallory semăna cu tatăl ei. Ceea ce explica faptul că nu putea, cu toată ranchiuna lui, să-l deteste complet.

La sosire, Nathan insistase să aibă o discuție cu Jeffrey și, acum, erau singuri în birou. Nimeni altcineva decât ei doi.

„Eu și el“.

Wexler aprinsese cu bricheta capătul uneia dintre țigările lui scurte și groase pe care avea obiceiul să le fumeze la orice oră din zi. Începu să scoată fum în mici rotocoale, în timp ce Nathan privea ca un cunoscător etajerele pline cu operele juridice celebre, legate în piele.

Jeffrey își amenajase biroul ca o veritabilă bibliotecă. Lămpi verzi și aurite luminau mobila patinată din lemn prețios, și imensa masă de lucru era aproape toată acoperită cu vrafuri de dosare, cu cutii de dischete și cu două calculatoare cuplate la bazele de date. La câteva

luni de la retragerea lui oficială, Jeffrey continua să fie un om activ.

Avusese o evoluție ciudată. Excelând de foarte tânăr în practica baseballului, trebuise să renunțe la sportul lui favorit după o cădere în timpul unei excursii în munți. Accidentul, destul de grav - fractură de craniu - îl făcuse să-și transfere energia asupra studiilor. Șef de promoție la Harvard, lucrase la început pentru un judecător, înainte de a se alătura unuia dintre cele mai prestigioase cabinete de avocatură din Boston, în acești ultimi ani, văzând de unde bate vântul, se apucase de propria lui afacere, specializată în acțiuni în justiție colectivă. Apăruse astfel, cu succes, muncitori ai șantierelor navale care fuseseră expuși. Ca urmare, adunase o adevărată avere, obținând de la industriașii din domeniul tutunului despăgubiri substanțiale în numele victimelor fumatului. De doi ani se lansase într-o nouă bătălie, luând parte la procesele intentate operatorilor de telefonie mobilă de victimele tumorilor cerebrale care îi acuzau că le ascunseseră riscurile radiațiilor electromagnetice.

Nathan trebuia să recunoască: Wexler își practica bine meseria. Era unul dintre ultimii avocați de modă veche, unul din acei nostalgici ai unui timp îndepărtat în care oamenii legii acționau mai mult din convingere decât pentru câștiguri. Într-o vreme, ei întreținuseră, de altfel, un soi de complicitate, înainte ca această poveste a brățării să strice totul. Și astăzi chiar, Nathan nu se putea împiedica să nutrească un fel de admirație secretă cu privire la cariera socrului său.

Jeffrey îl aduse pe pământ.

- Ei, ce ai vrei să-mi spui în mod special? întrebă el între două rotocoale de fum.

- Vă amintiți de procesul *nostru*... încep Nathan.

Jeffrey își manifestă iritarea.

- Dacă te afli aici ca să reînvi certuri vechi...

Nathan nu-l lăasă să continue. Hotărâse să-i spună tot ce avea pe suflet:

- Să știi... că l-am cumpărat pe acel judecător, îl întrerupse el, l-am plătit pe judecătorul Livingstone. Am făcut să-i parvină o mită prin intermediul uneia dintre asistentele lui, ca să pronunțe o decizie în favoarea mea.

Jeffrey nici nu clipi. În spatele amabilității de fațadă, era un om dur, care avea obiceiul să nu-și trădeze niciodată emoțiile.

Dar astăzi, Nathan îl găsea mai puțin impresionant. I se părea obosit, cu ochii încercănați, cu fața plină de riduri și cu barba nu prea bine rasă.

- Voiam să mă răzbun, Jeffrey, să-ți suflu apartamentul din San Remo, din cauza a ceea ce i-ai făcut mamei. Dar nu am găsit decât acest mijloc și, astfel, mi-am dezonorat profesia.

Wexler clătină din cap, păru să reflecteze intens, apoi deschise gura, dar... de acolo nu răzbătu nici un sunet.

La rândul lui, se postă aproape de fereastră, cu ochii fixați pe colinele ninse.

„Întoarce-te, Jeffrey, ascultă-mă“.

În spatele lui, Nathan își continua litania de reproșuri. Prea multă vreme ascunse, cuvintele ieșeau acum de la sine, fără efort.

- Îți amintești, Jeffrey? Când aveam opt ani, m-ai dus pe lac, povestindu-mi procesele pe care le-ai câștigat. Cred că atunci am hotărât să fiu avocat ca tine. Toate

studiile astea le-am făcut pentru mine, bineînțeles, dar, și ca să pot câștiga prețuire. Îmi imaginam că ai să mă accepți, că ai să fii mândru de mine. Nici nu-ți închipui cât de mult aș fi dorit să mă accepți.

„Cât de mult mi-aș fi dorit să am un tată ca tine.“

Făcu o pauză. Jeffrey se întoarse ca să înfrunte mânia fostului său ginere.

- Ar fi trebuit să mă accepți! spuse sacadat Nathan. Ți-am dovedit că merit. Mă gândeam că meritul și competența erau valori pe care le respectai. În loc de asta, m-ai împins să-mi murdăresc profesia, să corup un judecător, ca pe o secătură de joasă speță...

- Te-am salvat, îl întrerupse Jeffrey.

- Ce vrei să spui?

- Eu... mi-am făcut o parte din studii cu judecătorul Livingstone. Înainte de proces, a venit să-mi povestească despre tentativa ta de mituire.

Nathan era uluit.

- Cum?

Bătrânul avocat scoase un suspin și păru să răscrolească în memoria lui.

- Livingstone era o adevărată canalie, dar a fost destul de prudent ca să nu fie prins niciodată. Am hotărât să-i dau dublul sumei oferite de tine, numai să nu te denunțe autorităților judiciare. Și în plus, să pronunțe hotărârea în favoarea ta.

- Cum? De ce, Jeffrey, pentru ce, pentru cine?

Acesta făcu o pauză înainte de a răspunde, apoi mărturisi cu o ușoară ezitare în glas:

- Pentru Mallory, bineînțeles, nu voiam ca ea să fie antrenată în acest scandal. Și apoi, la fel de bine... și pentru tine. Pentru că și eu îți eram dator cu ceva.

Nathan se încruntă. Socrul lui bănuia întrebarea. Cu ochii pierduți, îl făcu să retrăiască trecutul.

- În seara aceea, acea faimoasă seară de vară din 1977, băusem mult. Pe atunci, traversam o perioadă grea, atât în viața mea de cuplu, cât și în afaceri. Reveneam de la Boston, unde Lisa îmi ceruse să trec pe la bijutier să iau o brățară a căreia i se reparase închizătoarea. Înainte de a ajunge acasă, mi-am petrecut după-amiaza la una din asistente, metresa mea. Bineînțeles, nu-i promisesem nimic, în acea vreme, în mediul nostru nu divorțai ca să te însori cu secretara, dar ea exercita asupra mea un fel de șantaj, în speranța că mă voi despărți de soția mea. După ce am plecat de la ea, îmi amintesc că m-am oprit într-un bar de hotel, ca să iau un whisky. Am băut, nu unul, ci patru sau cinci. Cred că ești la curent cu problema mea cu băutura...

Nathan nu înțelegea.

- Cum adică?

- Beam foarte mult în acea perioadă, explică Jeffrey. Sufăr de alcoolism cronic.

Nathan s-ar fi așteptat la orice numai la așa ceva nu.

- De când?

- Am reușit să mă opresc la începutul anilor 1980, dar am recăzut de nenumărate ori. Am încercat totul: cure, asociații... dar nu este deloc ușor să mergi la asemenea reuniuni. Să recunoști că ești un drogat și să discuți lucruri atât de intime în fața unor persoane necunoscute.

- Nu... nu, n-am știut nimic, băigui Nathan.

Era rândul lui Jeffrey să fie uimit.

- Eram convins că Mallory ți-a spus.

Pentru prima oară, Nathan văzu că ochii lui Jeffrey străluceau din cauza emoției. Jeffrey era mândru că fiica

lui păstrase secretul atâta vreme, chiar față de omul pe care-l iubea.

Ascultând mărturisirea lui Wexler, Nathan crezu că are răspunsul la multe din întrebările pe care și le pusese altădată despre necazurile lui Mallory.

Jeffrey își continuă povestea:

- Când am ajuns la Nantucket, n-am mai găsit bijuteria. Mult mai târziu, secretara mea mi-a mărturisit că mi-o sustrăsese ca să semene zâzanie în căsnicia mea. Dar, pe moment, nu știam ce se petrecuse. Intrasem în panică și, a doua zi de dimineață, când soția mea m-a întrebat ce am făcut cu brățara, n-am găsit nimic mai bun decât să pretind că am pus-o în caseta ei de bijuterii. Ceea ce a condus la acuzarea mamei tale. Cred că nevasta mea s-a prefăcut că crede istoria, dar asta ne-a ajutat să salvăm aparențele.

Păstră o pauză lungă înainte de a adăuga cu o voce ștearsă:

- Sunt dezolat, Nathan, am fost un laș.

„Da, asta poți s-o spui“.

O vreme, Nathan fu incapabil să vorbească. Era în același timp și consternat, și ușurat de această mărturisire. Nu, mama lui nu fusese o hoată, ci victima unei mari nedreptăți. Cât despre Jeffrey, bărbatul pe care îl credea virtuos și infailibil, era un mincinos care avusese metrese și era alcoolic. Nu era decât un om printre ceilalți. Ca și el.

Înălță capul spre socrul lui și își dădu seama că resentimentele pe care le avusese față de el dispăruseră. Nu voia să-l mai judece. Nu era momentul. Remarcă faptul că trăsăturile i se destinseseră, pentru că și el aștepta de atâta vreme să poată face aceste confidențe. În

fond, cei doi trăiseră, fiecare în parte, cu un secret greu pe suflet, care nu le permisesse să se bucure de multe momente ale existenței.

Jeffrey fu cel care rupse primul tăcerea:

- Știu că asta nu mă scuză, începu el, dar am avut grijă, cu discreție, ca mama ta să-și găsească un post, și eu am fost cel care, în anul acela, am achitat o parte din taxele tale școlare.

- Ai dreptate, răspunse Nathan, cu ochii înroșiți, asta nu te scuză.

Jeffrey se îndreptă apoi către casa de bani, o deschise și, cu o mână tremurândă, scoase de acolo ceva ce-i întinse lui Nathan.

Era o brățară cu patru rânduri de perle, cu o închizătoare de argint, montată cu mici briliante.

*Dacă nu ești pregătit pentru tot,
nu ești pregătit pentru nimic.*

Paul Auster

*„A beautiful sight, we're happy tonight,
Walking in a winter wonderland...”*

Nathan încheie ultimele acorduri ale celebrului cântec de Crăciun. Închise pianul și își privi cu emoție fiica adormită pe canapeaua de piele din salon. Afară, se înnopta. Orizontul care, ceva mai înainte era cuprins de roșu, roz și portocaliu, era învăluit acum în culori mai întunecate. Mai puse un butuc în șemineu și agită jăraticul care își pierduse puterea. În camera alăturată, găsi o cuvertură brodată pe care o desfăcu și o puse pe picioarele lui Bonnie.

Petrecuseră o după-amiază liniștită în acest colțișor izolat. O după-amiază numai a lor. După prânz, Lisa Wexler ieșise să colecteze niște cadouri pentru una din operele ei de caritate, în timp ce Jeffrey împrumutase mașina ginerelui pentru a se duce la Pitsfield, de unde voia să cumpere materiale de pescuit pentru zilele frumoase.

Nathan avusese plăcerea să rămână doar cu fiica lui. Abia terminaseră masa, că Bonnie se grăbise să meargă la grajduri să-și vadă poneiul, un frumos Connemara pe care îl botezase *Spirit*. Nathan o ajutase să se urce pe el și apoi înșeuase, pentru el, unul din caii lui Wexler. Petrecuseră restul după-amiezii străbătând dealurile mici împădurite care se întindeau la nesfârșit în jurul

proprietății. În acest peisaj demn de o vedere, nu se gândise nici o clipă la moarte. Se lăsase purtat de cadența cailor și de zgomotul liniștitor al cascadelor și al râurilor. Timp de câteva ore, nu mai existase nimic. Nimic, în afară de surâsul lui Bonnie, prospețimea aerului și această pânză fină de zăpadă care acoperea totul și-i dădea peisajului o notă de puritate.

Tocmai savura aceste clipe, când ușa înaltă a salonului se deschise ca s-o lase pe Lisa Wexler să intre.

- Bună seara, Nathan, spuse ea intrând.

Era încă o femeie frumoasă, suplă, întotdeauna frumos îmbrăcată și arborând în toate circumstanțele acea prestanță aristocratică, ținuta care nu se câștiga decât după mai multe generații.

- Bună seara, Lisa, nu te-am auzit venind.

- Motorul mașinii este foarte silențios.

„La prețul cu care ați plătit Bentley-ul...”

- Ați făcut o plimbare frumoasă? întrebă ea, cu o privire afectuoasă spre Bonnie.

- Formidabilă.

Cum se simțea gata s-o tachineze, nu se putu abține să nu adauge.

- Ei, cum merg „săracii voștri”?

Ea îi aruncă o scurtă privire întrebătoare, dar nu răspunse. Provocarea și glumele nu erau terenul pe care Lisei Wexler îi plăcea să se aventureze.

- Unde este Jeffrey? întrebă ea stingând o parte din lumini ca să n-o trezească pe nepoțica ei.

- Nu cred că va întârzia, s-a dus la Pitsfield să-și cumpere o undiță nouă.

O umbră trecu peste frumoasa față a Lisei.

- Vrei să spui că i-ai împrumutat mașina?

- Da. E vreo problemă?

- Nu... nu, îngână ea, încercând să-și ascundă tulburarea.

Se plimbă prin salon, apoi se așeză pe canapea și luă o carte de pe o măsuță. Deținând acea autoritate înăscută care stabilește de la început distanța, avea darul de a-l face pe interlocutor să înțeleagă că dialogul se terminase. După tot ce se întâmplase, lui Nathan îi convenea: mărturisirile lui Jeffrey despre brățara furată încă îl tulburau și știa că n-ar fi fost nevoie decât de foarte puțin ca să-și descarce nervii asupra Lisei.

Ca să nu pară că nu are nimic de făcut, consultă una din operele luxos legate, expusă în vitrinele bibliotecii. Ar fi băut cu dragă inimă ceva, dar în toată casa nu exista nici o picătură de alcool.

Din când în când, el arunca priviri scurte în direcția soacrei sale. Lisa Wexler era vizibil îngrijorată. În mai puțin de cinci minute, ea privise ceasul de mai multe ori.

„Este îngrijorată pentru Jeffrey“.

Nathan trebui să admită că această femeie inaccesibilă și demnă, produs pur al aristocrației bostoniene, îl fascinase întotdeauna, dar mai ales pentru că Mallory avea o fire în întregime opusă răcelii și rigidității mamei sale. Nathan știuse întotdeauna că soția lui își adora tatăl. Multă vreme, el nu-și dăduse seama ce anume îi lega pe cei doi. Dar după ce Jeffrey îi făcuse acea mărturisire, chiar în dimineața aceea, înțelesese: ceea ce Mallory iubea la tatăl ei era tocmai acea parte de vulnerabilitate pe care Nathan nu o bănuise niciodată. Mallory îl considera pe tatăl său ca pe un „frate de arme“, pentru că ei purtaseră în permanență o luptă fără sfârșit: Jeffrey împotriva propriului alcoolism și Mallory

contra depresiei sale cronice. Alături de ei, Lisa reprezenta polul de echilibru, puternic și dominant al familiei.

Asta n-o împiedica totuși să fie devorată de neliniște pentru că bărbatul ei plecase la Pitsfield. Nathan se gândise mult și nu înțelegea. Jeffrey nu era genul de om care să-i ceară voie soției sale înainte de a pleca să cheltuiască câteva mii de dolari pe niște materiale de pescuit ultimul răcnet.

Deodată, ca prevenită de un al șaselea simț, Lisa se ridică dintr-un salt și ieși pe terasă unde, cu Nathan pe urmele ei, aprinse toate luminile aleii celei mari și comandă deschiderea automată a porților.

Motorul mașinii nu întârzie să se facă auzit. De cum vehiculul se angajă pe alee, Nathan constată că mersul mașinii era cam nesigur. Jeepul făcea asemenea devieri încât strivise sistemul de stropit automat și un mic rond de flori care nu vor mai avea șansa să înflorească în primăvara viitoare. Când Land Rover-ul intră în plină lumină, Nathan observă că mașina era zgâriată în mai multe locuri și că uneia dintre roțile din față îi lipsea capacul. Înțelese imediat că Jeffrey avusese un accident. Motorul tuși și mașina se opri pe o bandă a peluzei.

- Știam! lăsa să scape Lisa, precipitându-se spre soțul său.

Jeffrey ieși cu mare greutate din mașină și își împinse nevasta fără menajamente. Gestul bătrânului avocat nu lăsa nici un fel de îndoială: era beat mort.

- Vrea'... s'.... mă... pi...! strigă el.

Nathan se apropie de socrul lui ca s-o sprijine pe Lisa. Bătrânul puțea a alcool de la o poștă.

- Vreau să te ajut Jeffrey, hai cu mine.

- Dă-m' pace! N'm nev' de aj'... tău... To'... ce vr'... e să... fac p'pi...

Wexler se desfăcu la pantalon și urină chiar pe peluză, aproape de scara care ducea pe peron.

Nathan rămase blocat și fu invadat de un amestec de rușine și de jenă pentru socrul lui.

- Nu-i pentru prima oară, Nathan... murmură Lisa, apucându-l de braț.

Nathan fu emoționat de această familiaritate, atât de neobișnuită pentru ea, dar care trăda nevoia de încurajare.

- Ce vrei să spui?

- Jeffrey a fost deja pedepsit pentru conducere în stare de ebrietate acum câteva luni. Cu toate relațiile noastre, a căpătat o amendă zdravănă și o suspendare a permisului de conducere pentru un an. Toate vehiculele înmatriculate pe numele lui au fost radiate.

- Cum, vrei să spui că a condus fără permis?

Lisa aprobă, dând din cap.

- Ascultă, e foarte grav, reluă Nathan. Trebuie să ne asigurăm că nu a făcut vreo pagubă.

Din nou, înaintă spre Jeffrey. Ochii bătrânului străluceau ca niciodată.

- Ai avut un accident, nu-i așa, Jeffrey?

- Nu! strigă el în fața ginerelui lui.

- Ba cred că da.

- Nu! repetă el. L-'m evit...

- Pe cine ai evitat, Jeffrey?

Nathan îl apucă pe socrul lui de gulerul hainei.

- Pe cine ai evitat, Jeffrey? repetă el, bruscându-l.

- Bi... cic... l-am... ev'tat.

Nathan avu un presentiment urât. Jeffrey vru să se desprindă din mâna lui Nathan, dar nu reuși decât să se prăbușească în zăpadă. Nathan îl ridică și îl susținu până în casă. Jeffrey se arată mai docil și se lăsă condus de soția lui până în cameră. Lisei îi curgeau lacrimi de rușine pe obraji.

La întoarcerea în salon, Nathan își luă haina și ieși în grabă din cameră. Lisa îl ajunse pe peron.

- Unde te duci?

- Ocupă-te de el, Lisa, iau mașina să văd dacă găsesc ceva.

- Nu vorbi despre asta cu nimeni, Nathan. Te rog, nu spune nimănui că l-ai văzut în starea asta.

- Cred că mai degrabă ar trebui să anunți poliția și un medic. Nu se știe ce se poate întâmpla.

- Nici vorbă să anunț pe careva! afirmă Lisa cu tărie, înainte de a închide ușa.

Într-o clipă, își regăsise duritatea și instinctul de apărare.

Nathan se instalează la volanul Land Rover-ului și începu să întoarcă. Accelerase, când Bonnie apăru înaintea lui.

- Vin cu tine, papa! strigă ea deschizând portiera.

- Nu, scumpo, du-te înapoi în casă! Du-te și ajut-o pe bunica. N-o lăsa singură.

Dar ea se și cățăraseră în mașină și deja închisese portiera.

- Ce s-a întâmplat, taticule? întrebă ea frecându-și mutrișoara cu dosul mâinii, încă sub impresia somnului.

„Nu și-a văzut bunicul beat mort. Cu atât mai bine“.

- O să vorbim despre asta mai târziu, bebe, deocamdată pune-ți centura.

Se îndrepta spre centrul oraşului.

- Ascultă-mă bine, draga mea, ia telefonul meu din cutia de mănuşi... așa... formează 911... și cere să vorbești cu biroul șerifului.

Bucuroasă că ia parte la o asemenea aventură, Bonnie își îndeplini misiunea cu promptitudine și îndemânare. Foarte mândră, îi întinse aparatul tatălui ei chiar de la al doilea apel.

- Biroul șerifului din Stockbridge, identificați-vă, ceru ofițerul de la capătul firului.

- Mă numesc Nathan Del Amico, dar acum sunt la socrii mei, Jeffrey și Lisa Wexler. Am sunat ca să știu dacă vi s-a semnalat un accident de mașină undeva în oraș.

- Într-adevăr, ni s-a semnalat un accident la intersecția drumului spre Lenox cu 183th Street. Ați fost martor la ceva, domnule?

- Eu... încă nu știu, vă mulțumesc, bună seara.

Închise fără să-i lase polițistului timp să mai adauge ceva.

În mai puțin de cinci minute, sosi la locul indicat, o mică intersecție la ieșirea din oraș. Trei mașini de poliție, cu girofarurile pornite, erau deja acolo. Un ofițer dirija circulația, ca să facă loc unei ambulanțe care sosea din sens invers, cu sirenele urlând. Când se apropie de această simfonie de semnale luminoase și sonore care se detașau în întuneric, Nathan înțelese că se produsese ceva foarte grav. Din cauza agitației, nu și-a dat imediat seama de dimensiunea pagubelor, pentru că acolo nu se vedea nici o mașină accidentată și nici o victimă.

- Ce s-a întâmplat, tati? Ce s-a întâmplat? întrebă Bonnie, din ce în ce mai nervoasă.

- Nu știu, dragă.

Vru să oprească, dar un ofițer îi făcu semn să tragă pe dreapta ceva mai departe. Avocatul se execută și apoi, cum cerea regulamentul, rămase așezat în mașina lui, cu mâinile pe volan, așteptând ca ofițerul de poliție să se ocupe de el. De unde se găsea, putea să observe oamenii de pe ambulanță care se agitau în jurul unui corp fără vlagă, pe care încercau să-l scoată din șanț. Fără îndoială, era un copil de vârsta fiicei lui, îmbrăcat cu unul din acele impermeabile fluorescente pentru a fi ușor de recunoscut noaptea de către automobiliști.

„Doamne, bietul puști! Jeffrey a încurcat-o rău de tot“.

- E mort? întrebă Bonnie care se ridicase de pe scaunul său.

- Sper că nu, dragă, poate că și-a pierdut numai cunoștința. Așază-te și nu te mai uita.

O luă în brațe. Ea își puse căpșorul pe umărul lui și, ca s-o liniștească, începu s-o legene.

„La dracu’, de ce fugise Jeffrey? Era doar avocat și știa bine că delictul de fugă de la locul accidentului este egal cu o inculpare de act criminal.“

Nathan își scoase capul pe geam. Îl distingea pe polițistul care se îndrepta spre el. Deja, ușile ambulanței se închiseseră, ducând copilul către serviciul de urgență a unui spital... sau spre morgă.

„Doamne, fă ca puștiul să nu fi murit“.

Din nou, Nathan privi în direcția șanțului. Bicicleta fusese pulverizată de lovitură. Unul dintre membrii echipei de intervenție se ridicase din șanțul șoselei. Într-o

mână ținea un rucsac rupt, de care era atașată o cască de grafit, pe care copilul nu apucase să și-o pună, iar în cealaltă bărbatul ținea capacul de la janta din aluminiu a mașinii lui.

Dacă puștiul era mort, Jeffrey va fi acuzat de omor.

Nathan simți că avocatul din el își intra în drepturi.

„Conducere fără permis, recidivă de conducere în stare de ebrietate, fugă de la locul accidentului, neacordare de asistență unei persoane aflate în pericol... Erau întrunite toate circumstanțele agravante”.

Știa că într-un caz de acest gen, pedepele puteau să ajungă la douăzeci și cinci de ani de pușcărie. Auzise că un judecător îl acuzase de omucidere voluntară pe un recidivist și ceruse pentru acesta pedeapsă cu închisoarea pe viață.

„Închisoarea! Închisoarea!”

Politiștul luminează cu lanterna Land Rover-ul. Făcu un tur al vehiculului și, cu tot întunericul, remarcă zgârieturile și capacul de jantă lipsă.

„Jeffrey nu va suporta. Nu va supraviețui mai mult de câteva luni într-o celulă. Cât despre Lisa, ea nu se va putea împăca niciodată cu încarcerarea soțului ei”.

Și Mallory! Nathan urma să moară, acum știa. El nu va mai fi acolo ca să o susțină și ea se va trezi singură și descumpănită. Soțul la cimitir, tatăl în închisoare, mama roasă de rușine.

„Va fi sfârșitul, gândi el, sfârșitul Wexlerilor”.

- Tați, sticla asta e a ta? făcu Bonnie agitând o sticlă de whisky goală pe trei sferturi, pe care o găsisse sub scaunul pasagerului.

„Asta mai lipsea”.

- Nu te atinge de ea, bebe.

Polițistul îi făcu semn cu lanterna, să coboare geamul. Se execută cu încetul. Aerul glacial al acestei nopți ostile năvăli brusc în interiorul mașinii. Nathan se gândi la Mallory. Orele care urmau aveau să fie foarte dificile. Trase adânc aer în piept.

- Eu... eu sunt cel care a lovit copilul.

*Cu privire la toate celelalte lucruri,
este posibil ca ele să ne ofere siguranță,
dar din cauza morții, noi, oamenii,
locuim într-o cetate fără ziduri.*

Epicur

*Spitalul din Pitsfield (MA) - Serviciul de urgențe
Ora 20.06*

- Clara, e nevoie de tine!

Doctorița Clara Giuliani, o tânără internă, își terminase serviciul de câteva minute, când fu rechemată de responsabilă infirmierelor. Internul care urma să preia serviciul nu sosise încă și, dintr-o clipă într-alta, urma să le fie „livrat” un rănit grav. În mai puțin de zece secunde, Clara își scoase boneta de lână și mantoul, ca să-și ia bluza pe care abia o pusese în dulapul ei de metal. Trebuia să-și regăsească rapid stăpânirea de sine. Obținuse doar de o lună de zile responsabilitatea completă asupra pacienților săi și era mereu obsedată de gândul că s-ar putea să nu fie la înălțime. La drept vorbind, această primă lună nu trecuse chiar așa de bine: medicul care îi supraveghea munca nu se jenase să-i reproșeze unele neajunsuri de față cu toată lumea. Clara fusese foarte afectată. Nu e chiar atât ușor să te impui când ai doar douăzeci și patru de ani.

Vuietul sirenei de pe ambulanța care intra în trombă în parcare îi înghețâ sângele. În seara asta era singură la comandă și trebuia să facă față. Câteva secunde mai târziu, ușile se deschiseră, ca să lase să treacă targa

rulantă în jurul căreia se agitau ajutoarele. Clara își căpătă suflul și se avântă în acțiune ca într-un ocean.

- Despre ce e vorba, Armando? îl întrebă ea pe primul asistent.

- Un copil de șapte ani, doborât de o mașină. În comă de douăzeci de minute. Contuzii și fracturi multiple de bazin, la coaste și la tibie. Glasgow 6, tensiune 9 și puls 110, saturație normală. Antecedente necunoscute.

Clara se aplecă asupra copilului. Cei de pe ambulanță îl intubaseră deja și îi montaseră linia venoasă pentru a evita scăderea tensiunii. Ea controla respirația plimbând stetoscopul de-a lungul părții stângi a pieptului.

„OK, fără pneumotorax“.

Palpă apoi abdomenul.

„Nu are ruptură de splină“.

- Bine, să i se facă o iono, NPS, coag.

„Fii calmă, Clara“.

- Mai vreau: un scanner cerebral, radio torace, bazin, cervicală, umeri...

„Uiți ceva, bătrânico. Uiți ceva“.

-...și radiografia tibiei. Gata, toata lumea la treabă! spuse ea. îl ridicăm la semnalul meu: unu, doi...

-...trei! Trei bărbați, ți-am zis. I-am făcut KO dintr-un singur pumn. Nu trebuiau să mă pună la încercare, înțelegi?

Nathan asculta fără să audă ceea ce povestea vecinul său de celulă, un bețivan care provocase o încăierare într-un supermarket și cu care împărțea singura celulă liberă a poliției. Era aproape un sfert de oră de când grilajul se închisese în spatele lui și nu reușea să realizeze că-și va petrece noaptea la închisoare. Într-o clipă își pierduse

statutul de avocat respectabil, pentru a-și însuși haina unul ticălos care fugise de la locul faptei, după ce spulberase un puști. Nu putea să-și șteargă din minte imaginea copilului pe care Jeffrey îl lovise. Corpul fragil și nemișcat, pierdut în mijlocul aceluiași impermeabil fluorescent. Le ceruse vești polițiștilor, dar nimeni nu voise să-i răspundă. Cu ticăloșii nu se discută!

Nu aflase decât un lucru, că se numea Ben Greenfield.

„Kevin, Candice, micuțul Ben...”

De acum, moartea se afla în spatele fiecărui pas pe care-l făcea. Se strecura la fiecare colț de stradă ca să-i scoată în față victime nevinovate, până când îi va veni și lui rândul. Garrett avea dreptate: moartea exista peste tot. Această teribilă realitate, pe care nu îndrăznise niciodată s-o privească în față, îi exploda acum în față, răsturnându-i imaginile despre lume.

„La naiba, ce frig e aici. Și acest derbedeu care nu mai termină cu sporovăială lui..

Încrucișa brațele și se frecă pe umeri. Era extenuat, doborât de oboseală și amărăciune, dar nu reușea cu nici un chip să ațipească.

Kevin, Candice, Ben... Vederea corpurilor lor rănite sau fără viață născuseră în el un sentiment de panică și de neputință. Se lăsase doborât pe bancheta îngustă de lemn și-și luase capul în mâini. Filmul celor două ore precedente se derulă în mintea lui.

Din momentul în care polițistul îi ceruse să deschidă geamul, timpul se dilatase și ideile se răscoliseră în el. Într-o clipă, își dăduse seama că el, fiul menajerei, ținea în mâinile lui destinul acestei familii prestigioase. El, arivistul, parvenitul care nu fusese niciodată acceptat în

sânul acestei familii, putea să-i salveze pe toți. Și asta trebuia să facă. Pentru că de onoarea Wexlerilor depindea viitorul celor două ființe, cele mai importante din viața lui. Și de acum înainte, nimic nu mai conta decât dragostea pentru Mallory și pentru Bonnie.

„Nu pot s-o pierd pe Mallory“, gândise. „Dacă o pierd pe ea, pierd totul“.

I se ceruse să iasă din mașină fără să facă gesturi bruște. Apoi îl pipăiseră din cap până în picioare și i se puseseră cătușele. Știa că această imagine va rămâne pe vecie în mintea lui Bonnie: ea îi văzuse pe polițiști cum îl îmbarcau pe tatăl ei încătușat într-o mașină de patrulă, ca să-l ducă la închisoare. La *închisoare*. Ce-ar fi putut să gândească? În fond, ce știa ea despre meseria tatălui ei? Nu mare lucru. Îi explicase că era un „avocat comercial“ dar avea conștiința faptului că, pentru ea, asta nu însemna nimic. În schimb, Bonnie știa cu precizie ce era poliția. Rolul poliției era să-i aresteze pe criminali. Și poliția îl arestase pe tatăl ei.

Ca nimic să nu lipsească, copoi puseseră mâna pe sticla de whisky deja consumată de socrul lui. În Massachusetts, era interzis să transporti într-un vehicul o sticlă de alcool desfăcută. Asta însemna un alt delict pe care Nathan și-l asuma. Și mai mult, el trecuse pe lângă catastrofă, deoarece, pentru ofițerul care îl interpelase, prezența sticlei însemna, obligatoriu, conducerea în stare de ebrietate. Protestase cu vehemență. Fusese supus testelor de integritate: să urmărească degetul cu privirea, să atingă rapid degetele unei mâini cu degetul mare numărând înainte și înapoi... Deoarece copoiul nu era convins, avocatul insistase pentru un test de alcoolemie. Bineînțeles, n-avea nici urmă de alcool în sânge, dar

polițiștii fuseseră atât de decepționați de rezultat, că îi făcuseră testul de trei ori, fără succes. Nu fusese, deci, arestat „decât” pentru delictul de fugă de la locul faptei.

Povestea era foarte serioasă. A aparține elitei *oamenilor legii* nu-l scutea de responsabilități: provocase un accident care se soldase cu un rănit grav și putea să încaseze pentru asta ani grei de închisoare. Fără a mai pune la socoteală că lucrurile puteau să se complice și mai mult dacă, din nefericire, Ben murea.

- La dracu', e un frig de crapă pietrele aici! urlă bețivanul de lângă el.

Nathan suspină. Nu trebuia să-i dea atenție acestui tip. Mâine, un judecător va fixa nivelul - desigur astronomic - al cauțiunii și va fi pus în libertate condiționată. Dacă va exista un proces, asta se va întâmpla în câteva luni, când el nu va mai fi pe lumea asta.

Va avea de dat socoteală, probabil, unui judecător mai rău decât acela dintr-un tribunal din Massachusetts...

În același moment, la mai mult de o sută de kilometri de aici, Abby Coopers își gara mica ei Toyota în parcarea unei băcănii din Norwall. Pe capota mașinii, întinsese o hartă rutieră, în căutarea celui mai bun drum spre Stockbridge.

- Hapciu! Hapciu!

Strănută de mai multe ori. Avea un afurisit de guturai și o durere de cap teribilă. Colac peste pupăză, zăpada asta topită începuse că cadă, udându-i ochelarii. Ce ghinion! De mai multe ori, încercase lentilele de contact, dar nu se obișnuise niciodată cu ele.

Pentru a suta oară, întorcea pe toate fețele în minte conversația pe care o avusese cu patronul ei. Nu-i venea să creadă în povestea asta. Nathan la închisoare! Înainte de a fi închis, avusese dreptul la un telefon și el hotărâse să sune la birou. Îl chemase pe Jordan, dar asociatul principal nu era acolo și ea fusese cea care răspunsese. Îi simțise disperarea de la capătul firului. Asta îi produsese o mare strângere de inimă încât hotărâse să plece imediat.

Dar cum să-ți închipui că el l-a abandonat pe copilul acela pe marginea drumului?

În fond, poți cunoaște cu adevărat oamenii? Poate că îl idealizase prea mult. Este adevărat că, la serviciu, între ei exista o adevărată complicitate. Formau o echipă adevărată. Era drept că el avea reputația unui arivist, a unui rechin cinic, dispus să folosească orice mijloace, dar ea îi cunoștea partea de fragilitate și de îndoiala. Uneori, la amiază, când era frumos, coborau împreună să mănânce un sandwich pe una din băncile din Bryant Park. Ea găsea în el ceva foarte cald, aproape copilăresc.

După divorțul lui, ea sperase că el se va apropia mai mult de ea, dar lucrul acesta nu se întâmplare. Îl simțea încă atașat de soția lui, Mallory. Îi văzuse de mai multe ori împreună, când ea lucra la San Diego. Formau într-adevăr un cuplu perfect, de parcă nimic n-ar fi putut să-i despartă.

Spitalul din Pitsfield - Sala de așteptare - ora 1.24

- Domnul și doamna Greenfield?

Clara Giuliani traversa crispată sala de așteptare. Se temea de astfel de situații.

- Da, domnișoară.

Perechea care își rodea unghiile de mai multe ore ridică o privire impacientată spre tânăra internă. Ochii mamei revărsau valuri de lacrimi. Cei ai tatălui erau plini de mânie.

- Sunt doctor Giuliani. Eu m-am ocupat de Ben de la sosirea lui și...

- Doamne, cum merge, doctore? o întrerupse mama. Putem să-l vedem?

- Fiul dumneavoastră are mai multe fracturi, reluă Clara. L-am stabilizat, dar a suferit un traumatism cranian, care a provocat o contuzie cerebrală importantă, cu un hematom sub-dural.

- Un hematom sub-dural!?

- Este... este un edem, doamnă. Un edem care comprimă masa cerebrală. Acum facem tot posibilul pentru a întrerupe creșterea presiunii intracraniene și pot să vă asigur că...

- Ce înseamnă toate astea? întrebă tatăl depășit.

- Asta înseamnă că încă nu putem ști când va ieși din comă fiul dumneavoastră, explică Clara cu calm. Poate în câteva ore, poate mai mult... Trebuie să așteptăm.

- Să așteptăm ce? Să-l vedem cum se trezește sau cum își va sfârși zilele ca o legumă...

Clara încercă să fie liniștitoare:

- Trebuie să sperăm, domnule, îl sfătui ea, punându-și mâna binevoitoare pe umărul interlocutorului ei.

Dar acesta se degajă cu putere, ca să trântescă mai mulți pumni în automatul de băuturi.

- Am să-l omor! Dacă Ben nu-și revine, am să-l omor pe acest avocat nenorocit!

19 decembrie

- Nici vorbă să iei asupra ta greșeala mea.

Jeffrey Wexler și ginerele lui stăteau la o masă în sala din spate a unui restaurant de pe autostrada interstatală 90. Comandaseră multă cafea. Deasupra mesei lor, o veche pendulă Coca-Cola arăta ora zece dimineața. Locul era animat și stația radio locală tocmai anunța posibilitatea ca drumurile să fie alunecoase pentru perioada care urma, iar conversația aprinsă a șoferilor de camioane aproape că reușea să acopere zgomotul neîncetat al circulației.

Nathan fusese eliberat înainte cu jumătate de oră de către adjunctul șerifului, un tip cu numele de Tommy Diluca. La miezul nopții, Nathan îi ceruse permisiunea să se ducă la toaletă. Dar nu numai că micuțul șef nu-i aprobase cererea, dar profitase ca să injure și să-i povestească în amănunt chinurile pe care avea să le îndure din partea deținuților din penitenciarul din Lowell, când va „primi douăzeci de ani“.

Jeffrey plătise integral cauțiunea fixată, de cincizeci de mii de dolari, în timp ce Abby se însărcinase cu formalitățile juridice. Nathan își recuperase imediat lucrurile personale. N-avea decât o singură dorință: să părăsească locul cât mai repede posibil.

„Pe curând”, îi spusese șeriful adjunct cu un surâs șiret.

Avocatul reușise, nu chiar ușor, să se stăpânească. Nu-i răspunsese, mulțumindu-se să dea din cap și să rămână drept ca un „I”, chiar dacă avea spatele strâmb după o noapte de nesomn pe o bancă de lemn tare. Împingând ușa de sticlă, ultimul obstacol înaintea

libertății, își văzuse reflectate trăsăturile, care îi compuneau o alură fantomatică, de ai fi spus că îmbătrânise cu mai mulți ani într-o singură noapte.

Însoțit de șoferul lui, Jeffrey venise să-l aștepte în frigul dimineții. Proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu un palton elegant din cașmir care îi conferea o statură de comandor, Wexler degaja o impresie de soliditate. Era greu să-ți imaginezi că același bărbat se aflase, cu puțină vreme în urmă, aproape în comă etilică, chiar dacă fumul lungi pe care le scotea grăbit din țigară trădau o nervozitate care nu putea fi ignorată.

Puțin obișnuit cu gesturile de tandrețe, Jeffrey se mulțumise să aplice o ușoară bătaie de încurajare pe umărul ginerelui, în momentul în care acesta se instala în mașină. Imediat ce-și regăsise mobilul, Nathan încercase de mai multe ori să o sune pe Mallory în Brazilia, dar, după câteva apeluri, aparatul trecea pe căsuța vocală. Și Jeffrey încercase, la rândul lui, de mai multe ori să o contacteze, dar fără succes. Șoferul îi lăsase apoi în fața restaurantului de pe autostradă, unde cei doi bărbați știau că puteau să nu facă economie la vorbă.

- Nici nu se pune problema să iei asupra ta greșeala mea! repetă Jeffrey bătând cu pumnul în măsura dintre ei.

- Te asigur că este mai bine așa.

- Ascultă-mă, oi fi eu alcoolic, dar nu și laș. Nu vreau să fug de propriile mele responsabilități.

Nathan nu voia să-i accepte logica.

- Pentru moment, responsabilitățile tale constau în a te ocupa de familia ta și să mă lași pe mine să fac ce trebuie.

Bătrânul avocat nu ceda:

- Nu ți-am cerut și nu îți cer nimic. Ceea ce ai făcut tu este o falsă bună idee. Pentru că știi, la fel de bine ca mine, că riști extrem de mult.

- Nu mai mult decât tine, Jeffrey. Vrei cu adevărat să-ți sfârșești zilele în închisoare?

- Nu face pe eroul, Nathan. Să fim realiști: viața mea se află în urmă, în timp ce tu ai o fiică și ea are nevoie de tine. Și apoi... știi foarte bine că poate că nu s-a sfârșit totul cu Mallory... Fii puțin responsabil!

- Ele au nevoie de tine, Jeffrey, răspunse Nathan, cu privirea rătăcită.

Wexler se încruntă.

- Nu înțeleg.

Nathan oftă. Trebuia să-i mărturisească o parte din adevăr socrului lui. Nu putea face altfel, chiar dacă nu avea nici un rost să-i vorbească despre Mesageri. Ezită câteva secunde și apoi recunosc:

- Ascultă, Jeffrey... am să mor curând.

- Ce tot vorbești!?

- Sunt bolnav.

- Îți bați joc de mine?

- Nu, e foarte serios.

- Ce este? Un... un cancer?

Nathan dădu din cap.

Jeffrey Wexler rămase prost. Nathan confruntat cu moartea!

- Dar... dar... ai consultat măcar niște medici competenți? întrebă el, bâiguind. Știi că îi cunosc pe cei mai buni doctori de la MGH¹⁶.

- Inutil, Jeffrey, sunt condamnat.

¹⁶ Massachusetts General Hospital, spital prestigios din Boston (n.tr.)

- Dar n-ai nici patruzeci de ani. Nu se moare așa ușor la patruzeci de ani! strigă el, făcându-i pe câțiva clienți de la mesele vecine să se întoarcă spre ei.

- Sunt condamnat, repetă Nathan trist.

- Totuși nu ai aerul unui muribund, insistă Jeffrey, care nu voia să accepte această idee.

- Este așa cum spun.

- La naiba!

Bătrânul clipi de mai multe ori. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu luptă în nici un fel împotriva emoției sale.

- Cât timp îți mai rămâne?

- Nu prea mult. Câteva luni... poate mai puțin.

- Fir-ar să fie, murmură încet Jeffrey, căci nu știa prea bine ce altceva ar fi putut spune.

Nathan reluă cu un ton apăsător:

- Ascultă, nu vorbi despre asta cu nimeni, Jeffrey, mai înțeleș? *Cu nimeni*. Mallory nu este încă la curent cu asta și vreau s-o previn eu însumi.

- Bineînțeleș, murmură el.

- Ai grijă de ea, Jeffrey, știi că te adoră. Are nevoie de tine. De ce nu o chemi mai des?

- Pentru că mi-e rușine, mărturisi bătrânul.

- Rușine de ce?

- Rușine de această prăpastie care există în mine, rușine că nu sunt capabil să mă opresc din băut...

- Toți avem slăbiciunile noastre, știi foarte bine.

Cu siguranță, lumea era pe dos. Nathan era cel care trebuia să moară și el îl îmbărbăta pe celălalt! Jeffrey nu știa cum să facă pentru a-și exprima compasiunea. Ar fi dat orice ca să salveze viața ginerelui său. O mulțime de amintiri îl năvăliră: îl revăzu pe Nathan la zece ani, când

mergeau la pescuit sau când îl ducea să viziteze „cabanele de zahăr“ care recoltau siropul de arțar. Pe atunci, îl considera într-o anumită măsură ca pe fiul lui și își propunea să-l ajute să-și facă studiile. Mai târziu, ar fi putut să lucreze împreună, să deschidă propriul lor cabinet, Wexler & Del Amico, și să-și pună talentul în comun ca să se bată pentru cauze utile: reabilitarea oamenilor, apărarea celor slabi... Dar afacerea brățării și această nenorocită de băutură stricaseră totul. Băutura asta și banul, afurisitul de ban, care pervertește totul, care schimbă sensul tuturor lucrurilor, până când totul sfârșește într-un singur mod: prin moarte.

Simți un fior în tot corpul, de la măduva spinării, trecând prin umeri și prin abdomen. Încă nu-și dădea seama cum de îl lovise pe copilul acela ieri-seară. Cum era posibil așa ceva? Cum ar fi putut coborî mai mult?

Deși promisese de sute de ori, jură din nou că nu va mai pune nici o picătură de alcool în gură.

„Ajută-mă, Doamne“, imploră el în gând, chiar dacă știa bine că Dumnezeu îl abandonase de multă vreme.

- Lasă-mă să fiu avocatul tău, îi spuse el pe neașteptate lui Nathan, lasă-mă măcar să te apăr.

Era singurul lucru de care se mai simțea capabil.

Nathan dădu din cap în semn de acceptare.

- Am să te scot din asta, promise Jeffrey, care-și găsisese privirea strălucitoare. E o afacere murdară, dar am să mă forțez să cad la înțelegere cu procurorul: să zicem... optsprezece luni de supraveghere și o sută de ore de interes general. Cred că am să reușesc... sunt cel mai bun...

Nathan luă o gură de cafea, apoi îi spuse cu un surâs amar:

- Ești... ești cel mai bun... după mine!

Parcă pentru a saluta acest moment de complicitate, o rază de soare discretă străbătu printre nori. Cei doi avocați se întoarseră către fereastră, ca să profite de această căldură nouă. Chiar în acest moment, Abby intra în parcare restaurantului unde convenise să-i întâlnească pe cei doi. La cererea lui Jeffrey, ea luase Jeepul. Cum Nathan nu se afla în stare de ebrietate în momentul accidentului, mașina nu-i fusese confiscată în timpul arestării. Avea deci dreptul de a conduce până la judecată.

Nathan îi făcu un semn secretarei prin geam.

- Ea te va duce la Manhattan, îi spuse Jeffrey ridicându-se din scaunul lui. Am să mă ocup eu de mașina ei.

- O iau pe Bonnie cu mine, anunță Nathan cu un ton hotărât.

Jeffrey afixă un aer încurcat.

- Ascultă, Lisa a luat-o cu ea, azi de dimineață, ca să petreacă două zile la Nantucket. Ea...

- Ei, mi-ați furat copila, tocmai într-un moment ca ăsta.

- Ei, Nathan, cum să spui așa ceva! Nimeni nu ți-a furat-o. Am s-o însoțesc eu la New York de îndată ce se întoarce. Îți dau cuvântul meu de onoare. Îți trebuie puțin timp ca să-ți revii.

- Dar nu am prea multă vreme, Jeffrey!

- O aduc mâine după-amiază, îți promit. Încearcă să te odihnești puțin.

Nathan cedă:

- Bine.

Și, după o pauză, adăugă:

- Dar anunță-mă de îndată ce ai vești de la Mallory.

O ajunseră pe Abby în parcare. Tânăra femeie părea jenată.

- Mă bucur să te văd, Abby.

Nathan se îndrepta spre ea ca s-o îmbrățișeze, dar ea înțepenisise într-o atitudine de respingere.

- Totul este pus la punct pentru cauțiune, anunță ea cu un ton strict profesional, ca și cum ar fi făcut-o pentru situația judiciară a unuia dintre clienții lor.

- Ai vești despre copil? o întrebare în același timp cei doi avocați, știind că ea venea de la spital.

- Este tot în comă. Prognosticul rămâne rezervat. În orice caz, eu nu aș pune piciorul pe acolo, îl preveni ea pe Nathan, întorcându-se spre el. Părinții sunt foarte porniți.

Jeffrey nu se putu abține să nu-și plece capul. Nathan nu răspunse nimic. Îl însoți pe Jeffrey până la mașina lui și îi strânse îndelung mâna. Oare își va mai revedea vreodată socrul?

Se întoarse apoi către secretara lui.

- Îți mulțumesc că ai venit.

- La dispoziția dumneavoastră, răspunse tânăra femeie, dar în vocea ei se simțea că nu vorbea din inimă. Se întoarse cu spatele și apăsă pe cheie ca să deblocheze portierele.

- Am să conduc eu, dacă nu te superi.

- Ei, Abby, nu fi ridi...

- Eu conduc! repetă Abby cu o asemenea insistență, încât Nathan preferă să n-o contrazică.

Se așază pe locul pasagerului, când un Chrysler vechi opri lângă ei.

Un bărbat bine legat țâșni din mașină și îl luă violent la rost.

- Asasinule! Ar fi trebui să te pună în lanțuri și să nu te mai lase să ieși niciodată.

- Este tatăl băiețelului pe care l-ai lovit, îl avertiză Abby cu o voce îngrijorată.

Nathan ridică vocea:

- Ascultă, domnule Greenfield, a fost un accident... îți înțeleg durerea. Lasă-mă doar să te asigur că fiul dumitale va avea cele mai bune îngrijiri. Veți putea cere o despăgubire importantă.

Bărbatul era foarte aproape de el și fierbea de mânie. Nathan ar fi vrut să-l calmeze dar știa ce ar fi simțit el pentru un șofer dacă care ar fi lovit-o pe Bonnie.

- N-avem nevoie de banii tăi de golan, vrem dreptate. Ai abandonat un copil gata să moară, într-un șanț, ești un nemernic! Ești un...

Nathan fu incapabil să evite teribila lovitură de pumn care îl trimise la pământ. Apoi omul se aplecă asupra lui. Scosese din buzunar o fotografie de-a fiului său și i-o puse înaintea ochilor.

- Sper ca această figură să te urmărească toată viața!

Nathan se ridică stânjenit. Își duse mâna la nas. Picături mari de sânge îi curgeau din nas, desenând pe zăpadă un fel de săgeată roșie.

*Cred că tu știi tot atât de bine
ca mine care este problema.*

Calculatorul HAL în 2001,
Odiseea spațială

- Nu mă mai privi așa, Abby.

Rulau spre New York deja de o jumătate de oră și, practic, nu schimbaseră nici o vorbă.

- Deci, e adevărat? întrebă secretara, în timp ce depășea un camion.

- Ce anume?

- Că ai abandonat un puști care trăgea să moară pe drum? Nathan suspină.

- Nu l-am abandonat. Ți-am explicat deja că m-am întors la socrii mei ca să chem ambulanța.

Argumentul era cam șubred.

- Aveai telefonul cu tine!

- Îl uitasem, asta e totul, răspunse Nathan, agasat.

Tânăra femeie clătină din cap neîncrezătoare, revenind pe banda din dreapta.

- Îmi pare rău, dar e greu de crezut.

- Și de ce nu?

- Pentru că am văzut locul accidentului: sunt destule locuințe în apropiere. Ai fi putut să telefonezi din oricare casă.

- Eram... intrasem în panică, asta e... credeam că sunt mai aproape de ranch...

Abby îi răsuci cuțitul în rană.

- Dacă ai fi anunțat salvarea mai din vreme, existau mai multe șanse de scăpare pentru băiat. E vorba, totuși, de viața unui copil!

- Știu, Abby.

Apoi, ca pentru sine, ea adăugă.

- La naiba, puștiul ăsta are vârsta fiului meu.

Avocatul era uimit.

- Nu mi-ai spus niciodată că ai un fiu.

- N-am făcut din asta un secret.

- Nu știam, bâigui Nathan.

În vocea lui se simțea că era confuz.

- Ei da, vezi, poți lucra mai mulți ani cu cineva fără să știi mare lucru despre viața sa personală, spuse ea cu un ton de reproș. Asta e, afacerile, astea-s vremurile...

Lăsă să treacă un minut și apoi preciză:

- Cu toate astea, într-un fel, te-am admirat. Te-am urmat fără ezitare de la San Diego la New York, pentru că te găseam diferit de toți acei mărunți *golden boys*. Mă gândeam că dacă într-o zi aș avea o problemă, ai să fii acolo pentru mine...

- Cred că mă idealizai, Abby.

- Lasă-mă să termin! Pe scurt, mă gândeam că, în fond, erai un om de bine, un tip care crede în niște valori...

Din nou depăși cu prudență un camion și reveni pe banda ei, înainte de a continua.

- Sunt dezolată că-ți spun asta, dar de ieri mi-am pierdut iluziile. Am pierdut-o pe cea mai importantă.

- Care anume?

- Știi foarte bine: încrederea.

- De ce spui asta?

O clipă, ea uită de drum și întoarse capul spre el.

- Pentru că nu mai pot avea încredere într-un tip care abandonează un copil muribund pe marginea drumului.

Nathan asculta încremenit. Niciodată nu-i vorbise ca acum. Pe moment, el fu tentat să apese pe frână și să-i spună, pe nerăsuflăte, totul, acolo în mijlocul autostrăzii: Mesagerii, moartea care îl teroriza, nevoia de a minți ca să-și protejeze nevasta și fata...

Dar rămase imobil și nu mai scoaseră nici o vorbă până la Manhattan. Ca să poată acționa, nimeni nu trebuia să mai știe.

Nimeni, afară de Bonnie și de Mallory.

- Domnule Del Amico, o scurtă relatare, pentru Trial TV!

Avocatul respinse cu brutalitate microfonul pe care i-l întindea jurnalistul. În spatele lui, un cameraman încerca să fure câteva imagini. Nathan îi cunoștea pe cei doi: lucrau pentru un lanț de televiziune prin cablu, specializat în domeniul mediatic al afacerilor judiciare de senzație.

„La dracu’, nu sunt totuși O. J. Simpson“.

O lăsă pe Abby să treacă în fața lui, apoi pătrunse și el în imobilul din Park Avenue.

Era o ușurare să revadă mozaicul bizantin din hol. Abby se duse direct la birou, în timp ce el se oprea la etajul 30, în sala de sport și odihnă. Rămase aproape jumătate de oră sub dușul fierbinte, într-atât era de obosit, gol de orice sevă, cu moralul în bernă. Apoi, puțin câte puțin, se simți înviorat, de parcă apa ar fi acționat asupra lui ca asupra unei plante. Intra în birou, remontat și proaspăt bărbierit. Abby îl aștepta pregătită. Îi făcuse o

cafea dublă. Răscolise prin sertare și găsisese acolo o cămașă nouă, împachetată într-un ambalaj din plastic.

„Luxul suprem”, gândi el îmbrăcând-o.

Se lăsă să cadă în fotoliul de piele, își deschise calculatorul și trase spre el câteva dosare de pe masă. Era o mare ușurare să-și regăsească biroul în care petrecuse atât de mult timp și cunoscuse atâtea victorii. Îi plăcea colțișorul acesta, își iubea munca și tot ce îi oferea acest mecanism care-i dădea impresia că se află la comandă. Că poate controla evenimentele.

Încercă, din nou, să o contacteze pe Mallory, dar nu reuși. Se conectă la site-ul *National Lawyer*. În acest mediu, noutățile zboară iute. Dacă cei doi jurnaliști se aflau deja în stradă, era sigur că zvonurile despre povestea lui se răspândiseră. Nu-i trebui prea mult ca să găsească ce căuta, pentru că la rubrica „noutățile zilei”, următoarea știre era prima afișată:

*Un celebru avocat din Park Avenue implicat într-un
grav accident rutier*

*Nathan Del Amico, unul dintre avocații vedetă de la
Marble & March, a fost arestat noaptea trecută pentru
fugă de la locul accidentului, după ce a lovit un tânăr
biciclist pe un drum secundar din Stockbridge (MA).
Internată de urgență la spitalul comitatului Pitsfield,
victima, în vârsta de șapte ani, este în prezent într-o
stare foarte îngrijorătoare, după cum apreciază medicii.
Avocatul, eliberat în cursul dimineții pentru o cauțiune
de cincizeci de mii de dolari, va fi apărut de Dl Jeffrey
Wexler, unul dintre tenorii baroului din Boston.*

Indiferent de felul în care se va solda această afacere, putem afirma că ea va zgudui, fără îndoială, cariera avocatului, căruia confracții săi îi spun uneori „Amadeus“, din cauza abilității de care el a dat dovadă în anumite cazuri foarte delicate.

Solicitat să comenteze, vineri, 20 decembrie, asociatul principal al firmei Marble & March, dl. Ashley Jordan, a declarat că această afacere „nu-l privea decât cu titlu personal” pe colaboratorul său și „nu avea nici o legătură cu activitățile societății al cărei angajat era”.

Dacă se va dovedi vinovat de aceste acuzații, dl. Del Amico riscă până la opt ani de închisoare.

„Mulțumesc de sprijin, Ashley“, gândi Nathan, deconectându-se.

Nu reușea să-și revină. *National Lawyer* era jurnalul de referință al avocaților comerciali. Publicația cea mai influentă în acest mediu.

Reciti o bucată dintr-o frază („va zgudui cariera...”). Da, era sigur, cariera lui urma să sufere, dar nu pentru motivele la care ziarul făcea aluzie.

Cu toate acestea, nu era o retragere prea glorioasă. Îi trebuiseră ani ca să-și construiască imaginea de star al profesiei, să-și aleagă metodic afacerile la care trebuia să lucreze ca să se vorbească despre el. Și tot edificiul ăsta frumos se dărâmasese în numai câteva ore.

Abby îl întrerupsese din gânduri:

- Am primit un fax nostim, spuse ea băgându-și capul prin ușa întredeschisă.

- Nu știi dacă vreau să mai rămân, Abby. Ai să-l vezi mai târziu cu Jordan.

- Cred că te-ar putea interesa, spuse ea cu un ton misterios.

La început, nu distinsese mare lucru. Era un fel de imagine în alb-negru, puțin ștersă, care reprezenta un vehicul de teren în fața pompei de alimentare a unui service. O parte din fotografie fusese mărită într-un colț, numai bine ca să se poată distinge - sau să se bănuiască - numărul plăcii de înmatriculare.

Fără îndoială: era mașina lui.

Avocatul remarcă, în trecere, că mașina era într-o stare bună: fără zgârieturi și cu capacul roții de pe partea din față la locul lui...

„Fotografia datează, deci, dinainte de accident”.

Ca un fel de legendă, cineva zgâriase adresa unei pagini de web destinate marelui public. „Urmarea pe web...” părea să sugereze inscripția.

Nathan se întoarce la calculatorul lui și navigă spre site-ul menționat. Comenzile date îl puseră în fața unui ecran gol și negru, barat de o legătură hypertext. Făcu clic pe el, dar nu obținu nimic: locul era gol.

„Ce naiba e cu porcăriile astea?” Doar câteva minute fură de ajuns pentru ca un sentiment de neliniște să pună, din nou, stăpânire pe el.

Îi ceru lui Abby să vadă de unde provenea faxul. Grație serviciului online al unui anuar inversat, tinerei femei îi trebui mai puțin de un minut ca să afle sursa.

Didvy e un *copyshop* din Pitsfield, anunță ea.

„Ei, altfel spus, un loc de unde oricine poate trimite un mesaj anonim.”

Nathan tastă din nou adresa site-ului, având grijă să nu facă greșeli. Același ecran. Nimic altceva.

Privi din nou fotografia. Ce voia să-i spună? Cine se afla în spatele întregii povești?

Când reveni la calculator, monitorul afișa un mesaj de eroare. Apăsă pe butonul de actualizare și bara hypertext reapăru. Făcu clic pe ea: un program de vizualizare multimedia se deschise într-o fereastră paralelă unde, o clipă mai târziu, începu un filmuleț. Datorită înzestrării complexe a cabinetului, Nathan putu să urmărească videofilmul destul de bine.

Erau o succesiune de imagini luate de camera de supraveghere a stației service. Era același loc din fotografie, dar de data asta, putea fi văzut, destul de distinct, Jeffrey Wexler, aplecat peste Jeep, în timp ce-i făcea plinul. Nathan nu înțelese imediat intenția celui care îi oferea aceste imagini. Dar remarcă data și ora precis imprimată: 19 decembrie, ora 19.14.

În raportul poliției, citise că accidentul avusese loc în jurul orei 19.20. Dar în Stockbridge nu erau zeci de stații service. Numărul pompei ca și logo-ul Texaco vizibile pe ecran făceau ca locul să fie ușor de identificat și Nathan era convins că era vorba de stația de la Naumkeag, nu departe de locul unde Ben Greenfield fusese lovit.

Or, dacă Jeffrey își făcuse plinul de benzină la 19.14 nu mai era nici un dubiu asupra culpabilității sale.

Curând, imaginea se întrerupse. Fusese tăiat momentul în care Jeffrey plecase să plătească, dar acum putea fi văzut, foarte clar, bătrânul care se întorcea împleticindu-se spre mașină și trăgând încă o dușcă de whisky, înainte de a se așeza la volan.

- Dar imaginile astea te fac complet nevinovat, exclamă Abby care, fără să-i fi cerut permisiunea, stătuse în spatele șefului ei și urmărise filmul odată cu el.

Nathan se mulțumi să dea din cap. Se întoarse spre ea și îi văzu ochii umezi.

Pe ecran, filmul se termina cu demarajul mașinii. Nathan căută să revadă totul, dar fără succes. Cercetă hard diskul calculatorului, dar filmul nu fusese salvat.

- La naiba, făcu avocatul. Filmul a fost scos de pe site.

- Dar cine se poate afla în spatele acestor lucruri?

- Cine este îndărătul lor? Îți spun eu, este administratorul acelei blestemate de stații-service. Un tip bucuros că a dat peste oala cu miere.

- Dar de ce caută să-și ascundă identitatea?

- Pentru că este prudent. Vrea să știm că există, dar nu vrea ca noi să adunăm probe împotriva lui.

- Ce fel de probe? Întrebă naiv Abby.

- Ale șantajului lui.

Tânăra femeie se așeză pe un scaun, alături de el.

- Ascultă, Nathan, trebuie să restabilești adevărul. Chiar dacă nu știi de ce faci asta, sunt sigură că nu este o idee bună. Mai ai vreme să dai înapoi. Nu poți, totuși, să-ți sacrifici cariera doar ca să-l protejezi pe socrul tău!

- Nu pe Jeffrey îl protejez, ci pe nevasta și pe fiica mea.

- Nu le protejezi acuzându-te în locul lui, pronunță ea apăsător, punându-i sub nas articolul din *National Lawyer*. Pe culoare se vorbește deja despre tine la timpul trecut și dacă n-ai să reacționezi, ai să fii terminat pentru totdeauna. Nu eu trebuie să-ți explic asta!

Nathan nu răspunse. Îndoiala era pe cale de a se insinua în mintea lui. Probabil că Abby avea dreptate. Ar fi fost atât de ușor să retracteze și apoi... filmul ăsta nesperat îi dădea posibilitatea. Nu făcuse tot ce se putea

face ca să-și ajute socrul? A merge mai departe însemna să-și atragă tot mai multe neazuri.

„Poate că este timpul să revii cu picioarele pe pământ și să-ți recapeți onoarea”, gândi el cu ușurare.

În acea clipă, fășăitul discret al copiatorului se declanșă din nou în biroul lui Abby.

Nathan privi faxul, odată cu Abby: nu erau decât trei semne, grosolan zgâriate cu marcatorul:

1 M \$

- Un milion de dolari! strigă secretara. Tipul ăsta e scrântit la cap.

Hipnotizat, Nathan nu-și putea dezlipi privirea de capătul hârtiei pe care o ținea în mână. Când se întoarse spre tânăra femeie, hotărârea lui era luată.

„Am să-mi câștig ultimul proces, pierzând“, gândi cu tristețe.

- Vrei să mă ajuți, Abby?

- Să te ajut să scapi de povestea asta? Bineînțeles.

- Nu, Abby, nu să scap, ci să mă ajuți să mă afund și mai tare în ea...

*Fă cât mai mulți bani,
și lumea întreagă îți va spune:*

Domnule!

Mark Twain

Creed Leroy rebobină caseta. O privise de zeci de ori în două zile, dar nu se lăsa.

Nu mai regreta că achiziționase, acum câteva luni, camera aceea cu infraroșii. La vremea respectivă, trebuise să îndure mânia nevestei, care nu văzuse în această achiziție decât o cheltuială inutilă. Și nu costase, totuși, cât ochii din cap, ci numai patru sute șaptezeci și cinci de dolari vândută prin poștă, inclusiv livrarea. Dar, indiferent de ce era vorba, Christy găsea întotdeauna un prilej de a-l umili. Totuși, timpul umilinței trecuse pentru că, iată, acești mizerabili de patru sute șaptezeci și cinci de dolari aveau să-i aducă un milion! Un milion, ce putea fi mai bun? Cel mai bun plasament financiar din toate timpurile! În vreme ce întreaga planetă se tânguia de căderea valorilor bursiere, el, Creed Leroy, urma să se îmbogățească.

Reglă luminozitatea și contrastul monitorului, apoi introduse o casetă nouă în al doilea magnetoscop pe care îl racordase la aparatul principal. Pentru mai multă siguranță, era mai bine să aibă o a doua copie.

Avusese noroc, e drept. În general, în fiecare seară ștergea benzile fără să le mai vadă. Totuși, pe 18 decembrie, o problemă de programare a alarmei îl acaparase timp de o oră și, ca să nu se culce prea târziu, preferase să amâne ștergerea benzii pentru a doua zi.

„Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi”, spunea proverbul. Ce adevărat! Pentru că, dimineața, deschizând ziarul, văzuse fotografia aceluia Jeep care însoțea articolul despre accidentul fiului lui Greenfield. Îi fusese ușor să recunoască vehiculul care venise să facă plinul de benzină la el, chiar atunci. Dar ce i se păruse ciudat era legat de identitatea conducătorului auto, pentru că nu tânărul avocat se afla la volanul mașinii Jeep. Nu, nu, își amintea foarte bine, cel care conducea era unul din bătrânii locului: acel Jeffrey Wexler, care de obicei se deplasa cu un șofer.

Creed se grăbise să revadă înregistrările sale, care îi confirmară bănuielile: Wexler era singur, beat criță, cu câteva minute mai înainte de a fi lovit puștiul!

Or, ziarul afirma că acest avocat new-yorkez recunoscuse că a fost implicat în accident. Creed Leroy nu studiaseră universitate, dar nu-i trebuise prea mult ca să înțeleagă că ceva scârțâia în această poveste. *Încă o afacere dubioasă a avocaților ăștora*, gândise. Ca cea mai mare parte a concetățenilor săi, Creed îi disprețuia, nevăzând în ei decât niște hrăpăreți conduși doar de lăcomie. Verificase înregistrarea casei: Wexler achitase numerar, cu o bancnotă de douăzeci de dolari. Nu fusese vorba de o carte de credit și, în afara lui, nimeni altul nu-l văzuse intrând în stație.

La început, se gândise să anunțe curcanii, dar renunțase repede: faptele bune nu sunt recompensate niciodată pe lumea asta. Nu, n-ar fi primit nici cea mai mică despăgubire pentru colaborarea lui. Cel mult, și-ar fi văzut numele în ziarul local, un reporter ar fi venit să-l intervieveze, s-ar fi vorbit despre el o zi sau două și, gata, afacerea ar fi fost uitată.

În schimb, avusese altă idee. Una mult mai strălucită. Comporta riscuri certe, dar era, în același timp, o ocazie unică de a-și schimba viața pentru totdeauna. Hotărâse să nu-i spună nimic nevestei. De mai multă vreme, era obosit de viața lui. În visele sale cele mai secrete, era convins că undeva îl aștepta o altă existență. O existență în care ar fi fost un *altul*.

Seara, Creed Leroy rămânea ore întregi în fața calculatorului, navigând pe web. Restul timpului liber îl consacra pescuitului și hoinărelilor. Uneori, între doi clienți, îi plăcea să răsfoiască romane de succes pe care le împrumuta din colecția cărților de buzunar ale stației-service. Dacă poveștile cu ucigași în serie nu-l pasionau, în schimb aprecia crimele juridice și financiare, chiar dacă nu le înțelegea pe deplin. Într-o zi, dăduse peste o carte pasionantă, pe care n-o abandonase până la ultima pagină. Era un roman de John Grisham (un fost avocat, totuși...) care se chema *Partenerul* sau ceva de genul ăsta. O istorie surprinzătoare în care un bărbat simulează propria sa moarte, ca să înceapă o viață nouă sub o altă identitate. Dar, pentru a porni de la zero, îi trebuiau bani. În cărțulia lui Grisham, eroul deturnase câteva sute de milioane ale asociaților lui, dar Creed Leroy s-ar fi mulțumit și cu un singur milion. Și uite că acest avocat din New York, acest Nathan Del Amico, avea să-i furnizeze banii de care avea nevoie.

La început, prima lui intenție fusese să-l facă să joace pe Jeffey Wexler, dar, după ce reflectase, își spusese că trebuia să acționeze pe lângă fostul lui ginere. La urma urmei, el fusese cel care își însușise delictul de fugă de la locul accidentului. Și apoi, în zonă, Wexler era mult prea puternic. Ca atare, Leroy închisese stația-service toată

ziua. Se conectase pe web și găsisese, fără greutate, tot felul de informații despre Del Amico, și mai ales, numărul de fax de la biroul lui. Cumpăraseră apoi un mic înregistrator digital, pe care îl conectase la videocasetofon, ca să poată transmite imaginile camerei de supraveghere pe un site la întâmplare. Și, ca să nu lase nici un fel de urme, trimisese faxul de la un centru de foto copiere din Pitsfield.

Toată viața așteptase momentul acesta. Momentul revanșei. Avea să le arate el de ce era capabil. Dacă totul avea să meargă bine, avea să poarte și el cămăși Ralph Lauren și costume italienești. Poate că o să-și cumpere și el un Jeep, ultimul model, ca al avocatului.

În orice caz, va pleca departe, departe de acest loc și de munca asta a lui pe care o disprețuia. Departe de nevastă. N-o mai suporta pe cea a cărei supremă ambiție era să-și refacă sânii și să aibă un tatuaj în formă de șarpe în josul spatelui.

Apăsă pe butonul *eject* al casetofonului și scoase caseta, ca s-o pună într-un plic din hârtie kraft.

De mai bine de două zile, simțea că inima îi batea mai repede. Pentru prima dată în viață, norocul îi surâdea!

Norocul, nimeni nu vorbea de el în țara asta, dar el făcea diferența. Mai mult decât calitățile individuale. A te găsi într-un loc potrivit, la momentul potrivit, cel puțin o dată în viață: iată ce era important!

Creed armă alarma și închise intrarea în stația service. Un perete de sticlă fumurie îi reflectă imaginea. Nu era bătrân. În martie viitor avea să facă patruzeci de ani. Ratase prima parte a vieții sale, dar era hotărât să reușească în cea de a doua.

Dar pentru asta, trebuia ca acești afurisiți de avocați să accepte să-l plătească.

20 decembrie

Nathan își reluase obiceiurile: făcea jogging în Central Park de la ora șase dimineața și sosea la birou la șapte și jumătate.

- Ți-am cumpărat clătite, anunță în trecere, la ușa biroului lui Abby.

- Nici măcar să nu mi le arăți, protestă ea; numai privindu-le sunt capabilă să iau două kilograme în greutate.

Se apucară de lucru și reușiră rapid să găsească numele proprietarului stației-service din Stockbridge, un anume Creed Leroy. Nathan era încredințat că acolo va da ultima sa bătălie. Hotărârile nu i se schimbaseră: era dispus să-l salveze pe Jeffrey de închisoare, indiferent cât și ce l-ar fi costat. Ca să o protejeze pe Mallory, avea să cumpere, la un preț astronomic, tăcerea acestui Leroy.

În vremuri normale, ar fi acționat altfel. Ar fi răscolit trecutul lui Leroy, până când ar fi găsit un mijloc de presiune pentru a-i contracara șantajul. Din experiența lui de avocat, știa că orice existență de pe lumea asta are secretele ei, nemărtunsite. Dacă ai vreme de căutat, întotdeauna dai peste ceva.

Dar el nu mai avea timp. Acest frumos milion de dolari pe care îl adunase și de care era atât de mândru urma să treacă în buzunarul unui mic administrator de stație-service!

Ciudat, perspectiva de a pierde totul nu-l afecta. Pentru el, esențialul se afla acum în altă parte. La drept

vorbind, se simțea chiar provocat să revină la zero. „Trebuia să facă orice ca să trăiască două vieți,“ visă o clipă. Dacă ar fi fost posibil, ar fi încercat să nu mai comită aceleași erori. Probabil că n-ar fi renunțat la visurile lui mari, dar și-ar fi schimbat, pur și simplu, ambiția. Ar fi abandonat orice formă de vanitate, ar fi petrecut mai puțin timp cu lucrurile trecătoare și inutile, ca să se concentreze mai mult asupra celor esențiale. Ar fi încercat mai mult să-și „cultive propria lui grădină“, după cum spunea un filozof.

„Hmm, spun asta, astăzi, pentru că știu că am să mor. Bine, am meditat destul“, judecă privindu-și ceasul. Își sună bancherul, ca să-l roage să verifice conturile.

- Salut, Phil, cum merg lucrurile pe Wall Street?

Phil Knight își făcuse o parte din studii împreună cu el. Nu era chiar un prieten, dar era o persoană care îl aprecia și cu care lua masa cu regularitate.

- Hello, Nat, care este noua multinațională pentru care vrei să eviți un proces lung și costisitor? Bill Gates nu te-a contactat încă?

Nathan se asigură mai întâi că cecul încasat de Candice înainte de a muri fusese scăzut din cont. Îi ceru apoi lui Knight să-i vândă toate acțiunile și bonurile de trezorerie, pentru că avea nevoie de lichidități.

- Ai vreo problemă, Nat? întrebă bancherul, îngrijorat de perspectiva de a vedea cum se golește contul clientului său.

- Nici una, Phil, te asigur că banii vor fi bine folosiți...

„Este chiar cea mai bună soluție?“ se întrebese după ce pusese jos receptorul. În general, istoriile astea de șantaj nu se termina bine. Nu atât enormitatea sumei îl

supăra, cât, mai ales, teama că amenințările nu se vor opri niciodată și că, după șase luni sau un an, Creed va încerca să-i șantajeze pe Jeffrey sau pe Mallory. Pentru că acest om putea să facă duplicate după filmele lui la nesfârșit.

Cu brațele încrucișate, Nathan reflecta, legănându-se în fotoliul său. Prioritățile nu trebuiau amestecate. În acest stadiu, esențial era să nu riște ca Leroy să alarmeze poliția.

Pendula de pe biroul său arăta ora 18.22. Puse mâna pe telefon și îl sună pe Creed Leroy.

Era nerăbdător să vadă din ce material era croit omul acela.

Nassau (Bahamas) - Dimineața destul de devreme

Creed Leroy plecase la Boston, foarte devreme, ca să ia primul avion cu destinația Nassau. Sosind în capitala insulelor Bahamas, luase autobuzul aeroportului, împreună cu un mare număr de turiști veniți să-și petreacă Crăciunul la soare.

Orașul vibra de zgomotul circulației. Minibuzul claxonă înainte de a se opri la marginea trotuarului, ca să se golească de puhoiul de pasageri. Creed se simțea bine în această mulțime.

Îi plăceau anonimatul marilor orașe și locurile impersonale. Urcând pe Bay Street, strada principală a orașului, înțesată de mașini vechi și calești pline cu turiști, se simțea ca un cameleon. Aici, nu mai era administratorul stației-service. Aici putea fi oricine.

Creed hotărâse să aplice rețetele pe care le citise în thrillerele financiare din ultimii ani. Când era vorba de

spălare de bani și de conturi *offshore*, era întotdeauna evocat. Nassau, cu cele patru sute de bănci și instituții financiare ale sale. Urma descrierea finanțitorilor oportuniști care, evitând fiscalul, jonglau în mod anonim cu milioanele, deplasând printr-un simplu clic de mouse sume fabuloase dintr-un paradis fiscal într-altul. Creed se întrebese întotdeauna dacă realitatea nu se apropia de ficțiune. A avea s-o afle în curând.

Pe Internet, reperase coordonatele biroului local al unei bănci care oferea tocmai lista de servicii care îl interesau. Trimisese un mail ca să aibă o documentație completă. Teoretic, putea deschide un cont *offshore* fără a se deplasa, dar insistase să fie de față.

Se întoarse la una din trecerile de pietoni de pe Bay Street și pătrunse într-unul din micile edificii bancare care dădeau în stradă.

Când ieșise, după mai puțin de jumătate de oră, avea un surâs pe buze: John Grisham Company nu-l mințise! Fusesse chiar mai ușor decât în romanele citite. Înainte de orice, pronunțase cuvintele pe care le aștepta: confidențialitate, secret bancar, fără impozite... Apoi totul se înlănțuise. Concret, formularul de deschidere a contului fusese completat și semnat rapid. Era tocmai ce căuta: 5% dobândă anuală fără impozit, un carnet de cecuri, un card bancar care nu menționa nici numele și nici altă informație importantă pe zona magnetică, dar care, în schimb, îi dădea acces la ghișeele de oriunde din lume. I se garantase că contul lui era inaccesibil investigațiilor fiscalului și ale poliției. Profitase de situație ca să lase într-o cutie personală de la subsolul băncii plicul cafeniu cu copia filmului de pe urma căruia avea să se îmbogățească.

Și toate astea, fără nici o altă formalitate decât fotocopia pașaportului și un depozit-garanție de cincisprezece mii de dolari. În ajunul plecării, ca să-și poată procura o parte din sumă, își vânduse mașina, fără să-i spună soției sale. Mai retrăsese din contul lor comun cinci mii de dolari, promițându-și că mai târziu îi va trimite nevestei sale Christy, dublul sumei respective când avea să fie departe de ea și foarte bogat.

Creed Leroy inspiră adânc. Nu se simțise niciodată atât de bucuros. Nu mai lipsea decât un lucru: ca Nathan Del Amico să-l sune și să convină asupra unui loc de întâlnire.

Trecu prin fața unei elegante frizerii în stil colonial și privi prin vitrină. Ca în vremurile de altădată, un client venise să se bărbierească și profita de plăcerea unui prosop fierbinte și umed pe față. Înghiți în sec. Niciodată nu-l bărbierise altcineva. Se hotărî pe loc. Era vremea să-și schimbe înfățișarea, să-și taie pletele care-i cădeau pe umeri. Se va duce, apoi, într-un magazin de lux din oraș, să-și cumpere niște haine mai potrivite cu viitorul lui statut social.

O tânără îl invită să ia loc.

Tocmai se așeza când telefonul sună. Avusese grijă să redirectioneze pe telefonul mobil apelurile de la stația-service. Aruncă o privire pe ceas. Uitase să mute limbile în avans cu o oră, din cauza decalajului orar, constată că era ora 10.22.

- Alo? spuse Creed Leroy cu vocea plină de nerăbdare.

- Nathan Del Amico la aparat.

Garrett Goodrich scoase un strigăt:

- Ce Dumnezeu, Nathan, ți-am lăsat atâtea mesaje! Și mă suni abia acum! Ce e cu toată povestea asta cu accidentul?

- Am să-ți explic totul, Garrett. Ascultă, sunt la cafeneaua spitalului. Ai un moment să vorbim?

- Cât e ceasul? întrebă medicul, ca și cum ar fi pierdut noțiunea timpului.

- Aproape 12.30.

- Termin de completat niște dosare și în zece minute sunt acolo.

- Garrett?

-Da?

- Am nevoie să-mi faci un mare serviciu.

Biroul Marble & March - Ora 16.06

- Abby, dă-mi o idee!

- Ce fel de idee?

Nathan se legăna în fotoliu, cu mâinile împreunate și cu un aer misterios.

- Cum ți-am explicat, sunt dispus să plătesc răscum-părarea. Numai că... vreau să fiu sigur că o plătesc o singură dată. Din nefericire, știi când începe șantajul...

- ...dar nu și când se termină, completează ea.

- Da. Nu vreau ca, după șase luni sau un an, Leroy să revină pe capul lui Jeffrey, al lui Mallory sau... chiar al meu, se forță el să adauge.

- Șantajul este foarte aspru pedepsit de lege, remarcă ea.

- Da, dar ca să-l descurajez pe Leroy să recidiveze, trebuie să am dovada șantajului lui. Or, tipul este foarte prudent, după cum tocmai am putut să constat.

- Cum, ai vorbit deja cu el? exclamă ea, intrigată că nu-i spusese.

- Da, l-am sunat în dimineața asta și a insistat să mă cheme peste cinci minute de la o cabină publică de la parterul imobilului.

- Ți-a fixat o întrevedere?

- Am să-l întâlnesc mâine.

- Și cum ai să procedezi?

- Trebuie să găsesc un mijloc să-l fac să vorbească și, mai ales, să-l înregistrez. Dar mi-ar trebui un echipament, nici eu nu știu... ceva de genul microspionilor din dotarea serviciilor secrete, de exemplu.

- Trebuie să-ți spun că nu mai suntem pe vremea afacerii Watergate, exclamă Abby râzând.

- Atunci... știi un mijloc mai eficace?

- Ți-a, de exemplu, răspuns ea, arătând telefonul celular al patronului ei.

- Mobilul?

- Da, dar folosit într-un mod puțin diferit.

Se încruntă. În fața aerului lui intrigat, ea explică:

- Telefonul tău are un dispozitiv „mâini libere”. De acord, da?

- Da, ca să poți răspunde fără să lași volanul.

- Perfect. Dar ce se întâmplă când celularul sună în timp ce conduci?

- Se declanșează automat după trei apeluri, preciză Nathan. Dar nu pricep cum...

- Lasă-mă să termin. Imaginează-ți acum că faci soneria silențioasă.

- Făcând-o să vibreze?

- Nu, nu, spuse ea scuturând din cap. Când vibrează, telefonul emite, totuși, un zumzăit surd. Oricum, nu este suficient de discret.

- Atunci nu văd cum să fac, spuse frământându-și mintea.

- Ai să vezi.

Îi luă telefonul din mână și făcu câteva manevre.

- Este suficient să programezi un apel, dar fără note....

-....silențios, deci...

- Și uite că mobilul tău se transformă într-un microfon clandestin, 007, spuse ea, aruncându-i mobilul pe care el îl prinse din zbor.

Ca să verifice sistemul, apelă de pe telefonul fix mobilul lui. Cum era de așteptat, acesta se declanșă fără nici un zgomot.

- De necrezut, recunosc el. Cum ai descoperit toate astea?

- Am găsit un articol interesant într-un magazin pentru femei, declară Abby: zece trucuri ca să-ți supraveghezi jumătatea și să știi dacă te înșală sau nu.

*Nu sunt un bărbat
fără nici o meteahnă.*
Villon

*Spitalul din Pitsfield - Secția de reanimare - O oră a
dimineții*

- Iată, doctore Goodrich, aici.

- Foarte bine.

Clara Giuliani se dădu un pas înapoi. Era impresionată de faptul că acest medic prestigios venise tocmai de la New York să-i vadă pacientul.

- Bine, vă las un moment. Nu ezitați să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva.

- Mersi, doctor Giuliani.

Garrett împinse ușa și pătrunse în încăpere.

Era o cameră destul de impersonală, luminată doar de o veioză care difuza o lumină slabă deasupra patului. În spate, un birou rudimentar de un alb înghețat se afla alături de o chiuveta de inox. În cameră se auzeau bipul caracteristic al ritmului cardiac și suflul enormului aparat respirator artificial care scotea cu zgomot aerul prin sonda de intubație.

Garrett se apropie de pat și se aplecă peste Ben. Infirmierele scosese ră perdelele și instalaseră o pătură pentru a evita hipotermia. Imobil ca un bibelou de porțelan, copilul părea micuț de tot, complet pierdut în mijlocul patului mare. Numeroasele vânătăi de pe față îi accentuau și mai mult impresia de fragilitate. Mai multe

tuburi șerpuiiau de-a lungul brațelor lui către flacoanele de perfuzie agățate pe stative.

Mașinal, Garrett se apropie de ecranul monitorului ca să controleze, rând pe rând, valorile frecvenței cardiace și ale tensiunii arteriale. Verifică apoi seringă automată care injecta doze mici de morfină la intervale regulate.

Cunoștea scenariul pe dinafară, dar, de fiecare dată când intra în rezerva unui bolnav, simțea un fel de empatie, dublată de o emoție ciudată. Se întreținuse o clipă cu tânăra doctoriță Giuliani, care părea să se îndoiască de capacitățile ei. Puștiul era perfect îngrijit. Nu se putea face nimic mai mult. Acum, nu mai rămânea decât să aștepte.

Dacă Garrett se deplasase până aici, era numai la cererea lui Nathan. Avocatul îi vorbise de accidentul pe care îl avusese, dar medicul nu crezuse nimic din ceea ce îi spusese acesta. Nathan insistase ca Garrett să se asigure că băiatul era îngrijit în cele mai bune condiții și apoi să-i spună sincer, nu într-un limbaj de lemn, ceea ce credea. Nu adăugase nimic, dar Goodrich înțelesese perfect sensul adevărat al cererii sale: Nathan voia să știe dacă zilele lui Ben Greenfield erau numărate.

Garrett întoarse capul spre ușa cu geam ca să se asigure că nu-l privea nimeni. Stinse apoi veioza de deasupra patului. Spre marea lui ușurare, nu distinse nici o aură luminoasă deasupra capului copilului.

Poate că Ben nu avea să se trezească peste zece minute, dar, în orice caz, nu avea să moară.

Garrett se hotărî să încerce altceva. Ceva ce nu făcuse decât rareori.

Își apropie încet mâinile de fața lui Ben...

Nu-i vorbise niciodată lui Nathan despre această capacitate a lui. Era o ciudățenie pe care nici el n-o stăpânea pe deplin. Nu era o putere adevărată, nici un dar. Ci o aptitudine suplimentară dobândită de Mesageri, odată cu trecerea timpului. Ceva greu de definit. O mică ușă care se întredeschidea pentru o clipă în spiritul lui, un fel de iluminare fulgurantă, ca un fulger. Uneori, din cauza asta nu se simțea foarte bine, ca și cum corpul i-ar fi fost golit pentru o clipă de toată energia, dar nu dura decât o secundă. O clipă mai târziu, totul reintra în normal.

Dar pentru asta avea nevoie de un contact.

Mâinile lui Garrett erau la câțiva milimetri de fața lui Ben.

Multă vreme, nu fusese conștient de această aptitudine, dar funcționa de fiecare dată. Uneori, „întrevedea”, reușea să împingă ușa aceea și știa ce avea să se întâmple. Știa, fără nici un raționament. Ca un fel de presentiment.

Garrett pipăi fruntea copilului cu vârful degetelor și avu următoarea viziune: Ben Greenfield, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani, în clipa în care sărea cu parașuta dintr-un avion.

Viziunea aceasta nu dură și Garrett fu imediat deconectat de la acest univers de premoniții.

Transpirat, se așeză o clipă lângă copil ca să-și recapete forțele, apoi se încheie la palton și părăsi spitalul.

În ce circumstanțe va sări Ben cu parașuta la douăzeci de ani? Nu știa.

Dar, în orice caz, de un lucru era sigur: nu numai că acest copil nu avea să moară dar avea să iasă rapid din comă.

21 decembrie

Manhattan - Gara Grand Central

Nathan hotărâse să parcurgă pe jos distanța de o sută de metri care separa biroul lui de gară. Ajuns în dreptul siluetei masive a lui Metlife Building, aruncă o privire îngrijorată la ceas.

11.41. Perfect, nu era în întârziere. Pătrunse în Grand Central cu patru minute înainte de ora întâlnirii.

Cu imensele lui ferestre prin care năvălea o lumină albă, marele hol avea aspectul unei catedrale. Cu lustrele aurite și sculpturile lui în marmură, locul părea un adevărat muzeu și confirma reputația de cea mai frumoasă gară a lumii.

Traversa imensa sală a pașilor pierduți, ca să ajungă la celebrul orologiu rotund, cu patru cadrane, de deasupra biroului de informații. Acolo fixase Creed Leroy întâlnirea. De obicei, îi plăcea locul acesta, pe care-l asocia întotdeauna cu un decor de cinema și cu numele lui Hitchcock care turnase aici o secvență celebră din filmul *Cu moartea pe urmele tale*.

Ca de obicei, locul era plin de lume. În fiecare zi, înainte de a lua cu asalt Manhattan-ul sau de a pleca spre suburbii, mai bine de jumătate de milion de persoane treceau pe aici.

„Locul perfect pentru a trece neobservat”.

Avocatul se opri pentru o clipă, luptând împotriva valurilor de călători care se revărsau din toate părțile. Verifică dacă telefonul portabil era deschis. Știa că la celălalt capăt, Abby era pregătită să înregistreze toate cuvintele lui Leroy.

Nathan se impacientă. Nu știa nici măcar cum arăta cel pe care îl aștepta. „Am să vă recunosc” se mulțumise să afirme maestrul cântăreț. Mai așteaptă două sau trei minute, când o mână se abătu, brutal, pe umărul lui.

- Încântat să vă întâlnesc, în sfârșit, domnule Del Amico.

Bărbatul se afla acolo de câțeva vreme, dar Nathan nu se gândise nici un moment că putea fi vorba de Creed. Individul din fața lui nu avea înfățișarea unui administrator de stație-service. În costumul său sobru, bine croit, cu palton de calitate, cu pantofi noi sau perfect întreținuți, dacă și-ar fi înnodat o cravată în jurul gâtului, nu s-ar fi deosebit cu nimic de vreunul dintre membrii unui birou de avocatură din oraș. În plus, omul nu ieșea în evidență prin nici un aspect particular. La el, totul era comun: talia, corpolența, finețea trăsăturilor... Totul era comun, cu excepția privirii de smarald, în fundul căreia ardea o flacără intensă.

Individul nu părea prea vorbăreț. Cu o mișcare a capului îi făcu semn avocatului să-l urmeze.

Cei doi bărbați merseră de-a lungul mai multor buticuri de pe marginea rampelor care conduceau spre peroane. Sosiră astfel, la etajul inferior, plin de cafenele, de prăvălii cu sandviciuri și de restaurante. Ca să reducă din zgomot și poluare, liniile ferate de la Grand Central fuseseră amplasate la subsol, ceea ce dădea vizitatorului

impresia stranie că se află într-o gară fără trenuri. La invitația lui Leroy, Nathan împinse ușa de la *Oyster Bar*.

Localul avea reputația că oferea cele mai bune fructe de mare din oraș. În mod obișnuit, lui Nathan îi plăcea această braserie plină de farmec, cu imensa ei sală boltită.

- Să trecem mai întâi pe la toaletă, sugeră Leroy, destul de nervos.

-Cum?

- Nu discutăm.

Nathan îl urmă până la toaletă. Creed așteptă ca încăperea să se golească pentru a-i cere:

- Dă-mi paltonul.

- Adică!?

- Dă-mi paltonul și vestonul, nu vreau să porți cumva vreun aparat care înregistrează.

- Nu port nimic! se revoltă Nathan dându-și seama că planurile lui, bine gândite, erau gata să se ducă pe apa sâmbetei.

- Grăbește-te, ordonă Creed.

Nathan își scoase paltonul și vestonul. Din buzunarul acestuia din urmă, își recuperează mobilul, pe care îl puse în buzunarul cămășii. Nu-l costa nimic să mai încerce.

- Scoate-ți ceasul.

Nathan execută.

- Desfă-ți cămașa.

- Ești de-a dreptul paranoic.

- Nu vreau să repet.

Avocatul își descheie cămașa, oftând. Leroy îi inspectă toracele.

- Mai vrei ceva? întrebă Nathan cu un ton provocator. Profită. Mi-am pus o pereche de chiloți Calvin Klein.

- Telefonul, te rog.

- Ești chiar ridicol!

Cu fermitate, Leroy pusese mâna pe mobil.

„La naiba”.

- Verigheta.

- Nu, de asta nu te atingi!

Creed ezită o clipă, apoi își puse mâna pe încheietura avocatului.

- Hai, scoate-o!

Într-o clipă, Nathan îl apucă de gât și-l lipi de perete.

- *Hrrrgl...* încercă Creed Leroy să articuleze.

Nathan îl strânse mai tare.

- DE ASTA NU TE ATINGI! Ai priceput?

- *Hrrrgl...* pri...ce... put.

Avocatul îi dădu drumul.

Leroy se aplecă și tuși de mai multe ori ca să poată respira din nou.

- La dracu', Del Amico... ai să mi-o plătești.

- Bun, mișcă-te Leroy, ordonă Nathan ieșind din toaletă. Presupun că nu m-ai făcut să vin aici pentru supă de scoici...

Se aflau acum în fața a două păhărele, puse pe o măsuță acoperită cu o față de masă în carouri. Sala cea mare răsună de conversațiile însuflețite ale clienților. Leroy, care dusese paltonul, haina și mobilul lui Nathan la vestiar, își regăsise stăpânirea de sine. Scoase un joc de tarot din buzunar și îl întinse avocatului.

- Primele nouă cărți formează numărul unui cont la o bancă din Bahamas, explică el. Trebuie să-ți chemi banca și să dispui virarea sumei în contul ăsta. Banca se numește Excelsior.

Nathan dădu din cap.

„Păcat că Abby nu poate înregistra”.

La naiba, trebuia să-și recupereze mobilul. Dar pentru asta, trebuia mai întâi să-i abată vigilența lui Leroy.

- Nu e deloc proastă ideea asta cu cărțile, Creed.

- Nu-i așa?

- Da... nici o urmă... N-ai decât să amesteci cărțile ca să faci să dispară proba șantajului.

Leroy deveni brusc neîncredător:

- Bun, termină cu osanalele și grăbește-te să suni la bancă.

- Trebuie să-ți amintesc că mi-ai confiscat telefonul?

- Ai să folosești aparatul restaurantului pentru un apel interurban.

- Cum dorești.

Nathan își compuse un zâmbet de împăcare, pe care i-l adresa lui Leroy, apoi se ridică pentru a se îndrepta spre bar, ca și cum asta era exact ce aștepta. Dar graba asta a lui Nathan îi trezi lui Creed o oarecare neliniște.

- Așteaptă, Del Amico. Ia-ți mai bine mobilul. E mai bine să ascult și eu ce spui.

Nathan își recuperează mobilul de la vestiar și verifică dacă era deschis.

„Nici o problemă”.

Se gândi la Abby pe care o știa la post, cu magnetofonul pregătit la celălalt capăt al firului.

Acum, îi venise rândul să *pledzeze*. Nathan Del Amico, marele avocat, urma să-l facă să vorbească pe Creed Leroy? Da, dacă era „cel mai bun”, așa cum încerca să se convingă.

Dar chiar era? Mai era încă?

Se așează din nou la masă și puse neglijent mobilul pe masă. Simțea că Leroy devenea din ce în ce mai nervos.

- Spune-mi, trebuie să dai telefon astăzi sau mâine?

Nathan luă telefonul, se făcu că îl deschise și apoi se întrerupse:

- De fapt, bancherul meu obișnuiește să ia prânzul mai devreme...

- Încetează cu circul, Del Amico!

Nathan se scarpină în cap.

- Vorbim despre zece mii de dolari, nu?

- Nu-ți merge cu mine, tipule!

- Calmează-te! La urma urmei, tu vrei să câștigi într-o zi ce am adunat eu în mai mulți ani...

- ...dă-i drumul.

- Ce te face să fii atât de pregătit să treci de cealaltă parte a barierei? În sinea ta, sunt sigur că-ți pui o mulțime de întrebări. Și, mai ales, te trezești în fiecare dimineață și îți spui: „Asta e, sunt bogat?” Sunt...

- Nu mă provoca!

- Ascultă, poate că ar trebui să amânăm pe altă dată, Creed. Nu te simți în largul tău...

Leroy bătu cu pumnul în masă și pronunță, în fine, cuvintele pe care Nathan încerca să i le smulgă:

- Telefonează la nenorocita ta de bancă și cere-i să vireze un milion în contul meu!

- Foarte bine, foarte bine, cum vrei tu.

„Dar eu sunt cel mai bun”.

Avocatul luă aparatul, îl opri ca să deconecteze microfonul și-l reaprinsă imediat. Îl sună pe Phil la bancă și îi solicită să transfere banii sub privirile vigilente ale lui Leroy.

- Pofțim, banii tocmai au fost transferați.

De îndată ce pronunțate aceste cuvinte, Creed se și ridicase din scaunul lui pentru a se topi în mulțime. Nathan nu-l pierduse din vedere decât o fracțiune de secundă, dar nu mai reuși să-l regăsească. Creed se evaporase.

Leroy ieși din restaurant, fără să se grăbească. Bărbatul se pierdu în mulțime, încât Abby era cât pe ce să-l piardă din vedere. Făcu câțiva pași de-a lungul peronului și chemă un taxi.

- La aeroportul Newark, ceru el, deschizând portiera mașinii.

Abby se precipită în urma lui:

- Și eu merg la Newark, nu putem merge împreună?

Abby se strecurase atât de repede în mașină, încât Leroy nici nu avusese posibilitatea să refuze.

Taxiul rula de câteva secunde, când telefonul lui Abby sună.

- Cred că este pentru dumneata, spuse ea, întinzându-i aparatul lui Leroy.

- Ce înseamnă asta?

- Ai să vezi. Cât despre mine, eu mă opresc aici, spuse ea ciocănind în geam, ca să-l prevină pe șofer. Călătorie plăcută, domnule Leroy!

Taxiul se opri, ca s-o lase pe Abby să coboare, sub ochii uluiți ai lui Creed. Ezita să deschidă telefonul, dar curiozitatea fu mai mare decât prudența.

- Alo? avu el surpriza să-și audă propria voce: „Telefonează la nenorocita ta de bancă și cere-i să vireze un milion în contul meu! Și apoi, vocea lui Nathan: Foarte bine, foarte bine, cum vrei tu.“

- La dracu', de-a ce te joci tu, Del Amico?

- De-a jocul omului care acceptă să plătească o dată, dar nu de două ori.

- Ce vrei să faci cu banda asta?

- Nimic, am s-o păstrez așa cum și tu păstrezi caseta video. Nu? O păstrez pentru... „cazul în care...” dar numai de tine depinde ca eu să nu mă folosesc de ea niciodată.

- N-am să te fac să cânti a doua oară, dacă asta te îngrijorează.

- Sper, Creed, pentru că jocul este mult mai puțin amuzant când treci pe la închisoare.

- Nu va exista o a doua oară.

- Nu vreau decât să te cred. Și, încă ceva, Creed: ai să vezi... ei nu-și țin toate promisiunile.

- De cine vorbești?

- De bani, Creed, de bani.

Apoi închise.

Soarele cobora pe Nantucket. Un vânt dinspre est suflase fără încetare toată ziua. Odată cu căderea serii, valurile se dezlănțuiseră mai violent, spărgându-se cu zgomot de stâncile care protejau vila Wexler.

Jeffrey și Mallory stăteau pe veranda acoperită care se ridica deasupra valurilor. Era locul cel mai impresionant al casei, de unde privirea se pierdea direct în ocean.

Mallory se întorsese din Brazilia, cu zborul de dimineață. Sosind la San Diego, își sunase părinții la Berkshires, dar servitorii îi spusese că „domnul și doamna” hotărâseră să petreacă Crăciunul la Nantucket. Îngrijorată de această schimbare, luase avionul până la Boston și sosise pe insulă abia de o oră.

- Asta e, Mallory, acum știi toată povestea.

Jeffrey îi povestise cu lux de amănunte toate evenimentele din ultimele zile. Nu omisese nimic, din momentul în care, beat fiind, îl lovise pe Ben Greenfield, inclusiv sacrificiul lui Nathan, până la acea istorie cu Creed Leroy despre care ginerele lui îl ținuse la curent. Revenise și asupra problemei sale cu alcoolismul, care îl făcuse, acum douăzeci și cinci de ani, să o acuze pe mama lui Nathan de un furt pe care ea nu-l comisese. Îi povestise totul, cu excepția faptului că Nathan avea să moară.

Cu ochii plini de lacrimi, Mallory se apropie de tatăl ei.

- Ai vești despre acest copil?

- Sun la spital de două ori pe zi. Starea lui este staționară. Dar se poate întâmpla orice.

Jeffrey vru s-o cuprindă în brațe, dar ea îl respinse.

- Cum ai putut? se chirci ea. Cum ai putut, tată, să-l lași pe Nathan să ia asupra lui faptele tale?

- Eu... nu știu ce să spun, se bâlbâi... el a vrut-o. Socotea că așa este mai bine pentru toată lumea...

- ...și cel mai bine pentru tine!

Sentița izbi dureros auzul lui Jeffrey.

Bătrânul nu știa cum să se justifice. Se simțea legat de promisiunea făcută lui Nathan și era hotărât să o respecte, chiar dacă, pentru fiica lui trebuia să treacă drept un laș. Asta era partea lui de povară. Modul lui de a ispăși.

- Doar nu vrei să-l lași să meargă la închisoare!?

- Nu, draga mea, îți promit că am să-l scot de acolo. Poate că nu mai știu să fac decât un singur lucru pe lumea asta, dar am să-l fac cât mai bine.

Jeffrey își privi mâinile care-i tremurau în mod îngrijorător, semn că îi lipsea alcoolul. Pentru a treia oară în mai puțin de un sfert de oră, destupase sticla de apă minerală Evian de pe masă și luase o înghițitură, sperând, fără să creadă prea mult, că ea va avea asupra lui efectul liniștitor ale unui gât de vodcă.

- Iartă-mă, Mallory.

Se simțea mizerabil, paralizat de un sentiment care se situa dincolo de rușine. Fiica lui, pe care o adora și pe care o știa atât de fragilă, plângea alături de el și nu-l lăsa să o strângă în brațe.

Mallory se îndreptă spre imensul perete de sticlă care mărginea veranda. Privirea ei se pierdea în largul oceanului. Când era mică, pe timp de furtună, nu îndrăznea să se aventureze aici, din cauza zgomotului amplificat al valurilor și al vântului. Această dezlănțuire a elementelor naturii o îngrozea și îi dădea impresia că se afla chiar în mijlocul uraganului.

Jeffrey îndrăzni să facă un pas în direcția ei.

- Draga mea...

Ea se întoarse, îl privi și, în fine, se lăsă în brațele lui, ca atunci când avea zece ani.

- Tată, de când nu mai sunt cu împreună cu Nathan, sunt atât de nefericită.

- Vorbește cu el, dragă. Cred că are multe să-ți spună.

- La început, când ne-am despărțit, am încercat un sentiment ciudat de durere sufletească și de ușurare.

- De ușurare?

- Da, toată viața mi-a fost teamă că nu mă va mai iubi, că se va trezi într-o dimineață și mă va descoperi așa cum sunt, slabă și fragilă. În acest sens, a nu mai fi cu

el era o eliberare; pentru că deja îl pierdusem, nu riscam să-l mai pierd.

- Și el are tot atâta nevoie de tine, pe cât ai tu nevoie de el.

- Nu cred. Nu mă mai iubește.

- Ce a făcut și face el acum demonstrează tocmai contrariul.

Ea ridică ochii spre el, plini de speranță.

- Du-te să-l regăsești, o sfătui cu gravitate Jeffrey.
Dar grăbește-te: timpul nu așteaptă.

*Închide ochii, bate de trei ori din călcâie
și gândește foarte clar:
nicăieri nu e mai bine decât acasă.
Dialog din filmul Vrăjitorul din Oz,
de Victor Fleming*

24 decembrie

- Pot să iau un hotdog?

Bonnie țopaia pe lângă căruciorul vânzătorului ambulant de la întretăierea dintre Fifth Avenue și 58th Street.

- E ora patru, draga mea, n-ai prefera niște fructe?

- O, nu! făcu micuța dând din cap, ador hotdogul cu mult muștar și cu ciuperci prăjite! Este delicios.

Nathan ezită: deliciul ăsta nu era prea bun pentru sănătate, dar își dădu acordul, făcând un semn cu capul.

- *Quanto cuesta esto*¹⁷?, întrebă micuța cu cea mai mare seriozitate de pe lume, scoțând din buzunar un minuscul portmoneu în care își păstra economiile.

Tatăl ei o certă:

- Nu trebuie să vorbești spaniola cu toată lumea.

- *Son dos dolares*¹⁸, îi răspunse vânzătorul clipind din ochi. Nathan scoase și el portofelul lui și luă de acolo un teanc de bancnote îndoite.

- Păstrează-ți banii.

¹⁷ Cât costa? (spaniolă) (n.tr.)

¹⁸ Doi dolari (spaniolă) (n.tr.)

Plăti cei doi dolari și fiica lui îi mulțumi cu cel mai grațios surâs.

Înșfăca hotdogul și fugi către un grup care cânta colinde de Crăciun. Era un frig uscat, dar înviorător, cu un soare magnific care scâldea fațadele caselor. Nathan o urmă. În mijlocul acestei mulțimi și al numeroaselor grupuri care umpleau strada, era foarte atent să n-o piardă din ochi, ceea ce îi permise să constate că o splendidă pată de muștar se întinsese pe jacheta ei. Ascultară un moment câteva melodii foarte frumoase, cântate *a cappella* de către o formație de Negro Spirituals. Bonnie fredonă mai multe melodii împreună cu ei, înainte de a migra către un alt grup. Nu rezistă prea multă vreme tentației de a dăruii cei doi dolari pe care îi avea în buzunar unui violonist deghizat în Moș Crăciun, care aduna bani pentru Armata Salvării. Apoi îl duse pe Nathan spre intrarea dinspre sud-est în Central-Park, tocmai în fața lui Grand Army Plaza.

Cu tot frigul, în această după-amiază, vastul spațiu verde era luat cu asalt de către plimbăreți. Împânzeau locul, venind cam de pretutindeni pe jos, cu bicicletele, în calești tradiționale și chiar pe schiuri de fond.

Trecură prin fața unei pancarte care propunea adoptarea câtorva ramuri de arbori din parc.

- Aș putea să adopt și eu o ramură pentru aniversarea mea? întreba Bonnie.

Fu categoric:

- Nu, e caraghios, nu se adoptă arborii.

Ea nu insistă, dar îi adresă o altă cerere:

- N-am putea merge la Times Square de revelion?

- Nu este locul cel mai nimerit pentru o fetiță. Și apoi, nu este prea frumos.

- Sara mi-a zis că este cel mai important și reușit revelion în aer liber din țară.

- O să vedem, scumpo. Acoperă-te mai bine, a început să fie frig.

Își înfundă boneta peruviană până la ochi. El îi înnodă fularul în jurul gâtului și o puse să-și ștergă năsucul cu un șervețel Kleenex. Era o copilă adorabilă și a avea grijă de ea era un privilegiu nemaipomenit.

Bonnie nu fusese prea afectată de ceea ce trăise în seara accidentului. A-și vedea tatăl înhățat de polițiști ca un criminal oarecare nu fusese ușor pentru ea, dar, chiar a doua zi, bunicii îi spusese tot adevărul. Astăzi, nici nu mai vorbea despre asta decât ca să se intereseze de băiețelul care fusese rănit.

Din acest punct de vedere, veștile erau liniștitoare: chiar în dimineața aceea, Jeffrey îl sunase pe Nathan ca să-l anunțe că Ben ieșise din comă. Pentru cei doi bărbați, imensa ușurare de a afla că băiatul era în afara pericolului se împletea cu o satisfacție mai egoistă: în același timp dispărea amenințarea cu închisoarea care plana asupra lui Nathan.

Bonnie și Nathan petrecuseră trei zile de vacanță formidabilă în care nu făcuseră nimic altceva decât să fie împreună și să se amuze. Nathan nu încercase să-i transmită fiicei lui vreun mesaj deosebit. Nu voia să-și piardă timpul făcând pe filozoful, ci numai să împărtășească cu ea momentele prețioase de care ea va putea să-și aducă aminte mai târziu. O făcuse să descopere antichitățile egiptene și pânzele lui Picasso de la MoMA¹⁹. În ajun, fuseseră să vadă gorila din imensa

19 MoMA: Museum of Modern Art (n.tr.)

grădină zoologică din Bronx și, dimineață, ajunseseră până la grădinile de la Fort Tyron Park, unde Rockefeller construise, piatră cu piatră, câteva mănăstiri aidoma celor din sudul Franței.

Nathan își privi ceasul. Îi promisesese să dea o raită pe la călușei, dar trebuia să se grăbească. Era deja târziu și celebra atracție nu era deschisă decât până la ora patru și jumătate. Alergară în direcția manejului. O atmosferă de sărbătoare și de bâlci se degaja de pretutindeni. Bonnie se amuza foarte tare.

- Nu urci lângă mine? întrebă ea, gâfâind.

- Nu, bebe, caruselul nu e pentru oamenii mari.

- Dar, uite, este plin de adulți, făcu ea arătând caii de lemn călăriți de oameni mari.

- Hai, repede, o încurajă el.

- Poftim, insistă ea.

Nu era chip să-i refuze ceva. Luă deci loc alături de ea, pe unul dintre caii pictați.

- Am plecat! strigă copilul, când caruselul se puse în mișcare și muzica porni.

După manej, se duseră să arunce câteva firimituri de pâine la rațele care se zbenguiau pe apele calme ale lacului și ajunseră la patinoarul de la Wollman Ring.

În acea perioadă a anului, era unul dintre cele mai fermecătoare locuri în aer liber din Manhattan. Din spatele grilajului, Bonnie îi privea cu invidie pe ceilalți copii care scoteau strigăte de bucurie, executând tot felul de figuri pe gheață.

- Vrei să încerci?

- Chiar pot? întrebă micuța căreia nu-i venea să creadă.

- Numai dacă te simți în stare.

Acum șase luni, ea ar fi răspuns *nu, mi-e frică* sau *sunt prea mică*, dar de câțeva vreme căpătase mai multă încredere în ea.

- Crezi că aș putea?

- Bineînțeles, răspuse Nathan privind-o în ochi. Doar ești o adevărată campioană la role. Ei bine, patinele funcționează la fel.

- Atunci vreau să-mi încerc norocul.

Plătiră cei șapte dolari pentru intrare și închirierea patinelor, apoi o ajută să le pună și să pătrundă pe pistă.

La început ezitantă, căzu pe gheața pentru prima oară. Intrigată, se ridică repede și îl căută cu privirea pe Nathan. De pe marginea patinoarului, el o încuraja să persevereze. Încercă din nou, luă un pic de avans și începu să alunece câțiva metri. Apoi prinse ceva viteză, se ciocni cu un băiat de vârsta ei, dar, în loc să înceapă să plângă, izbucni în râs.

- Fă așa! îi strigă Nathan de departe, arătându-i cu mâinile în ce poziție să aducă patinele ca să frâneze.

Ea ridică degetul mare în direcția lui. La anii ei învăța repede.

Liniștit, urcă spre mica baracă în care se vindeau băuturi și comandă o cafea, mereu cu privirea la ea. Cu obrazii înroșiți de frigul viu al iernii, patina acum mai sigură pe sine în ritm de rock'n-roll.

Suflă în pumni ca să se încălzească. Astăzi, Manhattan părea o imensă stațiune de iarnă. De departe, pista de gheață strălucea ca argintul. Pe taluzul care înconjură patinoarul, era scris pe zăpadă: I LOVE NY. Nathan iubea această atmosferă de iarnă, când orașul părea închis într-un șipet de cristal. Se deplasă de-a

lungul grilajului ca să profite de ultimele raze ale soarelui de după-amiază. Chiar simplul fapt că se putea bucura de soarele care-i mângâia fața devenise important pentru el.

Acest gând declanșă în el un val de emoție. Îndată, va veni sfârșitul. Nu va mai putea niciodată să simtă parfumul minunat al cafelei gâdilându-i nările sau căldura soarelui încălzindu-i pielea. Îi veniră lacrimi în ochi, dar le alungă. Nu era momentul să se lase doborât. La urma urmei, i se lăsase timpul să le spună la revedere fiicei și soției sale. Nu toți muritorii aveau această șansă.

Curând, razele aurite ale soarelui începură să coboare în spatele zgârie-norilor. Noaptea cobora repede. Lampadarele se aprindeau ca niște lumânări în mijlocul acestui peisaj de zăpadă, oferind parcului o altă viziune feerică.

Pentru moment, mai era ziuă, dar un capăt de lună albicioasă își făcuse apariția în spatele turnurilor.

Atunci o văzu cum apare de departe, în lumină.

Mallory.

Silueta i se proiecta în lumina portocalie. Vântul îi mătura pletele și frigul îi împrumuta culorile sale.

Când îl zări, prinse să alerge în direcția lui și i se aruncă în brațe abia trăgându-și sufletul. Ca și când ar fi avut din nou douăzeci de ani, numai că, atunci când se întoarseră, văzură o fetiță care își scosese patinele și alerga spre ei, cu strigăte de bucurie.

Bonnie sări în brațele lor și se îmbrățișară toți trei. Copilul întrebă:

- Facem floarea?

Era un joc pe care-l inventaseră altă dată, când Bonnie era foarte mică. Mai întâi se apropiau foarte tare,

se îmbrățișau și spuneau: „floarea închisă”, apoi se depărtau ușor și strigau: „floarea deschisă”. Începuseră manevra ca atare și făcură de mai multe ori: *floarea închisă, floarea deschisă, floarea închisă, floarea deschisă...*

Un joc simplu, semn al unirii, ca să sudeze această familie din care unul va lipsi pentru totdeauna.

*Suferim întotdeauna din dragoste,
chiar când credem că nu suferim de nimic.*

Cristian Bobin

*Câteva ore mai târziu
Noaptea de 24 decembrie
Apartamentul din San Remo Building*

Lungiți amândoi în mijlocul patului, priveau stelele de pe bolta cerească.

Cerul era atât de senin, încât luna poleia camera într-o nuanță albăstruie. Buzele lui Mallory alunecară în lungul gâtului lui Nathan. Un val imens de fericire îi învăluisă, pentru a-i uni din nou și respirația le era tot mai rapidă.

Își trecu mâna prin părul soțului său.

- Domnule, știi că sunt mai bătrână decât tine? îi șopti la ureche.

- Numai cu șapte zile, remarcă el cu un surâs.

- Cred că ai fost făcut pentru mine, glumi ea.

Îi puse mâna pe piept.

- Ce vrei să spui?

Ea continuă jocul.

- Când am fost concepută, cred că o entitate binefăcătoare s-a aplecat peste leagănul meu și a hotărât să-mi aducă alături pe cineva ca să pot înfrunta greutățile acestei lumi.

- Și astfel s-a hotărât existența mea la nivel înalt? spuse el râzând.

- Exact. Poți deci să-mi mulțumești foarte călduros, murmură ea sărutându-l. Fără îndoială că, fără mine, n-ai fi văzut lumina zilei.

Răspunse îndelung sărutărilor ei. Nu mai voia să se desprindă de parfumul ei, era atent la tot, la cea mai neînsemnată tresărire, la cel mai mărunț suspin al ei. Nici dacă ar fi câștigat la loterie, nici dacă ar fi câștigat procesul secolului, nici dacă ar fi adăugat șapte sau opt zerouri la contul său din bancă, nimic nu se putea compara cu ce simțea acum. O strânse mai tare în brațe, o sărută pe ceafă, îi mângâie șoldurile și se lipi de spatele ei, ca și cum ea ar fi constituit ultima lui legătură cu viața.

Tot ce trăise în aceste ultime zile îi defilă cu viteză prin fața ochilor și își dădu seama că nu se simțise niciodată atât de plin de viață, decât din clipa în care înțeleșese că avea să moară.

Apoi, imediat, simți din nou cum moartea îi dădea târcoale.

În seara asta, pentru prima oară, era pregătit să o accepte. Bineînțeles că frica nu dispăruse, dar era însoțită de o anumită nerăbdare. Devenise curios să știe ce însemna moartea, așa cum ești curios să descoperi un nou continent. Pornea poate către necunoscut, dar era înconjurat de dragoste. „În pace cu el însuși și în pace cu ceilalți”, cum ar fi spus Garrett.

Trupul îi era fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Simțea, din nou, în piept, durerea aceea de care uitase și mușcătura de la picior reîncepu și ea să-l doară. I se părea, de asemenea, că toate oasele din corp începuseră să-i fiarbă și să se fărâmițeze. Se simțea puțin câte puțin

exclus din lumea celor vii, proiectat într-o dimensiune necunoscută.

Avea impresia că nu mai era viu decât ca să poată muri.

Era ora două dimineața când închise ochii și ultimul lui gând fu pentru Goodrich.

Curând, nu va mai fi aproape de mine.

N-am să-l mai văd. N-am să-l mai aud.

El va continua să opereze oameni și să-i ajute pe alții să moară. Eu, ca și toți cei care m-au precedat, voi avea, în fine, răspunsul la întrebarea: există un loc unde mergem cu toții?

Cam la o sută de kilometri depărtare, Jeffrey Wexler se ridică din pat, fără să facă zgomot. Deschise o ușiță ascunsă sub scara salonului, aprinse becul prăfuit care atârna de plafon și coborî cu prudență scările care duceau în pivniță.

De pe unul din rafturile de lemn, trase o cutie de șase sticle de whisky, pe care un distribuitor i le adusese cu câteva zile mai înainte: Chivas de douăzeci de ani, un cadou de Crăciun de la un client pe care îl scosese dintr-o mare încurcătură.

De cum se așezase în pat, Jeffrey înțeleșese că nu-și va putea găsi pacea și somnul câtă vreme sticlele acelea vor exista sub acoperișul său. Urcă cu cutia în bucătărie și goli sticlele, una câte una, în chiuvetă. Operația îi luă câteva minute, în timpul cărora privise gânditor la alcoolul curgând ca apa albicioasă care se scurge din *spaghetti*. Apoi, deschise la maximum robinetul, ca să nu fie ispitit să lingă spălătorul.

Cum putuse un bărbat ca el să ajungă în halul ăsta? Își puna întrebarea asta în fiecare zi, deși știa că răspunsul nu-l va afla niciodată. Așteptând, știuse și astăzi să reziste tentației. Totuși mâine, ca și în zilele ce vor urma, va fi o nouă luptă adevărată, care necesita o vigilență pe toate planurile și în orice clipă. Pentru că, atunci când era lipsit de alcool, era în stare să bea orice: apă de colonie, deodorant, spirt din dulapul de medicamente. Pericolul era peste tot.

Se întoarse să se culce lângă soția lui, dar era foarte deprimat. Strânse perna în mâini. Poate că trebuia să încerce să se apropie de Lisa, să comunice mai mult cu ea și să-i vorbească de această prăbușire morală care îl învăluisese în întregime. Acum sau niciodată era momentul...

Da. Avea să-i vorbească, fără îndoială, chiar de mâine.

Dacă va găsi curajul s-o facă.

După miezul nopții

Undeva într-un cartier popular din Brooklyn

Connie Booker deschisese ușa cu grijă, ca să nu facă zgomot. Se plecă asupra lui Josh și îl privi cu o adâncă duioșie. Acum câteva zile, această încăpere nu era decât o cameră pentru prieteni, rece și fără viață. Iar în seara asta, un copil dormea în căldura unui pătuț.

Nu-și putea reveni. Totul se petrecuse rapid. Mai întâi tragedia morții nepoatei sale, Candice, în timpul aceluia teribil atac. Apoi, câteva ore mai târziu, primise telefon de la serviciile sociale care îi propuneau să primească copilul. Lui Connie nu-i trebuise prea mult ca

să accepte. La cincizeci de ani pe care îi va împlini în curând și după mai multe avorturi, nu mai spera să aibă copii. Se afla la o vârstă la care nu mai aștepta cine știe ce de la viață. În ultimii ani se simțise din ce în ce mai obosită și mai bătrână. Dar, de îndată sosise Josh, apăsarea existenței se evaporase. Viața sa își regăsise imediat sensul.

Era sigură că va fi o mamă bună. Lui Josh n-avea să-i lipsească nimic. Împreună cu soțul ei, vor munci din răspuțeri. Jack, foarte mândru de noul lui rol de tată, ceruse deja ore suplimentare la cazarmă.

Totuși ceva o tracasa. În dimineața aceea, în cutia de scrisori, găsisse un pachet de hârtie kraft cu o mașinuță electrică și câteva bancnote. Conținea o scrisoare, semnată simplu „Nathan“, precizând că banii aceia erau destinați pentru Crăciunul mititelului.

Citise scrisoarea, împreună cu Jack, de mai multe ori și nu știuseră ce să creadă. Cu siguranță, era un Moș Crăciun ciudat. Connie îmbrățișă cu duioșie copilul și ieși în liniște.

Închizând ușa, continua să se întrebe cine putea fi acel misterios donator.

Greenwich Village

Abby Coopers se întorcea de la petrecerea de revelion. Singură. Avea o afurisită de durere de cap și un lucru era sigur: nu în seara asta avea să întâlnească marea ei dragoste, în fața ușii, paznicul îi pusese în brațe un pachet. Îl deschise cu curiozitate. Era o sticlă de vin francezesc, însoțită de câteva cuvinte. Nathan îi ura

Crăciun fericit și îi mulțumea pentru tot ce făcuse pentru el.

Își scoase pantofii în grabă, apoi începu să asculte CD-ul ei favorit - *Songs*, al trioului de jazz al lui Brad Mehldau - înainte de a aprinde luminile. Se așeză pe canapea, întinzându-și picioarele pe locul neocupat de lângă ea.

Reciti felicitarea pentru a doua oară. Era ceva ciudat în acele cuvinte, ca și cum ar fi fost o scrisoare de adio, ca și cum urmau să nu se mai vadă niciodată.

Nu, era stupid, își făcea idei. Se întreba totuși unde putea să fie Nathan în acest moment. Intuiția ei îi dădu răspunsul: fără îndoiala cu fosta lui soție.

Păcat.

Ar fi putut să fie marea ei dragoste.

Garrett Goodrich ieși din centrul de îngrijiri paliative de la Staten Island.

- Hai, Cujo, sus, cățelușul meu, spuse el, deschizând portiera.

Dogul uriaș se execută, lătrând ușor.

Garrett se instalează în față, răsuci cheia de contact și deschise vechiul lui radio. Butonă mai multe posturi și se opri să o asculte pe Britney Spears, se încruntă la un refren al lui Eminem, apoi își găsi fericirea grație unui post de muzică clasică, care transmitea *Nabucco* de Verdi.

- Perfect, judecă el clătinând din cap.

Porni încet către apartamentul lui, în timp ce corul sclavilor evrei intona *Va, pensiero, sull'ali dorate*. La primul stop, aruncă o privire la câinele de pe bancheta din spate, apoi își stăpâni un căscat greu. De câtă vreme

nu mai dormise ca lumea? Făcu un efort, dar nu reuși să-și amintească.

Oricum, de multă vreme.

În camera ei, Bonnie Del Amico nu reușea să închidă ochii.

Era atât de fericită că părinții ei se iubeau din nou. Era exact ceea ce-și dorise. De doi ani, nu trecuse o singură zi fără s-o ceară în rugăciunile ei. Totuși, neliniștile ei nu erau cu totul spulberate, ca și cum o amenințare confuză plana încă asupra familiei sale.

Se ridică dintr-un salt, își îndesă boneta peruviană pe care o luase de pe un scaun și se folosi de ea ca de un talisman, ca să poată adormi în cele din urmă.

Ora trei dimineața, într-un cimitir din Queens

Un strat gros de zăpadă înghețată acoperea piatra de mormânt a lui Eleanore Del Amico. În dimineața asta, fiul său îi adusese flori: un buchet cu câțiva trandafiri într-un vas din cositor. Dacă vasul ar fi fost transparent, s-ar fi putut vedea, prin el, ceva care înlănțuia tijele florilor.

Era o brățară cu patru rânduri de perle, cu o închizătoare din argint, bătută cu briliante mici.

Era încă noapte în sătucul Mystic, Massachusetts.

Aproape de plajă, într-o casă goală, se afla o cameră cu rafturi din metal. Într-o cutie mare din carton, se găsea un album pe care cineva îl deschisese recent. Un album care conținea tot felul de lucruri: texte, desene, flori

presate, fotografiile... într-una din ele, o femeie alerga pe o plajă.

Dedesubt, ea scrisese cu stiloul:

„Alerg atât de repede, încât moartea nu mă va ajunge niciodată din urmă“.

Se numea Emily Goodrich și știa totuși foarte bine că moartea o lua cu sine.

Dar poate exista și altceva.

Un mister.

Un loc unde mergem cu toții.

Mallory deschise ochii.

Ascultă, în noapte, respirația soțului său care dormea lângă ea.

Pentru prima oară de multă vreme, se simțea încrezătoare în viitor și se gândi la posibilitatea de a mai face un copil. Această perspectivă o umplu dintr-odată de o bucurie debordantă.

Înainte de a adormi, Dumnezeu știe de ce, își aminti că, din cauza călătoriei în Brazilia, nu-și luase rezultatele analizelor pe care medicul îi ceruse să le facă în ultima săptămână.

Atâta rău, pot să mai aștepte câteva zile. În orice caz, doctorul Albright se neliniștea întotdeauna pentru nimic.

Ziua se ridica pe insula Nantucket.

La ora asta, nimeni nu era în apropierea lacului din Sankaty Head, în spatele mlaștinilor care scâldau plantațiile de trestie.

În zonă, apele lacurilor și ale iazurilor înghețaseră de mai multe zile. Totuși, o lebădă albă înota de-a lungul unei mici suprafețe unde gheața începuse să se topească.

Cum de se rătăcise această lebadă aici, în plină iarnă?
Nimeni nu va ști niciodată.

Nimeni nu avea s-o mai vadă vreodată, pentru că
pasărea nu întârzie să-și ia zborul, bătând din aripi cu
putere.

Ca să se ducă... cine știe unde.

*Nu spune niciodată despre ceva:
l-am pierdut, ci... l-am dat înapoi.
Ți-a murit copilul? A fost dat înapoi.
Ți-a murit nevasta? A fost dată înapoi.*
Epictet

25 decembrie

La început, nu simțise decât o undă de căldură pe față. Dar nu fu ispitit să deschidă imediat ochii: îi era foarte frică de ce ar fi putut să descopere.

Auzi o muzică de departe. Cunoștea melodia. Ce putea să fie? Mozart, poate. Da, *concertul pentru pian nr. 20*, preferința lui.

În fine, i se păru că un miros de *pancake* plutea în aer: pe lumea cealaltă nu miroase a clătite.

Într-adevăr, se afla la el acasă, în chiloți și tricou în camera în care se culcase în ajun. Îi era greu să creadă, dar era încă în viață. Se ridică în șezut, în pat. Nu era nimeni lângă el. Întoarse capul spre fereastră: ce frumoasă era ziua asta de Crăciun! Soarele își revărsa lumina strălucitoare în toată camera.

Bonnie împinse ușa camerei și băgă capul în deschizătură.

- *Que tal*²⁰? întrebă ea văzându-și tatăl treaz.
- Salut, veveriță mică, totul e bine?
- Foarte bine! strigă ea, luându-și avânt ca să sară în pat.

²⁰ Ce faci? (spaniolă) (n.tr.)

El o prinse în brațe și o strânse la piept.

- Unde este mama?

- Pregătește clătite. O să luăm micul dejun în pat, toți trei!

Ca să-și manifeste entuziasmul, Bonnie se servi de patul părinților ei ca de o trambulină, înmulțindu-și salturile, răsturnările și tot felul de figuri.

Nathan trase cu urechea. Frânturi de muzică clasică îi aungeau de la parter, amestecate cu zgomotul vaselor și ustensilelor de bucătărie. Lui Mallory îi plăcuse întotdeauna să trebăluiească, ascultând radioul.

Coborî din pat și, în fața oglinzii, se examină cu atenție. Își frecă barba nerasă cu dosul mâinii, ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Nici o îndoială, era chiar el, în carne și oase. În ajun, fusese convins că va muri în cursul nopții. Dar acum, nici febră, nici dureri, de parcă pericolul care îl amenința se evaporase.

Cum să-și explice? Totuși nu inventase nimic.

Vocea lui Mallory se auzi din bucătărie:

- Vine cineva să mă ajute?

- Vin! strigă Bonnie, făcând o aterizare controlată pe parchet.

Fiica lui, soția lui și el, reuniți, în fine, fără nici o amenințare deasupra capului. Era prea frumos. Prea multă fericire dintr-odată.

Totuși, simțea vag că ceva nu era în regulă. Trebuia să vorbească cu soția lui. Îi propuse să o ajute.

- Ai nevoie de mine, draga mea?

- Totul e bine, dragostea mea; mă descurc, îi răspunse Mallory.

Nathan, în fața ferestrei, se ridică în vârful picioarelor, ca să privească spre Central Park, care

începea să se trezească. Ceața dimineții, care reducea întotdeauna vizibilitatea, se risipise complet.

Bonnie urca scările cu o tavă pe care se afla o farfurie plină cu clătite. O puse pe pat, își înfipse unul din degete în vasul cu sirop de arțar și îl duse la gură, făcându-i semn cu ambii ochi, în stilul ei bine cunoscut.

- Miammm-miammm, făcu ea frecându-și burtica.

În spatele lui, auzi treptele cum scârțâie. Se răsuci, ca să pândească apariția lui Mallory.

La început, nu observă nimic deosebit. Radioasă, Mallory stătea în lumină, în picioare în pragul ușii, ducând o tavă mare pe care se afla micul dejun cu cafea, fructe și prăjiturele.

Dar când înainta în cameră ca să facă înconjurul patului, Nathan tresări și simți pe dată pământul cum se scufundă sub el: un halou de lumină albă rămânea agățat de părul lui Mallory.

*Nu moartea este rea,
ci datoria neîndeplinită*
Dialoguri cu îngerii

Tulburat și cuprins de cele mai nebunești gânduri, Nathan rula cu toată viteza spre Soho.

Trebuia să știe. Și numai Garrett avea răspunsurile.

Aruncă un ochi pe cadranul tabloului de bord. La ora asta, în zi de sărbătoare, medicul era probabil acasă.

Sosi în viteză pe Houston Street, își lăsă mașina în mijlocul străzii și se îndreptă în grabă spre blocul lui Goodrich. După o rapidă privire pe etichetele cutiilor de scrisori, urcă în goană treptele care duceau la ultimul etaj.

Ajuns în fața ușii medicului, bătu cu putere.

„Nimeni.”

De furie, izbi cu pumnul în ușa care începu să vibreze. Alarmată de zgomot, o vecină bătrână și aplecată de șale ieși pe palier.

- Dumneata faci tot vacarmul ăsta? întrebă ea supărată.

- Doctorul nu este aici?

Ea își privi ceasul.

- La ora asta... își plimbă câinele.

- Știți unde? o întrebă avocatul, făcând un efort ca să-și îndulcească vocea.

- Nu știu, răspunse femeia speriată, se duce uneori pe lângă...

Dar finalul răspunsului său se pierdu pe scări:

- ...Battery Park.

Nathan pornise deja. Apăsă pe accelerație, în direcția Downtown. Circulația era liberă, dar i se părea că merge prea încet. Trecu imprudent de un semafor, întorcând pe Broadway. Ros de neliniște, nu mai distingea drumul care defila în fața lui.

Nu avea în față decât imaginea lui Bonnie sărind de bucurie pe pat și chipul lui Mallory înconjurat de lumina aceea. Speriat, se apropiase de ea, o atinsese, îi trecuse cu mâna prin păr ca pentru a goni blestemata aceea de aureolă, dar lumina nu dispăruse.

Și numai el o vedea.

Își continuă cursa nebună. În dreptul lui *TriBeCa*, dădu înapoi ca să se angajeze pe ceea ce credea că este o scurtătură, dar se dovedî o stradă cu sens unic. Merse pe sensul interzis câteva zeci de metri, urcând de mai multe ori pe trotuar, strecurându-se printre mașinile care claxonau vehement. Reușise să întoarcă și să încetinească: în situația în care se afla, nu-și putea permite să pună pe urmele lui toate mașinile de poliție ale orașului.

Abandonă în cele din urmă mașina în dreptul lui Fulton Street, fără ca măcar să se gândească să o încuie. Continuă cursa pe jos și, câteva minute mai târziu, ajunse în punctul sudic al Manhattan-ului. Traversă aleile împădurite din Battery Park ca să ajungă pe promenada de la marginea Hudson-ului. Un stol de pescăruși zbură la sosirea lui. Mai mult nu putea coborî. Golful New York, bătut de vânt, se deschidea înaintea lui. Alergă de-a lungul promontoriului care mărginea fluviul. Era puțină lume: câțiva amatori de jogging izolați veniți să

scape de kilogramele căpătate cu ocazia sărbătorii din
ajun, în timp ce un bătrân profita de absența feribotului
ca să-și așeze undițele de-a lungul debarcaderului. Deși
era o zi însorită, silueta statuii Libertății, cu torța întinsă
cătred Staten Island, era ascunsă într-un nor mic de ceață.

În fine, îl zări pe Garrett.

Cu mâinile încrucișate la spate, acesta își plimba
liniștit câinele, redutabilul Cujo, care mergea cu pași
mărunți, la câțiva metri înaintea lui.

Când se afla încă destul de departe de medic, Nathan
îi strigă:

- Ce înseamnă asta? urlă el.

Garrett se întoarse. Nu părea chiar atât de mirat că-l
vede, ca și când ar fi știut dintotdeauna că această istorie
se va termina aici și în acest fel.

- Cred că știi foarte bine, Nathan.

- Nu asta mi-ai spus, protestă el ajungând în dreptul
lui, pretindeai că *eu* eram cel care trebuia să moară.

Garrett scutură din cap.

- N-am afirmat niciodată asta. Tu ai crezut asta.

- Ba da, ai spus-o! Doar n-am visat.

Își aduse aminte cum îi pusese întrebarea: *Ești aici
pentru mine?*

Și totuși, reflectând mai bine, Nathan își dădu seama
că Garrett era cel care avea dreptate: niciodată nu îi
confirmase, cu claritate, că el era cel care avea să moară.
Singura dată când consimțise să-i dea un fel de răspuns,
în timpul discuției lor din cafeneaua spitalului, precisase:
Nu este adevărat ceea ce am zis. Dar Nathan nu ținuse
cont de remarcă lui.

Unele dintre cuvintele lui Goodrich îi răsunau acum în minte.

„Există oameni care îi pregătesc pe cei care vor muri, să facă marele salt în lumea cealaltă.

Rolul lor este să ușureze despărțirea liniștită a celor vii de cei morți.

Este un fel de confrerie.

Lumea este plină de Mesageri dar puțini oameni știu de existența lor.

Nu sunt un semizeu. Sunt doar un om, ca tine."

Aceste ultime cuvinte:

...ca tine.

Nathan tremura. Avusese toate elementele înaintea ochilor și nu se îndoise de nimic.

Îl privi pe Garrett în ochi.

- N-ai venit ca să vestești moartea mea.

- Într-adevăr, mărturisi medicul pe un ton resemnat, nu pentru asta am luat legătura cu tine.

- Voiai să mă previi că urma să devin un Mesager, așa-i?

Goodrich aprobă din cap.

- Da, trebuia să-ți descopăr această fațetă ascunsă. Rolul meu era doar acela de a te iniția în această postură și de a mă asigura că faci față rolului care ți s-a încredințat.

- Dar de ce eu?

Garrett depărtă brațele în semn de fatalitate.

- Nu căuta să înțelegi ceva ce nu se poate explica.

Vântul începuse să bată. Era vremea ca Nathan să aibă confirmarea pe care venise s-o caute.

- Mallory va muri, nu-i așa?

Garrett îi puse mâna pe umăr și îi spuse pe un ton foarte blând:

- Da, Nathan, mă tem că da.

Tânărul avocat îndepărtă cu violență brațul mângâietor al medicului.

- Dar de ce? urlă el, disperat.

Garrett inspiră adânc, înainte de a recunoaște:

- Prima sarcină pe care o are de îndeplinit noul Mesager este foarte grea. Pentru că ea constă în a o ajuta să moară pe ființa care îi este cea mai apropiată.

- Este josnic, strigă el, amenințător.

Câțiva oameni care se plimbau se opriseră intrigați, ca să asiste la scenă.

- Calmează-te, nu eu sunt cel care stabilește regulile, răspunse trist Goodrich. Și eu am trecut prin asta, Nathan.

Umbra lui Emily trecu pe dinaintea ochilor săi, făcând ca furia lui Nathan să se risipească.

- De ce? întrebă el dezarmat, de ce trebuie să asişti la moartea celei pe care o iubești, ca să ajungi la statutul acesta?

- Așa a fost dintotdeauna. Este prețul plătit pentru a deveni Mesager.

Avocatul se revoltă:

- Care preț? N-am avut de ales niciodată!

Garrett se aștepta la acest argument:

- Nu este adevărat, Nathan. Tu ai ales să revii.

- Vorbești aiurea!

Garrett îl privi pe Nathan cu o expresie plină de omenie. I se părea că se regăsea în urmă cu douăzeci și cinci de ani când, ca tânăr medic, trebuise să treacă prin

aceeași experiență. I-ar fi plăcut să-l îmbărbăteze, pentru cât știa că era atât de greu să accepte aceste revelații.

- Amintește-ți de clipa în care erai cât pe-aci să mori.

- Când eram în comă, după accident?

- Da, care este imaginea care te-a determinat să trăiești?

Nathan resimțise ca un șoc electric care îi străbătuse corpul, mai înainte de a fi proiectat mintal în tunelul de lumină.

- Ce ai văzut? întreba din nou Garrett. Cine este cel care te-a îndemnat să revii în lumea celor vii?

Nathan înclină capul.

- ...am văzut un chip, admise el, un chip care părea că nu are vârstă...

Da! Acum totul îi revenea în minte. Se revăzu copil, la opt ani, în timpul aceluia faimos moment pe care îl ascunsese întotdeauna. Își amintea bine de acea lumină albă, foarte blândă, care-l atrăgea iremediabil spre moarte. Apoi, brusc, în ultimul moment, când credea că a trecut deja de cealaltă parte, simțise că e lăsat să aleagă: să plece sau să se întoarcă.

Ca să-l ajute în alegere, i se trimisese, de asemenea, o viziune: o imagine care durase foarte puțin, ca un fulger scurt din viitor.

Era un chip. Chipul celei pe care, mulți ani după aceea, avea s-o aleagă drept soție. Fizic, era diferită, dar în sinea lui, știuse întotdeauna că ea era. Ea suferea. Era singură și îl chema. Pentru asta revenise: ca să fie alături de soția sa când moartea ar fi venit s-o caute.

Pentru a treia oară, Garrett îl întrebă:

- Pe cine ai văzut atunci, Nathan?

- Pe Mallory... Ea era. Ei îi era fiică. Ea avea nevoie de mine.

Micile rafale de vânt agitau apele Hudson-ului. Ceața se risipise complet și acum se putea vedea golful cât era el de mare, de la Brooklyn până la New Jersey.

Nathan Del Amico urca la pas către nordul Manhattan-ului. Știa că zilele care vor veni vor fi foarte grele.

În mintea lui, totul se învălmășea.

Ce-i va spune lui Mallory când se va afla față în față cu ea? Va fi capabil să nu cedeze? Va putea să fie la înălțimea puterii zdrobitoare care îi era dată?

De un lucru era sigur: o va înconjura cu toată dragostea de care era capabil, o dragoste adâncă și inalterabilă, care nu încetase nici o clipă și care va dura dincolo de orice.

Cât despre rest, nu avea puterea să-și imagineze ce se va întâmpla când Mallory nu va mai fi alături de el și când el va trebui să-i ajute pe alții să facă marele salt.

Pentru moment, nu putea să se gândească decât la ea.

El va fi busola ei, ghidul ultimelor ei clipe.

Mesagerul care îi va lua mâna ca s-o însoțească până la pragul aceluia loc.

Acel loc necunoscut și temut.

Acolo unde vom merge cu toții.

În dreptul lui Trinity Church grăbi pasul: femeia pe care o iubea îl aștepta acasă.

Și avea nevoie de el.

Mulțumiri

Lui Valentin Musso, pentru numeroasele lui idei și sfaturi pertinente.

Mulțumesc, Valen, *Și după...* n-ar fi existat în această formă fără ajutorul tău.

Părinților și fratelui meu Julien, pentru încurajările și criticile lor, deseori foarte argumentate.

Lui Bernard Fixot și Carolinei Lepee.
A lucra cu voi este un privilegiu.